Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه او جګړه

((ناول))

لیکوال: علم ګل سحر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پیژندنه:

نوم: مینه او جګړه (ناول)

لیکوال: علم ګل سحر

خپرونکی: د قلم نړیواله ټولنه

چاپ چارې: لینا شریفي

د پښتي طرحه: ژکفر حسینی

کمپوز: فرید احمد یوسفزی

چاپځای: میوند خپرندویه ټولنه کابل.

ټیلیفون: ۰۷۰۲۸۴۹۵۴، ډجیتال: ۰۳۵۶۹ ۲۱۱

ګرځنده تیلفون: ۰۷۰۲۱۷۰۱۲

بریښنالیک: sahar_roman@yahoo.com

د چاپ حقوق خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دده آثار دادي:

چاپ آثار:

١_ د لمر جنازه　　　د شعرونو ټولګه (١٣٧٧)
٢_ د پاريال خوبونه　　　//　　　(١٣٨٠)
٣_ مينه او وسواس　　　د لنډو کيسو ټولګه (١٣٨٣)
۴_ پاس سپوږمۍ ده،لاندې ته يې _ د شعرونو ټولګه (١٣٨۵)
۵_ شيطان خراغ　　　د طنزيه کيسو ټولګه (١٣٨۵)
۶_ مينه او ځګره　　　(ناول) همدا اثر

ناچاپ آثار:

١_ د ښاپيرۍ په لټه　　　(د لنډو کيسو ټولګه)
٢_ خو ته مې ونه ليدې　　　(د شعرونو ټولګه)
٣_ کله چې مور وخاندي　　　(د ماشومانو لپاره شعرونه)
۴_ د متلونو کيسې
۵_ کاروانونه د بګوا په دښت تيريږي (د سندرونو او نارو په باب څېړنيز اثر)
۶_ تاريخچه و فهرست مجله عرفان (اثر تحقيقى)
٧_ ژوند په شيبو کې　　　(څېړنيز اثر)

ښاغلی سحر په آزادي راډيو کې په ژورناليستيکو کارونو سربېره د قلم د ادبي مجلې مسوول مدير او د لمر تلويزيون دعمومي اديټري دنده هم په غاړه لري. د علم ګل سحر زياتې مقالې او مضمونونه د هيواد په دننه او بهر کې په جريدو او مجلو کې خپاره شويدي. دده شعرونه او داستانونه په هالنډي او انګليسي ژبو هم ژباړل شويدي.

دده د لاز ياتو بريو په هيله.

وومان نيازى

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

مینه او جګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقریظ:

مینه او جګړه
یو ربښتینی انځور

کله چې سړی د ښاغلي علم ګل سحر د شعراو ادب په کرونده ورګډیږي، نو په لومړي سرکې سحر د شاعر په توګه مطرح کیږي او «د لمر جنازه»، «د پاریال خوبونه» او «پاس سپوږمۍ ده ـ لاندې ته یې» شعري ټولګې یې مخې ته راځي. خو کله چې یو څو ګامه پر مخ پسې واخلي، نو بیا د «مینه او وسواس» په نامه د کیسو ټالې او تختې هم ګوري. څه وخت چې د کروندې منځ ته ورسیږي، نو بیا هلته د «مینه او جګړه» په نامه د سحر یو داسې په زړه پورې ناول د سړي سترګو ته دریږي چې، په هغه کې د مینې او جګړې د حالاتو ریښتینی انځور په ښکلي طرز کښل شوی دی.

علم ګل سحر نه یوازې په شخصي ژوند او له دوستانو سره په خوږو مجلسونو کې د مینې، محبت او صمیمیت سمبول دی. بلکې په شعر، لنډو کیسو او دغه راز دغه ناول کې یې هم دغه خوی او خوشبویي محسوسیږي. نو ځکه د شاعرانو او ادیبانو په منځ کې د مینې او ښکلا د مفسر او بیانوونکي شاعر په توګه پیژندل شوی دی.

موږ د دغه ناول په مرسته څو کاله مخکې د زرمت له حالاتو او له اړوندو پیښو سره بلدیږو او هلته یو فکري سفر کولی شو. موږ لیدای شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې. هلته ژوند په څه ډول حالاتو کې تیر شوی دی. موږ د دغه ناول په مرسته پوهیدای شو چې. هلته د پوځي استعدادونو کمی نه، بلکې د سیاست پوهانو کمی دی. دغه ناول لوستونکي ته د هماغه دوران کړکیچن حالات ورښیي چې، ټولنه څنګه د ډول ډول بحرانونو په ژور او نه اټکل کیدونکي خړ او برګ حال کې غوټې وهي. دا ناول د زړه د ریښتینو پیښو یوه خوندوره نثري تابلو ده. تاسې وګورئ، ددې ناول ژبه څومره خوندوره ده:

((یوې الوتکې اور اخیستی و او لکه د برات په شپه د اور له لکړې څخه په تیلو او زړو ککړه ټوټه په ځمکه ولویده.))

بیا څه ښه وایي:

((ملوك د توتو میلې نه وې لیدلې، خو په دې باره کې یې ډیرې کیسې اوریدلې وې. ده ته ویل شوي ول، چې په وطن کې په کومه ویاله کیني، نو مینځلې میوې په اوبو کې درته راځي. ملوك په همدغې مینه وطن ته راغلی و.))

کله چې زه د لیکوال د ناول په دغه تخته او تاله باندې په مینه مینه او خوند خوند وګرځیدم او په یوه او بله خوا مې ګز او ګام کړه او سوچ مې پرې وواهه، نو په دغه کیسه کې مې د خپل زړه خبرې وموندې. سحر مې یوځل بیا د یوه خوږ او صمیمی انسان. شاعر، ادیب او لیکوال په توګه مخې ته ودریده. پوره باور دی چې. دا کتاب به ډیر لوستونکي پیدا کړي او د یو زیات شمیر شاعرانو. لیکوالو او ادب پوهانو د مطالعی وړ کتاب او هغه د چا خبره. د خوب د کټ د سرکتاب به شي

زموږ په خوږه پښتو ژبه کې د ناولونو او رومانونو ډېر کمی دی. ځکه ویلی شو چې. سحر داداب په دغه مزله کې ډېرښه انتخاب کړی دی او دا کتاب د موضوعاتو له پلوه هم خوندوراو عام فهم دی. بله دا چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول ځکه ښکلی ناول دی چې، زموږ د افغاني ټولنې ځانګړې کلتوري ځانګړتیاوې لري او د افغاني ټولنې د پښتنې خصوصیاتو په رنګ او خوند رنګین دی.

ددې ناول د پېښو سیمه د زرمت سیمه ده او ورسره د شاوخوا سیمو د حالاتو اغیزهم لري. نو ځکه دا ناول د هماغه دوران د زرمل د سیمې د حالاتو هینداره بللی شو.

د اثرلیکوال موږ ته راښیي چې، موږ باید د جګړې په ورانیو پټې سترګې تیرنه شو. دلته ډیر یادونه او کیسې ښځې او کرل شوې دي. له دغو حالاتو یو سبق اخیستل په کار دی او دا کتاب له موږ او تاسو سره ددې هیواد د دوست او دښمن په پیژندنه کې هم ډیره مرسته کولی شي. څوک چې خپل یاران، دوستان او دښمنان ښه وپیژني، هغه په راتلونکي ژوند کې کامیابید ای هم شي.

د اثر د خاوند کامیابي په دې کې ده چې، هغه د جنګ په سختو حالاتو کې مینه ترسیم کړېده.

یوځای داسې لیکي: ((د ملوك د ځوانۍ کیسود ګودرونو او تنورونو غاړې تودې ساتلې وې. چې هرچیرې به تیریده، پیغلو به له نیمکښو پلونو ثاره. نوځکه یې چندان پام ورنه وښت!)).

ددغه اثر څښتن په ناول کې ډیر ورو ورو د خپل قلم نوك کښ کارې او ښه په احتیاط او تدبیر سره دا کارکوي. ځکه ریښتینې پیښې انځوروي او د ریښتینو پیښو انځور پوره احتیاط غواړي او دا د ناول یوه ډیره مهمه اړتیا او تاریخي ضرورت دی. که موږ وغواړو چې. خپل ادب له نړیوال ادب سره ونښلوو. نو په کار داده چې. دغه ادبي جریانونه وڅیړو او بیا لیکنه پرې وکړو

لنډه دا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ناول په اصل کې یوې داسې سړې اویخې بسترې ته ورته اثر دی چې، سړی پکې ننوزي او هرڅومره چې ځان گرموي چې خوب ورشي. نه گرمیږي، ان ببخې یې گبنی نیسي او خوب یې تښتوي.

په ډیر ادب

محمد نبي صلاحي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څپرکی

خپل کلاشنکوف يې د سينځلې له ونې سره ودراوو، پخپله د رود په غاړه په ډبره کيناست، مخ ته يې دوه لپې اوبه واچولې په اوبوکې يې لاس ټيټ کړ شګې او وړې ډبرې يې را واخيستې بيرته يې د اوبوپه منځ کې وشيندلې، کبانو يوې بلې خواته منډې کړې.

ملوك له ځايه را ولاړ شو له رود څخه د جلا شوې ويالې له غاړې يې څو ډکې شنشوبې راوشکول. بيرته په هماغه ځای کيناست، شنشوبې يې په اوبوکې ووهل. خوله يې له اوبو ډکه کړه اوبه يې بيرته څنګ ته وپاشلې. د شنشوبې يو ډکی يې راپرې کړ د خپلو غاښونو په پاکولو لګيا شو. په خوله يې اوبه تيرې کړې.

له جيبه يې په مريو جوړه هنداره راويسته. خپل غاښونه يې پکې وليدل د هنداري د مريوپه ننداره بوخت شو بيرته يې جيب ته واچوله د جيب په کښتنې برخه يې بيا لاس وواهه چې د هينداري له ځای په ځای کيدلو ځان ډاډه کړي. سوړ اسويلی يې له خولې ويوست يولاس يې موټی کړ او خپل تندی يې پرې تکيه کړ.

د مجاهدينو د خندا غږ يې د چرتونو لړۍ وشلوله د هغوی خواته يې وکتل. سر يې وښوراوو بيرته يې په زنګنو کيښود.

په ناستو کسانو کې يوه هغه بل چې د خپل کلاشينکوف په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشانځای یې لوبې کولې په مټ کیکش، چې هغه وروکتل نو په سترګو یې د ملوك خواته اشاره وکړه چې معنی یې داوه:

ـ ده ته ګوره ځنګه په چورتو کې ډوب دی.

هغه ورته وویل:

ـ ملوك نن ډیر خپه معلومیږي لکه چې خپله پیغله کوژدنه یې یادیږي. بیا یې دا بل ته مخ ورواړاوو:

ـ که ځنګه انوره زه چې ورته ګورم ځو چې قوه رارسیږي دی به د خسر کره رانه تښتیدلې وي.

ټولو وخندل:

انور په تائید وویل:

ـ والله نن یې خونده نشته، زوی یې مړکې چې دا ولې؟

شیرمحمد خپل ځنګ ته په خاورو کې نسوار توکړل وې ویل:

ـ که ریښتیا ووایم په موږ او تاسې کې خو اصلي جنګ ده کاوه خو اوس داسې معلومیږي چې دشپېتو بریځو ورځ په ورځ کمی دی، لکه چې دده هم نن....

دُرمحمد یې خبره غوځه کړه:

ـ نه داسې مه وایه ملوك خونام خدای زمری دی زمری نه دې دي اوریدلي چې وایي:

توره به هغه سړی وکړي

چې یا مین وي یا یې پېغله ناسته وینه

دی هم مین دی او هم یې پیغله ناسته ده چې یو واري قوه را ورسیږی ته یې بیا ګوره.

د لوی دولتي کتار د راتلو آوازه په یوه ورځ کې په ټوله زرمله کې خوره شوه. دې آوازې د سیمې خلك وارخطا کړي ول. له سرك سره نږدې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیو خلکو د غره لمنو او یا لرې کلیو ته کډې وکړې، دوی یوازې څه کالي او د دوو دریو ورځو خرځ ورسره اخیستی و.

ځینې په لرې پرتو کلیو کې د خپلو دوستانو کره ولاړل چاچې څوك نه لرل په غره کې یې کډې واړولې.

اوس نو د سرك شاوخوا کلي ټول له خلکو تش شوي ول.

نه د کلیو په بامونو د بیرغونو په څیر هغه پخوانی لوګي په رپا ول، نه هم د کورونو او کلاوو مخې ته ماشومان لیدل کیدل چې په خاورو او پوټیو کې به یې لوبې کولې.

بس یوازې دسپو غپا وه ، چې کله کله به له کوم کور څخه واوریدل شوه، هغه هم غپا نه وه یوازې یوه کوکاره به وه چې د کلي غمجنه څیره به یې لا پسې ډاروونکې کړه، تیره شپه خو مجاهدینو هم زړه ونه کړ چې کلي ته ولاړشي او د ورسپارل شویو مالونو او حیواناتو احوال واخلي.

که څه هم باد او دوړې نه وې خوپه کلیو یو خړګرز پروت و.

له سرك څخه په لرې کلیو کې هم د ژوند نښه نه ترسترګو کیدله.

مجاهدینو له پرونه راهیسې د سړك خوا ته د راده په ونو، او کلاوو کې ځایونه نیولي ول.

د ملوك دوی ۲۵ کسیزې ډلې هم شپه د سړك په غاړه کلا کې چې یو وخت د کلي ښوونځی و تیره کړې وه او سهار لمانځه مهال یې ځانونه د سړك له غاړې سره راده ((رود)) ته چې د سپیدارو، سنځلو شرنګونو او مینجرولو په ونو پټ وو را رسولي و.

عبدالقدوس چې پرون یې د دولتی کتار د راتلو خبر راوړی و ویلې و. چې فوځي کتار به نن له دې سیمې تیریږي.

تورن قدوس چې د نقلیې په کنډك کې افسر و. دوه درې میاشتې د مخه یې له مجاهدینو سره د جنت ګل. په وسیله ارتباط نیولی و تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې يې ټول راپورونه ويښته په ويښته رښتيا ختلي ول.

نو چا د هغه په خبره اوراپور کې کوم شك نه کاوو. او دى به هم ددې لپاره چې غلط فهمي ونشي د راپورونو لپاره زياتره پخپله سيمې ته راته.

دده دې جرأت ته ټول حيران ول، چې څنگه په دومره لنډ او تنگ وخت کې ځان را رسوي او بيرته ځي.

ملوك له نورو څخه لرې د دوو ونو ترمنځ د ويالې په غاړه ناست و. کلاشينکوف يې په خپلو زنگنو ايښې و.

د رڼو اوبو په ننداره بوخت و، په اوبو کې کوچنيو کبانويو او بلې خواته منډې وهلې.

په هغو دووکبانو يې کينه راغله چې د اوبو په ژۍ کې د وښو تربيخ اوښتل راوښتل.

يوځل خويې يوه کوچنۍ ډبره راواخيسته چې هغه دوه کبان پرې وولي خو زړه يې پرې ونه شو، ډبره يې لاندې خواته په اوبو کې وويشتله کبانويو اوبلې خواته منډې کړې. ملوك سرپه زنگنونو کيښود په بيگاني خوب بيا را وگرځيد:

تيره شپه يې همدا ځاى په خوب ليد، کټ مټ همداسې رڼې اوبه په (رود) کې روانې وې. مجاهدين د دولتى کتار د راتلو لپاره راغونډ شوي ول، او لکه نن يې په شاوخوا کلاوو، کاريزونواو ونو کې سنگرونه نيولى ول. د مجاهدينو په منځ کې دده پلار شيرخان هم و.

خود پوځي کتار په ځاى د روسانو الوتکې راغلې، لومړى بم يې د پلار ترڅنگ ولويده، کله چې د بم دوړې او لوگي ورك شول، پلار يې هلته نه و. د الوتکو دويم بم دده خواته ولگيده، د لوگيو په منځ کې يې پلار وليد، چې ورته خاندي. دده په لوري يې لاسونه را اوږده کړل. ملوك هم غوښتل ځان ور ورسوي، ځان ته يې پام شو، دواړه پښې يې نه وې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولې يې چيغه ووتله. پلارېې هماغسې ورته خندل، شاوخوا توره تياره وه، بل څوك نه معلوميدل.

يوې الوتكې اور اخيستې و، او لكه د برات په شپه د اور له لكړې څخه په تيلو او زرېو ككړه ټوټه په ځمكه ولويدله.

ملوك د پلار په لوري په سينه ښوئيده. پلارېې دده په لوري لاسونه نور هم اوږده كړل، خولا ډير لرې معلوميدل.

د پلار لاسونه يې دده په خوا ورو ورو اوږديدل، په توره تياره كې دواړو لاسونو رڼا كوله، د وړانګو تنابونه شول، د ملوك په خوا را نږدې شول، له پاسه دوه نورې الوتكې راغلې، په دوى راټيټې شوې، خو ملوك په هماغو تنابونو كې ترې پورته شو د لوړو سپيدارو له سرونو يې لاندې وكتل، ملګري يې په وينو كې لت پت پراته ول، او ترڅنګ يې له يوې الوتكې لمبې پورته كيدلې.

☆ ☆ ☆

شپږ كاله دمخه يې پلار همدلته د روسانو په بمباريو كې وژل شوى و.

په هغو ورځو كې ملوك له پاكستان څخه د خپل پلار او مور ليدو ته راغلى و.

پلار يې همدا يو زوى درلود. خپل زوى يې د جګړو په لومړيو كلونو كې د تعليم په پلمه پاكستان ته ليږلى و، هلته په ميرانشاه كې د ماچسو په كمپ كې د خپل پلار د خور په كور كې اوسيده. او د ورځې به يې په مدرسه كې درس وايه.

د ووړې تودې ورځې وې ملوك خپل د ترورله ځوى سره چې هر ووړې به جهاد ته راته راغلى و هلته يې اوريدلي و. چې اوس به په وطن كې

(c) ketabton.com: The Digital Library

توت پاخه شوي وي ده د توتو ميلې نه وې ليدلې خو په دې باره کې يې ډيرې کيسې اوريدلې وې.

ده ته ويل شوي ول، چې په وطن کې په کومه وياله کينې نو مينځلې ميوې په اوبو کې درته راځي. په همدغه مينه وطن ته راغلی و.

خو له هغو ميلو او خوشبو څخه يې چې پخوا يې ليدلې وې او يا نورو ورته په پاکستان کې په خوند خوند کيسې کړې وې، يوه هم ونه ليدله.

هره ورځ مرګ و. بمباري وې. وينې وې. ژړاوې وې. چې يوه ورځ به په يوه کور کې وې او بله ورځ به په بل کور کې.

نه په زيارتونو د هغو مستو پيغلو ميلې ولاړې وې او نه هم په ودونو کې هغه سازونه ډولونه او سانګې. نه هم پخوانۍ پيغلې وې چې په شرنګ به مازديګر د ګودر په لوري رواني وې. په کليو کې يونيم کور پاتې وو نور ټول مهاجر شوي ول. اوس له هر ځوان سره کلاشينکوف و. د هريوه په څيره کې يوازې غوصه او کرکه وه.

ملوک له دې حالته په تنګ شوی و. پاکستان ته يې داسې سودا وه لکه چې خپل وطن يې وي. خو د ترورځوی ځاځي ځنډولی و.

مور او پلاريې هم ورته ويلي و چې د ګرمی يوه بله مياشت دې هم دلته تيره کړي.

د دوبي اوږدې ورځې په ملوک لاهم اوږدې تيريدلې. د هرې ورځې حساب يې نيو. په دې هيله چې ژر تيرې شي او بيرته داسې سيمې ته ولاړ شي چې پکې له غمه خبرنه وي.

خود دوبي ددې اوږدو ورځو يوې غرمې يې ټولې پريکړې وربدلې کړې. وروسته له هغه يې ورځې نه بلکې د خمارې د ليدلو لپاره شپې شميرلې په هغه ورځ ملوک د خپل ماما آغا محمد کلي ته تللی و. د غرمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ يې هلته وخوړه. بيرته يې پخپل بايسکل پښه را واړوله. څه لاره لا نه وه. تللی چې بايسکل يې هوا کمه کړه. د پيرزوخيلو په کلي کې يې د وچ کاريز په غاړه تر ونو لاندې بايسکل ودراوو. د بايسکل د شا ټاير ته يې ژر ژر هوا ورکړه. چې را ولاړشو. د زړې کلا په بام يې سور سالو وليد. يوچا پټ پټ څاره. ملوك ته دا خبرې نوې نه وې. دده د ځوانۍ کيسو د ګودرونو او تنورونو غاړې تودې ساتلې وې. چې هرچيرې به تيربده پيغلو به له نيمکښيو پلوونو څاره. نو ځکه يې چندان پام ور وانه وښت.

ملوك له ونې لوړ غنمرنګه ځوان وو. ګډو وډو وروځو يې په ټنډه وړوکی شين خال کمرنګه کړې و. دا خال يې په کوچنيوالي کې د نظر لپاره ورته وهلی و.

ملوك پمپ په بايسکل کې ځای په ځای کړ. په کنجوغه يې غوټه بيا وکتله خدايزده څه يې په زړه کې وروګرځيدل پمپ يې بيرته را واخيست د هوا ورکولو کوچنۍ نلکۍ يې د بايسکل د مخې په ټاير کې بنده کړه. تر سترګو لاندې يې د کلاسر ته وکتل. بې واره يې له خولې ووتل:

په رنګ کلي کې د ګلو باغ ؟

بايسکل ته په هوا ورکولو يې ځنډ وکړ. پايډل يې بې ضرورته تاوراتاو کړ نه ځنډ يې په بايسکل ځان بوخت کړ. خوپه بام يې بيا څوك ونه ليدله. زړه نازړه را روان شو. څو ګامه وروسته يې په بايسکل پښه واړوله. چې له کلي راووت بايسکل يې ودراوو. شاته يې وکتل، د بايسکل مخه يې بيرته د کلي په خوا وګرځوله. څو شيبې ودريده. بيرته يې بايسکل راوګرځاوو.

ملوك ته نور شپې هم ورځې شوې وې. شپې يې د ورځې لپاره د هغې د ليدو په تمه رونولې او ورځې يې هم د شپې د خوږو سوچونو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډولې له یو عجیب حالت سره مخ و. له مور نه یې د هغې خبرې د بیا اورېدو په تمه و. چې د خپل راتګ په لومړیو ورځو کې یې ورته ویلې و:

- زویه ښه شو چې راغلې اتې به دې یو جای پښه دربندوو د مور هم دغه یو ارمان دی. خو جنګی مې نه خوښېږي.

مور او پلار یې د ژوند چارو دومره بوخت کړي ول. چې بیا یې دا خبره په خوله هم رانه وړه.

ملوك د خپل زړه حال خپلې خور ته ویلې و. خور یې مخکې له دې چې دا خبره مور او پلار ته ورسوي یوه ورځ په یوه پلمه د (خمارې) کره تللې وه نجلۍ یې لیدلې وه. او بیا یې مور او پلار هم په دې رضا کړي ول، ځکه خوبه یې خور دا ټپه په ودونو کې ډېره ویله:

دا د ملـــوك تـنـۍ مـی غـورځـي
ترخدای مې جارکې د کوزدې آواز یې ګرځي

د ملوك د ژوند ترټولو دخوښۍ شپې ورځې رارسیدلې وې. چې له لرې به یې د خپل کلي خواته د ټوپك ډز ترغوږ شو په خوشحالۍ به کورته راغی.

خو دا خوښۍ یې هغو برګو الوتکو یووړه چې یوه ورځ یې د دوی په کلي غوټه وکړه. هلته یې بمونه وانه چول خو ډاروونکي غږ یې د ملوك زړه واچاوو.

الوتکې ددوی له کلي تیرې شوې. چیرې لرې یې بمونه غورځارکړل. ملوك د بام سرته وخوت. چې ویې ویني خو مور یې پرې منت وکړ او بیرته یې له بامه راکوز کړ پلار یې له پرونه راهیسې نه وراغلی.

الوتکې بیا ددوی پر سر تیرې شوې دا ځل یې د بمونو غږ ددوی کلی هم ولړزاوو. برګې غوا یې پړی پرې کړاو په منډه ستورګې (ګُنبدې) ته ننوتله مور یې قرآن کریم په زړه پورې ټینګ نیولی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماسپښین خوا ته چا احوال راوړ چې یوه الوتکه مجاهدینو ویشتلې او په غره کې رانسکوره شوې ده.

ملوك ددې خبرې په اورېدو خوشحاله شو. خپله برګه غوا یې چې د برګو الوتکو له ویرې په ګنبده ننوتې وه. بیرته په خپل موروي (میوګي) وتړله.

خودده دا خوشحالي ډېره لنډه وه. ځوشېې وروسته یې د پلار کټ د کور مخې ته کېښودل شو.

د پلار له مرګه وروسته ملوك پخپل کورکې یوازې له خپلې مور سره پاتې شو. مشره خور یې لا څوکالو پخوا واده شوې وه. له جګړو وروسته یې بیا هغه نه وه لیدلې، ویل کیدل چې په کابل کې اوسي او خاوند یې په حکومت کې وظیفه لري.

پلار یې څوځله لیك وراستولی و، چې کابل پرېږده او ټوله کورنۍ راشي، خو زوم یې په ځواب کې ورته لیکلي وو، چې دوی دې کلی پرېږدي او کابل ته دې راشي.

له هغه وروسته یې له دوی هیڅ احوال نه درلود.

دویمه خور یې هم یوکال دمخه واده شوې وه چې کله کله به ددوی لیدو ته راتله.

ملوك د پلار له مرګه وروسته د هغه ټوپك واخیست او له مجاهدینو سره یوځای شو. په لومړیو ورځوکې یې مور نه پرېښود چې جنګ ته ولاړ شي، خو ده ویلي وو، ترڅو چې یو روسی په وطن کې وي ټوپك به له لاسه نه غورځوي.

له هغه وروسته ملوك د روسانو په خلاف په ټولو جګړوکې حاضر و او ترټولو دمخه به جګړې ته روان و.

تیرکال منی یې مور او ماما (خماره) ورته په نام کړه ملوك به

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله په شپه کې د هغې کور ته ورته او سهار به له لمانځه د مخه خپل کلي ته راته.

د (خمارې) پلار په اول سرکې وعده کړې وه چې واده به ژر ورکوي. خو ملوك د ولور پيسې نه لرلې ځکه تراوسه واده ځنډيدلی و.

☆ ☆ ☆

ملوك د نورو مجاهدينو خواته ورغی. د مجاهدينو مجلس داسې تود و لکه د ساړه ژمي د ګرم تناره غاړې ته چې ناست وي.

د قوماندان هاشم په لیدو ټول له ځايونو راولاړ شول.

شين ګل په خوښۍ وويل:

- دادی زمری راغی نور نو ځُرت مه خرابوئ.

محمد هاشم چې له ونې ټيټ او غنم رنګه سړی و، سترګې يې وړې او غټه خو جګه پوزه يې لرله. د مخې لاندې دوه غاښونه يې دومره يوله بله لرې و. چې نوي ليدونکي حتماً فکر کاوه چې د دووغاښونو ترمينځ يې يو غاښ لويدلی دی نری اوږد مخ يې نری ځوکړې ږيرې نور هم پسې اوږد کړې و.

ده پوځي زده کړې نلرلې. خو په جګړه پوهيده. په زياترو جګړو کې به په لومړۍ ليکه کې ولاړ و. که به پوه شو چې په کومه جګړه کې کاميابيدای نشي نو په هوښياري سره به يې له سيمې په شاتګ کاوه. او دا په شاتګ به يې داسې و. چې هيڅوك به نه ورباندې پوهيدل. ددښمن د کمزوري ځايونه ښه ورته معلوميدل.

ده به ويل

- څوك چې خپل دښمن وپيژني هغه کاميابيدای شي.

کله به چې ددښمن په کمزوري وپوهيده. بيا به يې د خپلو کسانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترړیا ته هم نه کتل. پرله پسې جګړې به یې کولې او تر هغو به جنګیده چې بریالی به شو.

سموت به دده په هکله ویل:

ـ هاشم خدای پیدا کړی د قوماندانۍ لپاره دی. دی آن په کوچنیوالي کې د خپلو همزولو قوماندان و. په ماشومتوب کې به یې هم د هغو ماشومانو او خپلو همزولو مشري کوله چې د نورو باغونو او پالیزونو ته به په شپه یا ټکنده غرمه کې ورا وښتل.

یوه ورځ په کلي کې دی او اته کسه نور د خان محمد باغ ته ور واوښتل، له شنو مڼو یې لمنې راډکې کړې خو خان محمد پرې خبر شو له لرې یې پرې ناري کړې.

هاشم چې د ونې سرته ختلی و، له ونې یې ځان را غورځاوه، پښه یې واوښتله.

د خان محمد پرله پسې چیغو ټول هلکان وارخطا کړل. هلکان له مخې او خان محمد له شا منډې پسې وهلې، د هاشم هم پښه خوږ شوې وه. منډې یې نشوای وهلای خان محمد ډیر ورته نږدې شوی و، خو هاشم هلکانو ته د تیت او پرك کیدو قومانده ورکړه. یو په یوه او بل په بله ولاړل. خان محمد حیران شو. چې په کوم یوه پسې ولاړشي. اودوي په هغه ورځ د هاشم له برکته له لوی خطره خلاص شو. او بیا به وروسته له هغه چې د خلکو باغونو او پالیزونو ته وراوښتل هاشم به یې مشرو.

دغه کیسه سموت چې د هاشم همزولی او نږدې ملګری و. دا نورو مجاهدینو ته چې زیاتره نوي ځوانان ول، وکړه. سموت دا هم وویل چې په اصل کې هاشم له هغه وخته ددوی قوماندان و.

خو هغه وخت یې د قوماندانۍ چندانې خونده نه وه. ځکه نه وسلې وې نه پیسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس د قوماندان هاشم په راتګ ټول خوشحاله شول.

پرون يې سره ويلي ول چې قوماندان به د سړك په بله غاړه كلا كې له نورو مجاهدينو سره يوځای مورچل نيسي. خو اوس هغه ځای بلې ډلې نيولی و.

هاشم ټولو ته خپل خپل ځايونه وښودل. او د لومړي ډز علامه يې هم وټاكله.

ټول په خپلو ځايونو كې ځای پرځای شول، سموت يې په رود (راده) كې د مجاهدينو قوماندان وټاكه او پخپله د سړك خواته د برجورې كلا په لوري وخوځيده.

سموت (۱) له ونې لوړ او له رنګه تور و، ډيره يې خرييله خو اوږده بريتونه به يې تل په خوله كې پراته و. په خبروكې به يې د ((مطلب)) او ((پوه شوې كه پوه نشوې)) تكيه كلام دومره زيات وايه چې زياتره وخت به يې اصلي خبره په تكيه كلام كې وركه شوه.

قوماندان هاشم به چې كله دده له ټوكو او كنايو په تنګ شو په قهر به يې ورته وويل:

- بريتونه دې دخلقي دي والله كه څوك خير درنه ووينې.

خوده به په بريتونو لاس راتيركړ. يوه بله ټوكه به يې هم وكړه او په خندا به له كوټې ووت.

سموت په ګروپ كې په ټوكي مشهور و.

له هرې خبرې سره به يې متل تيراوو، يا به يې خپله خبره په كوم شعر يا لنډۍ ثابتوله . ده به خپل زياتره له ځانه جوړ شوي شعرونه او آن متلونه او لنډۍ په رحمان بابا پورې تړلې.

---

۱ ـ سموت چې اصلي نوم يې عصمت الله و. خو خلكو به سموت باله د هاشم د كوچنيوالي ملګری و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مثلاً ویل به یې: رحما بابا څه ښه ویلي دي:

مینه په تلوراتلو زیاتیږي

کله راځه کله به زه درځم مینه

یا به یې ویل رحمان بابا وایي:

چې نه یې وي سړي نه دې قورت خوري نه غوړي

څوك چې پوهیدل چې شعر او لنډۍ رحمان بابا نه دي ویلي تر نورو به یې زیات خندل.

خو نورو نالوستو کسانو ته به دده هره خبره د کاڼي کرښه معلومیدله. ډیرو سموت د قوماندان مټ باله.

په حوزه کې ډیرې شخړې او لانجې به همده هوارولې. که به څوك له قوماندان هاشم نه خوابدي شول او بل ګروپ ته به تلل سموت به په خو خبرو بیرته راګرځاوو.

ځینو سموت صادق او له زړه پاك سړی باله. خو مخالفینو به یې ویل چې هغه په عین سادګي کې مطلبی سړی دی. دده د خبرو تکیه کلام ((مطلب)) او ((پوه شوې که پوه نشوې)) هم یو ډول کنایه ده. او دده د زړه خبره ده. خو څوك نه پرې پوهیږي. سموت هرځای خپل مطلب چلوي.

☆ ☆ ☆

له پاسه دوړې ښکاره شوې.

پوځي کتار ورو ورو د دوی په لوري رانږدې کیده. مخکښني درې زرهپوشونه په بیړه راروان و نور کاروان ځای په ځای ولاړو

زرهپوشونه ددوی خواته راورسیدل.

سموت نارې کړې. د بریژنف کلوشې خو را ورسیدې بیا یې ملوك ته چې په ویاله کې یې ده ته نږدې مورچل نیولی وو مخ واړا او ښنګه د تره زو ولې یې که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك په خپله خوله لاس كېښود په اشاره يې پوه كړ چې څه ونه وايي.

زرهپوشونه له دوى تېر شول.

سموت بيا په خندا وويل: د بريژنيف كلوشي لكه چې سپكې وې پوه شوې كه پوه نشوې مطلب. په ماين خو وانه لوتې؟

يو زرهپوش په مخ ولاړ تركليو پټ شو، بل زرهپوش د هغه زيارت څنګ ته ودريده چې يو وخت به په اخترونوكې پرې د ښځو ميله جوړېدله. څو كسه ژر ژر كوز شول او د سړك خواته د ديواله شاته يې ځانونه پټ كړل.

د كتار پاتې ټانګونو او زرهپوشونو هم ددوى په لوري حركت راوكړ.

د كاروان دويم ټانګ ماين والوزاوه.

تورې لوخړې جوړې شوې. له دې سره له هرې خوا د توغنديو او سپكو وسلو دكارتوسو باران جوړ شو.

د ماين وهلي ټانك ترڅنګ زرهپوش اور واخيست. پوځي كاروان ځاى پرځاى ودريده. عسكرو او افسرانو د سړك يوې او بلې خواته ځانونه پټ كړل.

ټانګونو او زرهپوشونو هرې خواته ګولۍ اورولې د كتار په پاى كې يو بل زرهپوش هم اور واخيست له زرهپوش څخه پورته څو ټانګونه او زرهپوشونه د شا په لوري وتښتېدل. نوره قوا د سوځېدلو ټانكونو ترمنځ را ايساره وه.

په قوا كې عجيبه غوغا ګډه وه مخكښنى زرهپوش هم وتښتېده. په منځ كې ايسارو پاتې عسكرو يوې اوبلې خواته منډې كړې.

دوو كسو د راده په لوري مخامخ منډه واخيسته خو له دوو خواو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګولیو باران پرې جوړشو. دواړه ځای په ځای ولویدل.

د سړك د غاړې په شیله کې پټو عسکرو جګړه نه کوله بس هسې یې ځانونه پټول. ښایې نه پوهیدل کومې خواته او په چا ډزې وکړي. یوه ګډوډي جوړه وه له هرې خوا ګولۍ اوریدلې.

خو دا ګډوډي هغه وخت نوره هم زیاته شوه چې د سوځیدلي زرهپوش ترڅنګ په کارتوسو او وسلو بار موټر اور واخیست.

له موټرڅخه د سپکو او درندو وسلو ګولۍ هرې خواته بادیدلې.

له دې سره دوو نورو ټانګونو هم اور واخیست، د نرډې برجه ورې کلا مخې ته دوچې رشقی کوټې اور واخیست، یوه ګولۍ د ملوك پر سر په ونه ولګیده دونې ښاخونه دده خواته را ولویدل او ګولۍ په پټیو کې ولویده.

عسکرو یوې او بلې خواته منډې وهلې خو چې څو ګامه به لا نه وو تللي له یوې خوا به ګولۍ پرې ولګیدله.

دلته په ویاله کې د سموت له خولې چیغه ووتله، ملوك چې وروکتل ترڅنګ یې شیرمحمد پروت و، د هغه تر ککرۍ کارتوس پوربووړي وتلی و. ورنرډې شو، په غیږ کې یې راپورته کړ بیرته یې ورو پخپل ځای پریښود. او بیایې په ډزو پیل وکړ، درې کسه چې پوځي دریشي یې اغوستې وې د اصل الدین د باغ په لوري په منډو ول.

د ویالې له خوا ډزې پرې وشوې درې واړه په وچ ډګر پربوتل. څو شیبې وروسته بیرته پورته شول تر ویالې یې ځانونه ورسول. هلته پټ شول، یوتن یې بیا د باغ په لوري منډه واخیسته له بلې خوا په پښه ولګیده ځای پرځای پریووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو دوو تنو لاره بدله کړه. له لوی درک [۱] سره نږدې دواړه له ويالې راوختل او د حاجی لونګ د کلا په لورې يې منډه کړه.

د سړک په غاړه دوه کسه چې د زرهپوش تر شاه په وياله کې پټ ول، راپورته شول. لاسونه يې پورته نيولی ول، چيغې يې وهلې خوغږ يې نښه نه اوريدل کيده.

شاوخوا ورته ګولۍ ولګيدلې. ځای پرځای ثملاستل. چې ډزې غلې شوې لاسونه يې پورته ونيول د راده په خوايې رامنډه کړه.

يوه يې د ويالې په غاړه د ازغوپه منځ کې ځان پټ کړ.

او دا بل يې په لويه وياله کې ولويده.

ملوك لاس ورکړ او له اوبو يې راويوست.

سموت ورته وويل:

- ويني مطلب اوس ايله بيله بنيادم شوې.

ملوك په منت ورته وويل:

- سموته ته هرځای له خپلو اپلتو نه اوړې.

سرتيري چې ساه يې بنده بنده کيده، وويل:

- مه مه کوئ . ډزونه بس کړئ، څوك چې ژوندي دي ټول تسليميږي مورږ ته....

خبره يې انور په خوله کې وروچه کړه :

- بس د سپي زو خبرې هم لا ته کوې او له دې سره يې سرتيری تر ستونې ونيو خو ملوك وربانديې منت وکړ.

انور وغوريده:

- ټول پټې يې وخوړ ته يې لا مړه بولې، که زما منې وينه يې ځمکې ته مه پريږده.

---

[۱] . درك : يولوی لرګی دی. چې د اوبو د ويش لپاره په دوو برخو ويشل شوی او د دوو ويالو په سرکې اينبودل کيږی چې دوو سيموته اوبه برې ويشل کيږی

(c) ketabton.com: The Digital Library

درود (راده) له خوا ډزې غلې شوې د سرك له غاړې يوتن چې لاسونه يې پورته نيولي ول ددوى لوري ته رامنډه كړه . خو د شا له خوا په ګولۍ ولګيده او ځاى په ځاى ولويده .

يوبل له ټانګ نه ځان واچاوو او مخامخ يې د جيبه په لوري منډه كړه. له هرې خو اپرې دكارتوسو باران جوړ شو. هغه د وښو په منځ كې ولويده او دا نورو هم ورپسې منډه كړه. خو څو ګامه لانه وو تللي چې ځاى پرځاى ولويدل.

اوس نو يوازې له يوه ټانګ نه ډزې كيدلې.

ملوك او درمحمد ورورو ځانونه ټانك ته نژدې كړل.

څو شيبې وروسته له ټانك څخه لمبې آسمان ته پورته شوې.

دوه كسه په وښو كې پټ ول. د جيبې له بلې غاړې پورې وتل. له كوچنۍ كلا څخه پرې ډزې وشوې. خو لكه چې ورونه رسيدل. دواړه د ختيځ په لوري په منډو شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF ACKU 16146

دویم څپرکی

بریالي او ګل مرجان د کلا دروازه څنځیرکړه. بریالی د کلا دننه له دروازې سره نږدې کوټې ته ننوت او ګل مرجان په یوه منډه د کلا په کونج کې د بام زینو ته ځان ورساوه.

تر زینو لاندې یې د تراکتور زوړ ټایر په دواړو لاسو پورې واهه او هلته ځای په ځای کیناست. شاوخوا یې وڅارله.

د کوټې له ماتې کړکۍ څخه دبریالي په اشاره یوه شو زړه نازړه په زینو پورته شو چې د بام سرته ورسیده شاوخوا یې وکتل د پټیدو ځای یې تر سترګونه شو په پورتنۍ زینه کې غلی کیناست. له لاندې نه بریالي ورباندې غږ وکړ:

- برج ته ځان ورسوه بې غیرته برج ته.

ګل مرجان د بام په سر نظر وزغلاوو. برج د یو په بل پسې د قطار بامونو په پای کې د کلا په بل کونج کې ول.

ګل مرجان له ځان سره فکر وکړ:

- عجیب سړی دی فکر کوي چې اوس هم قوماندان یم دا غوبې نه پوهیږي چې د کلاتربل کونج پورې قطار بامونه له څومره خطره ډک دي بس په پل صراط تیریدل دي. که پدې کوټو کې یو کس وي بیا؟

خو چې خپل ځای ته یې وکتل تر بامونو هم خطرناك ورته ښکاره شو ځانته یې خندا راغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځايه راپورته شو په بام يې منډه واخيسته د دريم بام په سر يوې نسبتًا لوړې موری ته يې ځان ورساوو څو شيبې د موری کنياست ترڅنګ د کلا منځ يې تر نظر تيرکړ په يوه منډه يې ځان برج ته ورساوو.

بريالى د کاهداني بام ته پورته شو د کلا له ديواله يې شاوخوا وڅارله په سرك د فوځي کاروان له ځينو وسايطو لوګي پورته کيدل اور نه يوائې په وسايطو نه بليدل بلکې شاوخوا په نورو ځايونو کې هم لوګي او لمبې تر سترګو کيدلې د دوی ترڅنګ په کوچنی کلا کې هم اوربل و. او لوګي يې هواته پورته کيدل.

بريالې چې په زينو ښکته کيده ګل مرجان ته يې غږ کړ:

- ډزې به نه کوې، زه هم درځمه.

بريالى د کلا په کوټو کې داسې په سره سينه ګرځيده لکه چې خپل کور يې وي او له اوږدې مسافرې وروسته بيرته ورته راغلى وي.

په دالان کې يې د تناره سرپوش ايسته کړ تنور تود و يو تور خيرن چاى جوش په ايروکې خښ شوی و. داسې معلوميده چې د کور خاوندان به څو ساعته د مخه له کوره وتلي وي.

د کلا په ديوال دوه کوترې ناستې و . سرونه يې له ويرې جګ نيولى ول غومبرېې نه واهه.

بريالى د کلاشنکوف د ميل په څوکه د بلې کوټې قلف والوزاوو. په کوټه کې يولوی صندوق ايښى و چې دواړو زلفيوته يې قلفان پراته و.

توشکې هوارې وې څوبالښتونه له خپلو ځايونو بې ځايه شوي. او د توشکو په منځ منځ پراته ول.

په کونج کې بستره بند خلاص شوی و. دوه بړستني قات په قات پکې ايښې وې. پورته په تاخچه کې له سنبو (وريو) ښخه اوبدل شوی سور دسترخوان ايښى و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريالى موسكې شو ژر ژر يې پرانيست ډوډۍ پكې نه وه، يوائې څو دانې اتامونه (ډډوډۍ كوچنۍ ټوټې) پكې پراته ول.

بريالي يو موټى ترې ډك كړ ژر يې خولې ته واچول پاتې دوه موټې يې په جيب كې واچول.

نورې كوټې يې هم يو په بل پسې وكتلې په بيړه بام ته وخوت له زينو سره نږدې ديوال څخه يې سر هسك كړ شاوخوايې وځارله او برج ته ورغى.

ګل مرجان يوه كونج ته غلى ناست و.

بريالي په ټوكه ورته وويل:

ـ ښنګه ناست يې با ميمله يې.

چې ګل مرجان څه ونه ويل زياته يې كړه:

ـ دكافر په كوركې يو ټوك مړى هم نه پيداكيږي.

ګل مرجان وخندل:

ـ زړه دې دى چې وريجې او غوښې يې درته باندې كړې واى؟

ـ دكور اوسيدونكي نوي وتلي دي په كوركې هرڅه شته خو ډوډۍ نشته.

ـ دايې لا بله بدبختي.

ګل مرجان دا وويل او سر يې په زنګانه كېښود.

بيرته يې سر راپورته كړ په اسويلي يې وويل:

ـ لكه چې بې ځايه مړه شووها.

بريالي ښكته پورته ورته وكتل:

ـ مرګ مرګ دى څه په ځاى څه بې ځايه په هر صورت اوس خو ورسره مخامخ يو. چې مخامخ يو بې غيرتي به نه كوو.

كلاشنكوف يې په ځمكه كېښود پسې زياته يې كړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- حقیقت دادی چې دلته هیڅوك هم په ځای نه مري.

ګل مرجان ورته وکتل بیرته یې سر ښکته واچاوو.

بریالي یې په سترګو کې د مایوسي اندازه ولګوله.

ده ګل مرجان ښه پیژاند هغه د لوا په میکانیزه غونډ کې د ټولي مرستیال و په ټولو دندوکي حاضرو. بریالي به سختو جبهو ته دی استاوو.

بریالی له ځایه ولاړشو له کړکۍ څخه یې شاوخوا وځارله، د کاروان ټانګونه او زرهپوشونه هماغسې سوځیدل او مجاهدینو ډزې پرې کولې.

بریالی په ټیټه ملا په برج کې ګرځیده برج دوه کړکۍ لرلې خو کړکۍ لا له لومړي سره نه وې پکې ایښودل شوې. داسې څرګندیده چې د کور خاوند په برج کې ازوغ او رشقه ایښوده ځکه د برج په غولي د وچې رشقې میده ګېبې او خځلې لیدل کیدې.

بریالی د ګل مرجان خوا ته راتیر شو په مټ یې وټپاوو:

- ملګریه مورال بایللی راته ښکاري؟

- یره که ریښتیا درته ووایم اولاد ریښتیا د دین دښمن دی، کوچنی زوی مې ډیر یادیږي. چې راتلم له غیږې مې نه ښکته کیده.

بریالي وخندل: دادی دوی هم د دین په دښمن پسې ګرځي.

د ګل مرجان سترګو ته یې وکتل زیاته یې کړه:

- غم مه کوه داسې مورچل مو پیدا کړی دی چې ضیاء الحق هم راشي یوه میاشت خومو نه شي ترې پاځولی.

ګل مرجان ښکته پورته ورته وکتل. په زړه کې یې غوصه ورته راغله له ځانه سره یې وویل

- داوګوره په دا خپله د خرس غونډې ځواني مین دې له دنیا ناخبره دی اوس هم زړې کنجاړې په خوب ویني ښه یې ولیدل چې ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

تباه شول او دی بیرته له سره لګیادی رنګه شوي کلا آبادوی شیطان راته وایی چې ته هم....

پخپل دې فکر ژر پښیمانه شو. بریالي ته یې چې له برج څخه د راوتلي تیر په سریې خپل غوښن لاسونه ایښي ول او د کلا له کنډو څخه یې شاوخوا اشارله وکتل. خوا یې ورته بده شوه.

په زړه کې یې وویل: جنګ دې ورك شي دا ښکلې ځواني خو د خاورو لایقه نه ده.

بیایې د رود په غاړه د ونو په منځ کې د وژل شوي مجاهد څیره سترګوته ودریده چې د ددوی په ګولۍ لګیدلی و. فکر یې وکړ:

ـ څه ښکلی ځوان و. د مرګ ور خونه و. ریښتیا مور څه کوو څوك وژنو. هی هی خپل ورور.

زړه یې و. خپل دا فکر له بریالي سره شریك کړي او ورته ووایې چې ترڅو به سره وژنو. ترڅو به د کورونو په ځای قبرونه جوړوو. راځه ور ووزو. مجاهدینو ته ووایو چې مور ستاسي ځامن او ورونه یو. دادی که مو وژنئ که مو پریږدئ.

څوځله یې په زړه کې راوګرځیدل چې د خپل زړه ټولې خبرې هغه ته وکړي.

خو بیرته به پښیمانه شو. هسې نه چې بریالی یې، بی غیرته وبولي او که ژوندي پاتې شي سبا پیغور ورنه کړي.

څوك څه پوهیږي که دا خبرې خاد ته وکړي او بیایې زندان ته بوزي د نورو غونډې یې سترګې او لاسونه وروتړي او په پلیګون کې یې په ګولۍ وولي.

وروستۍ خبرې ټکان ورکړ. خو د بریالي تیر ژوند او کړوړو یې وروستۍ خبره ردوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه نه بريالي نامرده نه دی، په بل چا مې نه وژني. چې بد يې راشي همدلته مې وژني، خو بل چاته دا خبره هم نه کوي، توکل په خدای تړلي خبرې ورته کوم، دی به نه پوهيږي پخپله ځواني مغرور دی زه به....

د بريالي ناڅاپي غږ يې د سوچونو لړۍ وشلوله:

ـ امرصاحب تخنيك به دې نه وي ليدلی چې مړ به وي که ژوندی؟

ـ نه والله، امر اوپراسيون مې وليد بيچاره لکه چې شهيد شوی دی.

ـ رېښتيا وايې؟

ـ پام مې نه دی کړی د زرهپوش خواته يو مړی پروت و. ممکن هغه به و، زه د خپل ځان په غم کې وم.

ـ هغه زما عسکرهم....

د الوتکو غږ يې ترغوږ شو خپله خبره يې پرېښودله: په خوښۍ يې چيغې کړې: هغه دی والله طيارې راغلې.

پورته يې وکتل، الوتکو له لوړې فضاء څو بمونه خوشې کړل يو بم په رود کې ولګيده پورته له ژرندو سره په دښته کې هم څوځايه دوړې او ګرځونه پورته شول.

الوتکې د سترګو په رپ کې الونيا شوې. بريالي په خوشحالي وويل:

ـ اوس نورې هم راځي.

ـ انشاء الله اوس يوڅه کيږي. که دا وار راغلې زه او ته هم ځانونه يوې خواته باسو.

خو په خبروکې يې پخوانی قوت نه ليدل کيده په سختۍ يې خپلې وچې شونډې خوځولې. ګل مرجان ته يې وويل:

ـ څنګه وږی خو به نه يې؟

ـ که رېښتيا درته ووايم اصلاً لوږې بې حاله کړی يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریالي جیب ته لاس کړ د وچې ډوډۍ یوموټی اتامونه یې په لپه کې ور واچول په موسکا یې وویل:

ـ دادي واخله، تور توتان تر تا قربان.

ګل مرجان په بیړه خولې ته واچول.

بریالي د ډوډۍ نورې ټوټې هم له جیبه راوایستلې نیم یې پخپله وخوړل او نیم نور یې ګل مرجان ته ورکړل، دواړه ورېي ول.

بریالي د ګل مرجان په اوږه لاس کېښود ویې ویل:

ـ غم مه کوه اوس به داسې ډوډۍ درته پخه کړم چې په کور کې به دې هم نه وي خوړلې، اوله دې سره د تناره خونې ته په ښکته شویو پټو زینو چې برج ته نږدې وې او تراوسه پورې یې نه وې لیدلې لاندې کوز شو.

د کندو سرپوټی یې ایسته کړ کندو له اوړو ډك و خوری (سنك) یې راواخیست په مالګه پسې وګرځید پیدا یې نکړه ښه ډیر اوړه یې لامده کړل، لږ یې را واخیستل وې څکل بلمنګي نه و.

په نورو خونو کې په تبخي (تیغنه) پسې وګرځید په سترګو نه ورغی، هك حیران ودریده که یې په تناره کې پخوي ټول به چکیده شي ځکه له یوې خوا خمیره شوي نه ول، اوله بلې خوا یې کله ډوډۍ په تناره نه وه پخه کړې.

چې خیلې لوړې ته یې پام شو نو د کلا په کونج کې پراته بوټي او چاپکې یې راواخیستل اوپه تناره کې یې اور تیار کړ.

د اور خونه یې ټوله وپلټله اورلګیت یې پیدانه کړ ګل مرجان ته ورغی د اورلګیت پوښتنه یې ترې وکړه هغه هم نه درلود.

بیرته بیا په نورو کوټو راسم شو. ټولې کوټې یې وکتلې اورلګیت یې ونه موند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دالان يې ورياد شو. ټول دالان يې وکوت آن د دالان. بازوان يې هم ترنظر تيرکړل خو اورلګيت يې ونه موند.

په نه هيلي برج ته پورته شو. ګل مرجان يوې ګوشې ته غلی ناست و. څار يې هم نه کاوو.

د بريالي په ليدو له ځايه پاڅيده:

- پيدا دې کړ؟

- نه دکافر په کور کې يو اورلګيت هم نشته.

- نو اوس به څه کوو؟

- نه پوهيږم.

- ګل مرجان په خوښۍ وويل:

- بل چل به وکړو.

- څه به وکړو؟

- هغه په کونج کې دبوټو کوټه به درسام په مرمۍ وولو چې اوريې واخيست لږ اور به تري يوسو او په تناره کې به اوربل کړو.

- نه نه دا د نظامي تاکتيك له نظره غلط کار دی. زه او ته اوس په داسې موقعيت کې نه يو چې چاته خپل ځای وښيو اوس دوی ټول په چور لګيا دي له ما او تا نه ځوك خبر هم نه دي. چې لږ تياره شوه ځانونه به يوې خواته وباسو.

- هغسې خو امکان لري طيارې بيا راشي. او په مونږ پسې يا نوره قوا يا هليکوپټر راشي خو چای ناخورده جنګ نه ميشه په دې وړې ګيډه خو دوه ګامه هم نه شو تلای.

بريالي دده خبروته غوږ نيولې و. خو سترګې يې په لرې کلاوو کې خښې کړې وې. وې ويل:

- زه وايم که دا دروازې د مخې جومات ته يو ولاړ شو په جومات کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتماً اورلګیت وي او په منډه یو اورلګیت راوړو. چې یوځل په ګیډه ماړه شوو بیا به ګورو.

ـ داخو دې والله که بده خبره کړې وي.

له ځایه پاڅیده ویې ویل:

ـ خدای دې وکړي چې جومات قلف نه وي.

ـ ساده دا کلي دی په کلي کې جومات ته څوك قلف نه اچوي. ژر ولاړشه بیرته په منډه راشه. که نه و. بیا هماغه ستا چل کوو.

ګل مرجان دروازه خلاصه کړه شاوخوایې وڅارله او بیا په بیړه روان شو.

بریالی د برج د کړکۍ ترڅنګ کیناست شاوخوایې وکتله چوپه چوپتیا وه، د سرك خواته څوځایه لوګی معلومیدل خو دا معلومه نه وه چې د سوځیدلو وسایطو دي که په ونو او کورونوکې دي.

بریالي سوړ اسویلی له خولې وایست:

ـ اوه خدایه داڅه حال دی. دا ښایسته سیمه وګوره اودا لوګي دا مړي دا دا ....

خپله مور یې وریاده شوه. چې د خدای په اماني په وخت کې یې په مخ ښکل کړی و. او بیا یې اوبه پسې شیندلې وې او لکه چې د خپل زوی د جدایی طاقت یې نه درلود ځای په ځای کینستې وه.

خپل اولادونه یې وریادشول. وړوکې زوی یې د راتګ په وخت کې ورته ویلي و، ماته موټر راوړه. ماته موټرك. موټرك چې هیردې نشي، په سترګوکې یې اوښکې راغلې

ژړیې پاکې کړې.

د ګل مرجان خبرې وریادې شوې:

ـ یره که ریښتیا درته ووایم اولاد ریښتیا ددین دښمن دی. زوی مې ډیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادېږي، چې راتلم له غیږې مې نه بسکته کیده.

هغه ساعت ده هم غوښتل ورته ووایې چې څومره یې خپله مور او اولادونه یادېږي، ژړا ورغلې وه. مخ یې بلې خواته اړولی و ددې لپاره چې ګل مرجان زړه وانه چوي ورته ویلې یې و:

ـ غم مه کوه داسې مورچل مو پیدا کړی دی چې ضیاءالحق هم راشي یوه میاشت خو مونه شي ترې پاڅولی.

په زړه کې یې وویل چې داخل به ګل مرجان ته د زړه غوټه پرانیزي ورته وایې به چې ده ته هم دا حالت د زغملو وړنه دی دده له بدنه هم وینه ځي، شیدې نه ځي، دی هم اولادونه لري، کورلري، ژوند لري، له دې ټولو سره مینه لري خوله وطن سره هم هومره مینه لري.

دا حالت دی هم نه غواړي چې د خپل ورور وینه تویې کړي دوه ورونه یې له ده څخه لرې په خپل کلي کې ول، هغوی هم مجاهدین ول، دده اصلی ځای بل ولایت و، خو څوك خبردي که یې وروڼه دلته راغلي وي او اوس له ده سره په جنګ وي څوك خبر دي که ده پخپله وژلي وي دا څوك....

د سوچونولړۍ یې د کلاشینکوفونو ضربه یې ړزو وشلوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریم خپرکی

ـ په منډه ځه د اوبو بلا در وګرځه، اوبه هم لا څښي. انور هغه اسیر چې رود کې یې په لپو لپو ژرژر اوبه څښلې په ولیو کې د ټوپك په قنداغ وواهه، دا نورو ته یې مخ ورواړاوو.

ـ دا موخه د ابازوی دی، چې خلاص لاسو نه ګرځي.

درمحمد ورته وویل:

ـ ډیرتړی و، خوامې ورته بده شوه.

ـ پرېښې به دې و، چې له تندې مردار شوی وای.

درمحمد څه ونه ویل. یوبل چې خوله یې له سنځلو ډکه وه له شا راغږ کړ:

ـ که دې ډیره خواورته شنه وي. اوس به یې مردار کړم.

کلاشینکوف یې له اوږې راښکته کړ پسې زیاته یې کړه:

ـ داخو دومره سخت کار نه دی. ثواب هم لري.

له دې سره یې کلاشنکوف د هغه په خوا ونیو. قید یې وواهه یوبل ته یې چې د بندي تر شا روان و وویل:

ـ مامدینه ته لږ لرې شه. نن مې اصواب (اعصاب) خراب دي هسې نه چې تا وولم دده....

ماشې ته یې لاګوته نه وه نږدې کړې چې ملوك له لرې ورباندې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اکبره څه کوې. څه کوې؟ لیونی شوی خوبه نه یې؟

اکبر بدبد ورته وکتل

- د تا یې څه ؟

- د چاپه امریې وژنې؟

- پخپل امر.

- ته دا حق نه لرې.

اکبر د کلاشنکوف قید په ضربه ودراوو ویې ویل:

- اوس به معلومه شي، اوله دي سره یې کلاشنکوف دبندي په لوري برابر کړ. درمحمد منځګړتوب وکړ:

- خدای موخوار که په دومره وړه خبره نږدې ده جنګ وکړئ.

اکبر چې له ډیره قاره یې د خولې له کونجونو ځګونه راوتلې ول وویل:

- تر اوسه به مې یا واژه یا نه اوس یې والله که پریږدم چې اوه ساوې ولرې.

شیر چې تراوسه غلی ولاړ و هم منځګړتوب وکړ وې ویل:

- ځه ورك یې که اوس یې پریږده. یو وار یې مرکز ته ورسوو بیا به یې بل څوك نه وژني. ته به یې وژنې.

- اکبر وویل:

- نه یې پریږدم.

درمحمد په نصیحت وویل:

- وایم بیایې وروسته مړ کړه اوس یې پریږده. د بندي خواته یې اشاره وکړه:

- هسې هم مړ دی رنګ یې نه ګورې؟

بندي زیړ زبیبنلې ولاړ و. هېڅ یې هم نه ویل. نه یې زاری کولې نه یې هم د تیښتې هڅه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نورو اسيرانو ته يې چې په سينه کې د يو پاڼ لاندې ولاړ وو په حسرت کتل

درمحمد د اکبرخواته رانږدې شو ويې ويل:

ـ خان پوه که: قوماندان هاشم ويلي دي چې داسې خلک باد له دې مه وژنئ ماته يې راولئ.

اکبر په کنايه وويل:

ـ ښه ښه اوس د خبرې په بيخ پوه سوم.

په روانيدو کې يې وويل:

ـ خير دنيا لا ختمه نه ده. سره ګورو به.

بندي نورهم د ملوک شاته پټ شو.

يوه بل بندي ته غږ کړ:

ـ راځه. له هغو نورو سپوسره دې ودريږه.

بندي ملوک ته وويل:

ـ ډير وږی يم، لږ ډوډۍ موډۍ به نه وي؟

ملوک بدبد ورته وکتل چې مانايې دا وه: خاورې وخورې ډوډۍ هم لا غواړې چې يو وار دې هاشم ته ورولم بيابه سره ګورو.

يو بل مجاهد نظرالدين چې تراوسه پورې غلی ولاړ و د بندي خواته راغی په اوږو يې لاس ورووا هه. عسکري پليټونو ته يې چې په قلم يې رسم کړي و وکتل په ملنډو يې وويل.

ـ دا دې څه .... پې رسم کړی دی.

ـ پليټونه دي صاحب.

ـ دا بياتې او دا بل ټکی څه مانا ؟

ـ دا عسکري رتبه ده.

په غوصه يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نوم دې څه دی؟

ـ خاورې ګل مرجان.

ـ هوم اوس خاورې شوې. تر اوسه چې په ټانګ کې سپور وې، خاورو ته خو دې کتل هم نه او اوس بیا خاورې شوې ها.

چې ګل مرجان څه ونه ویل، پسې زیاته یې کړه:

ـ خاوروته دې ډیر زړه کیږي، انشاء الله وتالی (تعالی) ژر به دې ور ولیږم پوشوې که نه؟

ګل مرجان ترشونډو لاندې وویل:

ـ څه چې خدای کوي هغسې به ....

ملوك د نورو خبرو مجال ورنه کړ، د کلاشنکوف په څوکه یې پورې واهه، او له نورو بندیانو سره یې چې لاسونه یې شاته تړل شوي ول، یوځای د مرکز په لوري روان کړ.

اسیرانو هریوه کوښښ کاوو چې له یوبل سره خبرې وکړي خو چې چا به څه وویل د کلاشنکوف قنداغ به یې خبره په خوله کې ور وچه کړه.

جګړن ګل مرجان چې د نورو ترشا روان و، ورو ورو یې ځان د اسیرانو منځ ته ورساوو سرېې ښکته اچولې و. ورو یې وویل:

ـ بازید خانه، شفیق دې ونه لید؟

شفیق دده د خور یوازینې زوی و. چې لومړی د دوی په ټولي کې عسکر او بیا وروسته یې افسری رتبه ورکړې وه.

دایې لومړی ځل و. چې په یوه فوځي قطار کې له ده سره ملګری و.

بازید خان لکه چې دده خبره نه وي اوریدلې هیڅ یې ونه ویل ـ ده بیا پوښتنه وکړه هغه یوازې د ((نه)) ځواب ورکړ.

ګل مرجان فکر وکړ. زه خو ولاړم، خدای دې وکړي چې شفیق روغ خلاص شوی وي که هغه هم وژل شوی وي نوبیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل مرجان د اسیرانو په کتار کې ځان بل ځنګ ته ورساوو له یوه بل نه یې وپوښتل:

ـ امرصاحب شفیق به دې نه وي لیدلی؟

ـ شفیق څوك دی؟

د یوه وسله وال قهرجن غږ د ځواب مجال ورنه کړ:

ـ خبرې مه کوه رزیله لکه چې ځان راباندې سموې.

د مازدیګر سیوري راړنګ و. چې دوی یوې برجورې کلاته ورسیدل، ټول اسیران یې په یوه تیاره کوټه کې چې یو وخت د وښو کوټه وه واچول دوه کسه په دروازه کې ودریدل چې اسیران پخپل منځ کې خبرې ونه کړي.

د غرمې په بمبارۍ کې د مرکز پخوانۍ کلا بمبار شوې وه، د کلا یو برج وران و او نورې کوټې هم یا ورانې وې یا یې کړکۍ ماتې وې درې کسه مجاهدین چې دمرکز دساتلو لپاره پاتې ول، د بمبارۍ په وخت له کلا وتلي ول، او د کلا خواته په زړو د کانونو کې اوسیدل.

ملوك اسیران په نورو وسپارل او پخپله له ملګرو سره خپل مرکز ته ولاړ.

دا مرکز هم په یوه کوچنۍ کلاکې و. په دې کلا کې هغه وسلې او مهمات ساتل کیدل چې له پاکستانه به په کچرو راوړل کیدل او بیا به ددوی د تنظیم نورو ګروپونو او مرکزونو ته ویشل کیدل.

دا کلا د ګڼو ونو په منځ کې وه. له یوې نیمې میاشتې را هیسې ملوك او شپږ کسه نور د وسلو د ساتلو لپاره دې کلاته راستول شوي ول.

ملوك او دولت خان به شپه او ورځ دلته و. د دولت خان پلار لا په اول کال حکومت وړی و.

ده بل ورور هم درلود چې اوس پنجاب ته د مزدورۍ لپاره تللی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی لا واړه و. چې مور یې د ملاریا په ناروغۍ مړه شوې وه. او دوی پلار ته پاتې شوي ول. پلار به یې د کور کار هم کاوو او چې کله به د باندې په کوم کار پسې ته، نو دواړه زامن به یې هم په شا ګرځول. د شپې به یې چې اوبه لګولې دواړه زامن به یې د پولې په سر په بړستن کې ویده کړل.

خو یوه ورځ یو جیپ موټر راغی د دوی پلار او درې نور کلیوال یې پکې واچول. بیا رانغلل.

دولت خان او دوست محمد تره ته ورپاتې شول، هغه رالوی کړل. دوست محمد پاکستان ته ولاړ او دولت خان په کلي کې پاتې شو.

دوست محمد بیا کلي ته رانغی خو چې پسرلی به له پاکستانه مسافر راتلل نو خپل ورور دولت خان ته به یې جامې واسکټ او څپلۍ او کله کله پیسې رالیږلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم څپرکی

د شپې په پخیدو سره د ډزو شدت لږ شو یوازې د شاو خوا کلاو څخه خال خال ډزې کیدلې.

بریالي د کلا شاوخوا وڅارله، د کاهدانۍ له بامه یې د کلا د دروازې مخه هم وکتله، چې ډاډه شو، د کلا شاوخوا ځوک نشته ډزې یوازې دده د بوختولو لپاره کیږي، نو د کلا په کونج کې یې د ازوغ له انګاره څخه چې د مخه یې اور اخیستی و، یو سپکی (سوکی) راواخیست او په دیګدان کې یې اور بل کړ.

تبۍ (تیغنه) یې پرې کینبوده دې ته یې ونه کتل چې تبخی ګرم دې که نه. نامنظمه ذغاله یې جوړه کړه او په تیغنه (تبخی) یې واچوله. اور یې نور هم پسې زیات کړ ډوډۍ یې په بل مخ واړوله. بله نسبتًا غټه ډوډۍ یې په تبخی واچوله. نیم خامه ډوډۍ یې په تخرګ کې ونیوله اوپه یوه منډه د پټو زینو له لارې بام ته وخوت.

له برج څخه یې شاو خوا وڅارله. د کلاشینکوف قید یې وواهه او بې له دې چې وګوري یو ډز یې وکړ. کلاشینکوف یې له دیوال سره ودراوو پخپله د ډوډۍ په خوړلو لګیا شو.

ډوډۍ یې همدلته پرینبوده لاندې نبکته شو د تیغنې پر سرله ډوډۍ څخه لوګي ختل هغه یې ترې ایسته کړه بله یې ژر پرې واچوله په بیړه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه بله خوا واړوله. د کلا دیوال په ضربه یې ګولیو لګیده خودی داسې د ډوډی په پخولو لګیاو لکه چې هیڅ هم نه وي. له څاه څخه یې منګی را ډك کړ. د تناره د کوټې په کونج کې یې کېښود، د دیګدان رڼا ته یې د خپل کلاشنکوف مرمۍ وکتلې دوه رسام مرمۍ یې بیلې کړې په تاخچه کې یې کېښودې.

له تبخي څخه یې ډوډی چې یو لوری ته لږ سوځیدلې وه لرې کړه بله یې جوړه کړه او په تبخي یې واچوله.

د هاوان ګولۍ د کلا په منځ کې ولویده.

بریالي د کوچنیو ګولیو ترپا هم اوریده چې په انګړ کې لګیدلې. د اور په کوټه کې کونج ته غلې ودریده. د سپکو او درنو وسلو پرله پسې ډزو وارخطا کړ.

د شاژورونو چانټه یې غاړې ته واچوله. په زینو کې ورو ورو پورته شو. په وروستۍ زینه کې یې د برج په لوري هوایي ډز وکړ له دې سره یې په یوه منډه ځان برج ته ورساوو. د سهار رڼایي په خوریدو وه په برج کې یې د شاژورونو چانټه چې له ګل مرجان څخه پاتې شوې وه پیدا کړه او څنګ ته یې واچوله.

دغه وخت د توغندي ګولۍ د برج خواته د کلا په دیواله ولګیده. بریالي د کلا له بلې برخې څخه یوه ګولۍ فیر کړه او بیرته یې په منډه ځان برج ته ورساوو.

څو شیبې وروسته په هغه ځای راکټ ولګیده دیوال یې ویجاړ کړ بریالی پوه شو چې راکټچي نږدې ورته ناست دی خو نه یې شوای کولای چې سرپورته کړ بیا یې له ویجاړ شوي ځای څخه مرمۍ فیر کړه او پخپله یې ځان برج ته ورساوو

د کلا ترڅنګ د باغچې د کوچني دیوال له شا بیا په هغه ځای د

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکټ ګولۍ ولګیده بریالي د باغچې دیوال په نښه کړ. څو ډزونه یې هغې خواته وکړل. له ختیځ لوري په برج د توغندي دوه ګولۍ ولګیدې خو برسیرنې وې یوازې یې د برج له چت څخه خاورې او لوټې راتویې کړې.

بریالي له نږدې څخه دا غږ واوریده.

ـ د لیلن زامنو تسلیم شئ.

بریالي شا وخوا وکتل د غږ ځای یې ونه لید وې ویل:

ـ مرمۍ ډیرې لرو اوس خو تاسې یاست چې ټول پنجابیان هم درسره شي تسلیم به نشو.

له بلې خوا ورباندې غږ وشو:

ـ روس بادار دې څه ونه کړل تاسې به څه وکړئ ټول فوځ تباه شو ته بیا کوم سپی یې؟

بریالي څه ونه ویل، خپل ځای یې بدل کړ.

له بلې خوا بیا غږ وشو:

ـ تسلیم شئ هسې ځانونه مه تباه کوئ.

له دې سره د ډزوباران جوړشو. د هاوان یوه ګولۍ د بام پر سر ولګیده. یوه چره یې د بریالي په کینه پښه ولګیده له پښې یې وینې جاري شوې.

په بیړه د اور کوټې ته را ښکته شو. پښه یې په یوه زاړه ټوکر چې د تناره له څنګه پروت و وتړله او هلته ځای په ځای کیناست.

ډزو دوام درلود. بریالي له ځانه سره فکروکړ:

ـ ترڅو به جنګیږم. له کومې خوا د کمک درک هم نشته بیا یې سوړ اسویلی له خولې ووت له ځانه سره یې وویل:

ـ چاره څه ده؟

خپل اولادونه یې وریاد شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سترګو کې يې اوښکې راغلې د ګوليو په باران کې يې برج ته ځان ورساوو. خو برج د توغنديو ګوليو وران کړی و.

بريالی د برج په کونج کې چې رالويدلو تيرانو او بازوانو پټ کړی و. غلی کيناست.

په لوړ آواز يې وويل:

ـ و دريږئ ډزونه مه کوئ.

ورته نږدې کسانو ډزې بندې کړې. خو له نورو خوا وو لا هماغسې ډزې کيدلې.

له هغې خوا آوازونه اوريدل کيدل، خو بريالی نه وربانده پوهيده چې څه وايي بيا يې ورغږ کړ:

ـ که وعده کوئ چې وژنئ مو نه، نو موږ ټول تسليميږو، خپله خبره يې بيا تکرار کړه.

ـ موږ وعده کوو چې سر او مال مو په امن کې دی، بس دروازه خلاصه کړئ.

له نورو خوا او هم ډزې بندې شوې بريالي د دروازې ځنځير خلاص کړ. د دروازې يوه پله يې خلاصه پريښودله. د ديوال خواته ودريده. بيرته يې دروازه بنده کړه خو ځنځير يې نکړه پخپل ځای ودريده. آسمان ته يې وکتل. آسمان شين و. بريالی داسې ورته ځيرو. لکه چې ستوري شميري.

چوپتيا خوره وه. مجاهدينو نورې ډزې ونه کړې خو شيبې وروسته څو پرله پسې مرميو د دروازې د سرله ديوال نه دوړې پورته کړې. دروازه هم په مرميو ولګيدله. څو مرمۍ ترې تيرې شوې او د کوټو په ديوالونو ولګيدې بريالي د کلاشنکوف شاژور بدل کړ او د کوټې له وره سره ودريده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه خلاصه شوه. بريالي کلاشينکوف خپلې مخې ته واچاوو په دروازه د څوتنو د رانوتو سره يې خپل دواړه لاسونه د تسليم په علامه پورته کړل.

په دروازه راننوتو کسانو هريوه کوښښ کاوه چې ترنورو د مخه شي خو د مخه تردې چې د انګړ مينځ ته را ورسيږي. بريالي د سترګو په رپ کې کلاشينکوف راواخيست سمدلاسه يې پرې ضربه کړاو دچوترې د کوچني ديوال شاته يې ځان واچاوو دوه کسه چې ترنوروډمخه ول. ځای پرځای ولويدل، نورو په ده ډزې وکړې د پټيدوځای يې نه درلود بيرته يې د دروازې په لورې منډه واخيستله يوبل د دروازې خواته ولويده.

د دروازې له څنګه يوه په بريالي ډزې وکړې يوه ګولۍ يې په ښي مټ ولګيدله.

بريالي د دروازې په لوري پرله پسې ډزې کولې، د دروازې يوه پله هماغسې پرانيستې پاتې شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

ملوك په هغولومړیو کسانو کې و، چې د کلا په دروازه راننوتي ول. د مخه یې لاخپلو ملګروته ویلي و. چې مخامخ به نه ورځو. ځکه خو یې د بریالي د ډزونه لا د مخه ځان د دورازې خواته خونې ته رسولی و. وروسته څرګنده شوه چې کلا بندشوی افسر د دروازې له خوا په ډزو نه بلکې د ده په مرمۍ لګیدلی و.

د کلابند شوي افسر په ډزو درې تنه وژل شوي ول. او څلورتنه نور په دروازه کې ټپیان شوي ول. نور له کلا څخه وتلي ول. خو د کلامحاصره یې نه یوازې ساتلې وه بلکې د محاصرې کړۍ یې تر پخوا تنګه کړې وه.

له ملوك سره پدې کوټه کې وروسته یوبل تن هم یوځای شوی و. چې ده نه پیژاند.

ملوك د خبرو په پیل کې پوه شو چې ناپیژندل شوی سړی دبلې سیمې دی چې ده تردې د مخه نه ولیدلی دوی چوتره تر اور لاندې نیولې وه. له دواړو خوا و ډزې کیدلې.

ملوك او ورسره ملګري سرنه شو ای پورته کولای چې افسر ووینې خو د چوترې اندازه یې لګولې وه او وار په وار یې پرې ډزونه کول. کله کله به چې له هغې خوا ډزې نه کیدلې نوچوتره به یې وڅارله. اوبیا به یې ډزې پرې وکړې. دوی همامغسې ډزې کولې چې له هغې خوا د ډزو لوری

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدل شو ډزې يې بندې کړې. ملوك د کړکۍ له خنګه وروکتل بيرته يې ژر سرټيټ کړ.

ـ دا زوى مړى خو لکه پيرى داسې دى اوس له کوټې ډزې کوي.

ـ غم يې مه کوه اوس مو کلاته لاره پيدا کړې ده ډير ژر به په لومه کې بند شي.

او بيا دواړو د کوټې په خوا په ډزو پيل وکړ په کلا باندې له هرې خوا د سپکو او درنو وسلو ډزو هم دوام درلود.

ملوك خپل ملګري ته وريه غوږ شو.

ـ ته هغه کوټه تر اور لاندې ونيسه. توکل مې دې په خداى وي زه ورځم. دا پدې رقم نشي تسليمداى.

هغه مخالفت وکړ.

ـ نه نه وتلې نشې کرار کينه.

ملوك له ځايه را ولاړشو ويې ويل:

ـ توکل په خداى زه وزم. ته دى تر اور لاندې ونيسه نورغم مه کوه.

ـ مه ځه. زما ومنه مه ځه.

ملوك چې د دروازې له خنګه غلى ولاړو. بيرته را وګرځيده د مرميو چانته يې د هغه مخې ته کينبوده.

ـ ها دا کارتوس هم واخله. د سر پورته کيدو مجال مه ورکوه. زه له هغې خوا په کلا راخيږم.

ـ توبه توبه ته هم عجيب سړى يې. د غوايي زړه لرې د غوايي.

او له دې سره يې د افسر د پټيدو په کوټه ډزې پيل کړې.

ملوك خو شيبې د دروازې له خنګه ودريده او په يوه منډه له دروازې ووت له دروازې د باندې ويالې ته يې ځان واچاوو. له هغې خوا ورباندې غږ وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ملوکه ته یې؟

ـ هو هو زه یم چې ډزې ونه کړې.

ـ خدای دې خوارنکړه، نږدې خو مې غلبیل غلبیل کړی وې دا وخت د راوتو دی؟

ملوک یې څنګ ته ورغی:

ـ خوشې ډزې مه کوئ، هیڅ ګټه نلري.

ـ نو څه وکړو؟

ـ بس په کلا ورخیژو.

ـ دا څه وایې؟

ـ ملوک وویل:

ـ ښه وایم یو کس دې، هیڅ هم نشي کولای هغه نور به هم خبر کو،او یو څو کسه به په کلا وروخیژو.

ټولو دا خبره خوښه کړه، درمحمد په قوماندان هاشم پسې ولاړ چې له دې خبرې یې خبرکړي، ملوک دوه کسه په زینه پسې ولیږل لږ ځنډ وروسته هاشم راغی او په کلا د ورختو اجازه یې ورکړه، خو ویې ویل چې ملوک به تر ټولو دمخه وي، ځکه چې د دښمن ځای ورته معلوم دی او که څه پېښ شول هم ملامتی د ملوک ده.

ملوک وویل:

هوخوشرط به یې داوي چې ټول به زما په خوله کوي.

هاشم مخ بلې خواته واړاوو:

ـ سمه ده ورځه.

چې ملوک روان شو، ده پسې ناري کړې:

ـ رښتیا چې مړ یې نکړې، په کار مې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکی

د اورپه کوټه کې بمونو تور لوګي جوړ کړي و. بریالی په ساړه تناره کې غلی ناست و.

چې په بام به یې د پښنو ترپهار واورید د کلاشینکوف میل به یې په هغه خوا ونیو او څو ډزې به یې وکړې چې د لاسي بمونو د لویدلو آواز به غلی شو. له تناره به راووت او له دروازې څخه به یې دباندې ډزې وکړې، بیرته به یې په بیړه ځان تناره ته راورساوو. ښه شیبه به هلته غلی شو.

د خلاصون ټولې لارې پرې بندې وې. خپل مرګ یې پخپلو سترګو لید، د اولادونو څیرې یې سترګوته ودریدې. مور یې وریاده شوه چې د راتلوپه وخت کې یې اوبه پسې شیندلې وې او ځای په ځای کینستې وه.

خپل کوچنی زوی یې سترګوته ودریده چې د راتګ څخه د مخه یې په سینه پروت و. او دده له غیږې څخه هیچاته آن خپلې مور ته هم نه ورته. خوده دریشي اغوستې وه باید وظیفې ته تللی وای. ماشوم یې په ژړا ژړا کې مورته ورکړی و. هغه شیبه یې د ماشوم ژړا چې له ده نه جلا کیده. په زړه کې دا فکر پیدا کړی و چې ترڅو به جګړه کوي؟ څوك به دڅه لپاره وژني؟ آن د راتګ په وخت کې خو دا فکرهم ورته پیدا شوی و. چې دریشي وباسي او کرار په کور کې کیني. خپلو آمرانو ته ووایی چې نور نشي کولی چې وجنګیږي. غواړي له خپلو اولادونوسره د مینې ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي. اخیر ترڅو به جنګیږي. هغه شیبه یې خپله تفنګچه را ایستلې وه.
په کرکه یې ورته کتلي و. له ځانه سره یې ویلي و
ـ څو چې دا بدمرغه وسله راسره وي. د خوشحالي مخ به ونه وینم
وسله چې د چا ترځنګ وي یا به بل وژني او یا به بل څوك دی وژني
بیایې د بې وسي اسویلی ترخولې وتلی و ویلي یې و
ـ ریښتیا چې وسله د شیشکي وینه ده.
هغه ورځ یې له وسلې څخه کرکه شوې وه بد بد یې ورته کتلی و. زړه
یې و چې ایسته یې غورځاره کړي او ځان ترې خلاص کړي.
خوسترګې یې پټې کړې وې او تفنګچه یې بیرته ځنګ ته اچولې وه.
هغه لاره چې سفر یې پیل کړی و یوه یو طرفه جاده ورته ښکاره شوې وه
چې بیرته راګرځیدل ورته نه کیدونکي بریښیدلي ول
په هغه ورځ یې وسله تربل هروخت بده ایسیدلې وه او یو اناوټ بار
ورته ښکاره شوی و. خو نن یې د ځان د ژغورنې لپاره له وسلې څخه
مرسته غوښته په زړه کې یې ورتیرشول
ـ وسله که بار ده یوه ورځ پکار ده
بریالي خپل کین لاس د مټ په زخم کیښود. لاس یې په وینو
لوند شو
له بامه ناري وهل کیدلي
ـ تسلیم شه. تسلیم شه
ـ کلیمه ووایه. وروستۍ سلګۍ دې دي
ـ تسلیم شه کنې غوښې به دې هم څوك را ټولې نه کړي
بریالي له ځانه سره کلمه شریفه تیره کړه
ـ لا اله الا الله محمد رسول الله. یا خدایه ته خو مې حال ګورې بیایې
د بام په لوري درې ځله پرله پسې ډزې وکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسي بم کوټې ته راولويده. چرې يې دده تر سر چې په تناره کې ولاړ و تيرې شوې.

په تناره کې غلی و. په مخ يې خولې راماتې وې پخپله ملا يې د وينو لنده بل احساساوه. غوږ يې ونيو. په شونډو يې موسکا خوره شوه د کلا له شاپې غرهار واوريد. چې بنه غوږ يې ونيو غرهار يې وپيژاند د زرهپوش غرهار و.

د بريالي په زړه کې د ژغورنې او ژوندي پاتې کيدو هيلې راوټوکيدې.

پوه شو چې دولتي قواوې يې مرستې ته راغلې دي ځکه مجاهدينو تراوسه له ټانګ او زرهپوش څخه په جګړو کې کار نه و اخيستې. دده پوخ يقين و. چې زرهپوش دولتي دې.

اوس به ټول تخم تنکار کړي. او دی به ژوندی له سيمې څخه وباسي. له ځانه سره يې وويل:

ـ شب درميان خدا مهربان. رينښتيا چې څوك خدای نه وي وژلې نه وژل کيږي.

د زخمونو درد يې هيرشو. زړه يې و چې له تناره څخه راوخيږي او له کوټې د باندې په مجاهدينو حمله وکړي.

خو بيرته پښيمانه شو. د زرهپوش د غرهار آواز وار په وار نږدې کيده. بريالي بنه وبلله چې پخپله ډزې ونه کړي هسې نه چې په دې وروستي وخت کې ووژل شي.

ـ قوا به ټولو ته سبق ورکړي.

د زرهپوش د غرهار آواز نږدې شو. خو له بامه ډزواو لاسي بمونو هماغسې دوام درلود.

ده ته شك پيدا شو که چيرې دولتي قواوې راغلې وي نو بيا دا ډزې ولې نه کميږي. هسې نه چې زرهپوش هم ددوی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بیرته یې ځانته ډاډ ورکړ: نه نه دوی زرهپوش نه لري، دا دولتي قوا ده او دباندې له نورو سره په جګړه لګیا ده که خدای کول دوی ته به هم ژر را ورسیږي.

خود زرهپوشونو غرهار دومره نږدې و، چې د بریالي شك یې لا زیاتاوو.

په تیره کله چې د کوټې دیوال د زرهپوش له ډاروونکي غرهار سره ودروسیده. له بامه هم ډزو او کنځلو هماغسې ادامه لرله.

د کوټې د باندیني دیوال څخه خاورې او لوټې راتویې شوې، بریالی پوه شو چې زرهپوش غواړي کلاته راننوځي، په بیړه له تناره راووت د بلې کوټې دروازه یې خلاصه کړه او له هغې کوټې یې ډزې وکړې پوه شو چې مرمۍ یې په ختمیدو دي.

کلاشینکوف یې خپلې سینې ته ونیو اوګوته یې په ماشه کینښوده. بیرته یې کلاشینکوف په بله خوا راواړاوو. له کړکۍ څخه یې د انګړ په لوري یو ډز وکړ ښایې فکر یې کړی وي چې تر وروستۍ مرمۍ پورې وجنګیږي او بیا په اخیري مرمۍ خپل ځان ووژني.

له کړکۍ څخه یې دوه نور ډزونه هم وکړل د کړکۍ ترڅنګ ودریده او غږ یې وکړ:

ـ زه تسلیم یم ډزې مه کوئ.

د بام له خوا ډزې غلې شوې خو د دروازې له خوا لا ډزې کیدلې. ده بیا وویل:

ـ ډزې مه کوئ، زه تسلیم یم. بیا ستاسې خوښه که مې وژنئ که مې پریږدئ.

له پاسه چا غږ وکړ:

ـ اوس؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو تنو په زوره وخندل. یوه غږ وکړ:

- چې تسلیم یې راووزه.

د دروازې له خوا هم دزې غلې شوې.

بریالی کلاشینکوف په لاس د کړکۍ له خوا د باندې ووت تر برنډې لاند ودریده خپل تش کلاشینکوف یې له یوه لاسه بل لاسته کړ په څیره کې یې د مایوسي نښې نه ترسترګو کیدې.

چاغږ ورباندې وکړ:

- وسله واچوه.

بریالي وسله په ځمکه کېښوده او لاسونه یې پورته ونیول، د دروازې له خوا پنځه شپږ تنه چې ګوتې یې په ماشه نیولې وې، دده په خوا را روان شول چې د انګړ منځ ته راورسیدل بریالی ژر په کلاشینکوف ورټیټ شو او د هغوی په لوري یې ونیو.

ترنورو مخ ته را روان سړي کلاشینکوف پرې ضربه کړ. او شاژور یې په بریالي خالي کړ، تر څنګ بل کس یې هم ورباندې دزې وکړې خو د شا کسانو بیرته د دروازې په لوري منډه واخیستله، بریالی ځای پرځای ولویده، لومړی کس چې ځان یې بریالي ته راورساوو، ملوك و، د بریالي سر یې راپورته کړ، بیرته یې پرېښود په سختۍ سره په ځمکه ولګیده، ملوك سر وښوراوو ویې ویل:

- د نرزوې خو وې، ارمان چې کاپیر نه وای.

دا نور هم د بریالي د بې ساه جسد شاوخوا هك پك ودریدل. خو د یوه په سترګو کې هم د برې د خوښۍ نښې نه معلومیدې.

قوماندان هاشم له څو کسو سره راورسیده چې ویې لیدل افسر وژل شویدی ملوك ته یې بد بد وکتل. له بوټو سره د بریالي په مخ ودریده، څو لغتې یې ووهله. په ښۍ پښه یې دمړي سر یوې بلې خواته واړاوو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی د اخوبل ځون دي. ما سکه ویل شکور ملحد دی

له اوږې یې کلاشینکوف راکوز کړ. قید یې په ضربه ودرووو

وبریالي ته یې مخامخ ونیو سموت له لرې پرې غږ وکړ

مړ مار څوك په لغته نه وهي پوه شوې که پوه نشوې پرې یې ږدئ.

مطلب د غومره سزا یې بس ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

په تیره جګړه کې د قوماندان هاشم دګروپ سره یوځای نورو ګروپونو هم برخه لرله خو په تولوکې د((غفار)) ګروپ ددولتي کتار موټر هم بیولي و او وسلې هم ډیرې دوی ورسره وړې وې

هاشم خو ځله سپین ږیري ورلیږلي و چې هم پخوانۍ وسلې چې له پاکستانه ددوی ګروپ ته راغلې وې او د قوماندان غفار کسانو په لاره کې ګرځولې وې دوی ته ورکړي او هم ددولتي کتار د غنیمت مالونه ورسره وویشي

خو قوماندان غفار دا یوه خبره هم نه وه منلې او هغه یې د غنیمت مال بللی و. چې دوی پخپله لاس ته راوړې دي

هسې خو پخوا هم کله کله ددوی ترمنځ وړې جګړې کېدلې چې بیا وروسته به یې سوء تفاهم وباله او بیرته به سره پخلا شول خو دا ځل قوماندان هاشم ټینګ هوډ کړی و. چې له قوماندان غفار سره به فیصله کوونکې جګړه کوي هم به خپلې وسلې او د غنیمت مالونه ترې په زور راوړي او هم به سیمه ترې نیسي. ځکه د هغه دګروپ کسان دده د ګروپ تر کسانو ډیر لږ وو په تیره چې په وروستۍ جګړه کې دوی یو زرهپوش هم پیدا کړی و. او د غفار ګروپ یوازې څوموټربیولي و

هاشم پخپل بري ډاډمن و. قوماندان عبد الغفار په وروستي ځل هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځګړیو ته د زور خبره کړې وه، ویلی یې و، چې هاشم اوس هم ددوی برخه وسلې له ځانه سره ساتلې دي هاشم باید دوی ته د هغو خپلې وسلې وسپاري.

له یوې اوونۍ راهیسې د دواړو ترمنځ د توغندیو جګړه روانه وه د هغوی توغندي د دوی په سیمه کې په کلیو کې لګیدل. دوی هم له دې خوا توغندي ویشتل اوپه دوربین کې به یې لیدل چې د هغوی له کلیو دوړې پورته کیږي.

دوی د هغې سیمې اوسیدونکي نیول او بندیانول او هغوی هم لویه لاره نیولې وه ددوی د سیمې اوسیدونکي به یې له موټرونو ښکته کول او بندیانول به یې.

پخوا به چې ددوی ترمنځ داسې جګړه پیل شوه دولتي الوتکو به ددوی سنګرونه بمبارول او یا به سپین ږیرو منځګړتوب کاوو او ددوی جګړې به بندې شوې خو اوس دولتی الوتکوهم دوی پخپل حال پریښې وو ښایی ویل به یې تر الوتکو یې خپل منځي جګړه ښه تباه کولای شي په تیره یوه اونۍ کې نه الوتکو بمبارد وکړ او نه یې چا ترمنځ منځګړتوب وکړ.

هاشم څو تنه لا پرون د غره خواته لیږلي و. یو بل ګروپ ته یې وظیفه ورکړه چې له بلې خوا حمله وکړي.

هاشم، نعیم، شین ګل، ملوك او شیر نور وروستي کسان و چې د ماښام له لمانځه وروسته دارمې په غره وروختل. خو لکه چې د غفار کسان د مخه خبر و. مخکې تردې چې دوی یرغل پیل کړي هغوی ډزې وکړې له لومړیو ډزو سره د قوماندان غفار په مرکز له دریو خواو یرغل پیل شو په غره کې د ډزو انګازو د هاشم کسان وارخطا کړل خو هاشم خپل جرأت ونه بایله خپل ورسره کسان یې په دریو ګروپونو وویشل یو ګروپ یې مخامخ ولیږه بل ګروپ ته یې وظیفه وسپارله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوانیو استول شویو ته سوکه سوکه ځانونه ورسوي پخپله له لومړي ګروپ سره پاتې شو.

له پاسه په دوی ددهشکې ډزې پیل شوې، ډزو په غره کې ازانګې کولې اصلي ځای هیچا ته نه معلومیده. ملوك پخپل راتګ پښیمانه و، په زړه کې یې هاشم ته غوصه راتله د ډېرې ترخنګ یې نور هم ځان غلی کړ. ډزې یې نه کولې. فکریې وکړ په چا ډزې کوم څوك وژنم ولې یې وژنم، د چا لپاره ؟

شاوخوا یې وکتل هاشم ډزې کولې، له هرې خوا ډزې کیدلې خپل او پردي چا ته نه معلومیدل، ملوك هماغسې غلی ناست و، زړه یې و چې ځان لاندې شیلې ته ورسوي او تر سهاره چیرته لرې کینې خو دا کار ورته نا ممکن ښکاره شو، ځکه له یوې خوا یې قوماندان شاته مورچل نیولی و، له بلې خوا له جنګه تیښته ورته بې غیرتي معلومیده، دا مهمه نه وه چې له چا سره جګړه کوي خو له جګړې تیښته ورته د بې غیرته خلکو کار ښکاریده. د هاشم له مورچل څخه دده په مورچل ډزې وشوې، ملوك وارخطا شو فکر یې وکړ چې د هغه مورچل نیول شوی دی خو وروسته یې ولیدل چې د هاشم له مورچل څخه نورې ډزې ددښمن په خوا وشوې له ځانه سره یې وویل ښایې دا ډزې د قوماندان ډزې وي او ماته په غوصه وي چې ولې ډزې نه کوم زړه نازړه یې څو هوایي ډزونه وکړل. خو ژر متوجه شو چې مخالفین ورته نږدې شوي دي ډزې د څنګ له خوا پرې وشوې د هاشم له خوا راویستل شوی لاسي بم ملوك نورهم وارخطا کړ بې واره یې چیغې کړې:

_ څه کوې څه کوې زه....

خود قوماندان هاشم له خوا راویستل شوی دوهم لاسي بم په درز کې یې غبرګ ورك شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو له هرڅا څخه د ډزو لوری ورك شوی و. له هرې خوا چیغې ناري اوریدل کیدلې

- مه یې پریږدئ

- چې یو هم روغ درنه ولاړ نشي. له دابلې خوا پې را تاو شئ. پرله پسې ډزو برغل کوونکي سخت وارخطا کړي ول

له قوماندان هاشم څخه هم دخپلو کسانو درك ورك و. یوازې عیدمحمد ورسره پاتې واو هغه هم داسې وارخطاو. چې دده د خبرو ځواب یې هم نه شوای ورکولای هاشم چې په کیڼ لاس سرسري ټپي شوی و. په کوپه ملا ځان شیلي ته ورساوو. نوربې ډزې نه کولې او دواړه په بیړه د شمال په خوا روان و. شیله که څه هم د قوماندان غفار تر مرکز لاندې وه خو له ګولیو څخه مصئونه وه. کله کله به یوه نیمه ګولۍ د شیلې د بل لوري په څنډه په ډبرو ولګیده او دوی دواړو به ژر سرونه ټیټ کړل. کله کله خو به ځای په ځای څملاستل چې ډزې به یوڅه کمې شوې بیا به یې په منډو پیل وکړ اوس نو د سهار رڼایي په خوریدو وه.

هاشم پوه شو چې وسله والو کسانو یې خبره نه ده منلې ځکه هغه ډله چې د شمال په لوري یې لیږلي وه ټول په شیله کې و. یوهم له شیلې پورته نه و تللی دا ځای د قوماندان غفار له مرکز څخه لرې و. د پخوانیو لیږل شویو دوو ډلو کسان ټول روغ رمټ و. یوازې نظرالدین او انور برسیرن زخمیان شوي ول.

خو له قوماندان هاشم سره یوځای په تللیو کسانو کې اته کسه ورك ول او درې کسه سخت ټپیان ول. له ورك شویو څخه یو غرمه مهال د قوماندان هاشم مرکزته راورسید

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتم څپرکی

د ملوك د مړګ آوازه لا دوه ورځې د مخه کلي ته را رسيدلې وه او د کلي يونيم سپينږيرى خبر شوى و چې ملوك د غفار له ګروپ سره په جګړه کې وژل شوى دى او مړى يې هم هلته پاتې دى. خو چا يې د مورخبرولو ته زړه نه ښه کاوو د کلى سپين ږيرو قوماندان هاشم ته ويلي و. په هر ډول چې کيږي د ملوك مړى بايد پيدا او کلى ته راوړل شي.

هاشم له خپلو کسانو سره لا پرون مازديګر د مړي د پيداکولو لپاره د غره هغې خواته تللى و. خو د هغه مړى يې نه و پيدا کړى

يو په وينو لړلى کلاشينکوف يې ملوك ماماته ورکړى و. سهار وختي د ملوك ماما آغا محمد او بل کليوال ظريف د ملوك مور خبره کړې وه. بيا چاله هغې سره د مخامخ کيدو جرأت نه و کړى.

د هغې د سويو نارو او صوتونو د اوريدو توان يوه هم په ځان کې نه ليد هيڅوك هم بيا کلاته نه و ورغلى يوازې آغا محمد و. چې کله کله به کورته ننوت خپله خور به يې وکنځله يا به يې ورته نصيحت وکړ او بيرته به له اوښکو په ډکو سترګو راووت.

د ملوك د موراو نورو ښځو ژړا له کلا د باندې اوريدل کيده ځکه خو کليوالو د خيرات ديګونه د پخواني دود په خلاف د کلي د زاړه جومات ترځنګ باندې کړى و. او د خيرات ډوډۍ بې په لوخ جومات او جومات ته څيرمه چوتره کې ورکوله.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته د ظریف آکا په مهمانخانه کې ټولو د قوماندان هاشم خبروته غوږ نیولی و، چې د ملوك د مړینې او سربښندنو کیسې یې په ډېر خوند بیانولې.

ـ خدای پاك دې یې وبخښي په کوم جنګ کې به چې دی را سره و زه نا کامه نه یم راغلې.

یوه بل دده خبره تائید کړه:

ـ یاره که دکشي خیلو په جنګ کې دی نه وای موږ به ټول روسانو ژوندي نیولي و.

چې ویې لیدل چا یې خبرو ته چندان غوږ ونه نیو نو پاتې خبره یې د څنګ سړي ته بشپړه کړه:

ـ په هغه ورځ د روسانو ډېره غټه قوه راغلې وه، موږ له کوز کاریزه ورسره جنګیدو، چې روسان به مخکې راتلل موږ به ویشتل او ځای په ځای مرداریدل ،خو د مازدیګر خواته له کوز لوري بله قوه راغله موږ یې په منځ کې را ایسار کړو خدای دې یې شهادت قبول کړي او درمان شهید شو، بس هغه یو راکټچي و، د بل چا راکټ زده نه و، په موږ د ګولیو داسې باران جوړشو، چې هیچا سر هم نشوای پورته کولای.

ملوك ورمنډه کړه د هغه راکټ یې په اوږه کړ د روسانو ټانګ چې مخه یې د نورمحمد حاجی صاحب د کلا په طرف وه وویشت. دا نور ده ته غوږ شول ده هم مخ نورو ته واړاووویې ویل:

له هغې خوا د دهشکې ډزونه پې وشول، ملوك په وچ میدان پروت وکړ موږ ټولو ویل شهید شو، خو لږ وروسته یې هغه بل زرهپوش چې موږ یې تر اور لاندې نیولي وو، وویشت زرهپوش ځای په ځای وسوزیده، له هغه ځایه یې منډه کړه ځان یې یوې ویالې ته ورساوو هلته د مرمیو داسې باران پې جوړ شو چې موږ ویل ملوك نورختم دی خو لږ وروسته زموږ خواته بل ټانګ اور واخیست ده د شا له خوا ویشتی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوبل چې د کوټې په بر کونج کې غلی ناست و راغږ کړ:

ـ په هغه جنګ کې زه هم وم. له ملوك سره د زمري زړه و د زمري. هغه بله خبره دي لکه چې هیره شوه چې د شپې ولایت ته تللی و. لومړي کس بیا وویل:

ـ هو رینښتیا بیخي د نه منلو خبره ده په هغه....

یوبل کس چې زیړه خولۍ یې پرسروه، د دروازې له خوا راغږ کړ:

ـ ملوك د مرګ سړی نه و ، دغسې مجاهدین به ډیر کم پیدا شي.

سموت پښې راټولې کړې وې ویل:

ـ ورك یې که وایي مړ وای په سرو اوښو نه په سپیرو خرو، مطلب ملوك ډیر بې ځایه....

قوماندان هاشم له ځایه را ولاړ شو په غضب سره یې وویل:

ـ اوس موږ او تاسې باید ده هغه غـچ واخلو چې د غفاري، شل نفره ترې جار نه کم دا ږیره به په سپي ولاړه وي.

له قوماندان سره یو ځای ټول له کوټې ووتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهم څپرکی

هاشم چې د مرکز کلاته راغی. مخامخ د زندان کوټې ته ولاړ. عصمت الله (سموت) څو نغاړل شوي کاغذونه ورته راوړل هاشم لومړی پاڼه را واخیستله تر نظر یې تیره کړه. په زنګانه یې کېښوده. بله یې تر نیمایي ولوستله.

قوماندان هاشم تر اووم ټولګي پورې ښوونځی لوستی و بیا په یوه ښوونځي کې تحویلدار مقررشوی و. د تحویلداري اتمه میاشت یې وه چې له پاسه تفتیش پې راغی. په حساب کې باقي وخوت. تحویلدار څلور میاشتې په دهمزنګ کې و. له هغه وروسته بې درکه شو.

یوځل د داؤدخان په وخت کې چا د بنو په بازارکې لیدلی و وروسته چې جګړې پیل شوې. تحویلدار هاشم هم را پیدا شو اول له څو کسو مجاهدینو سره په غره کې اوسیده. دی یې مشر و په هغو اولو وختونو کې یې خپله کورنۍ پاکستان ته بوتله. چې بیایې بیرته راوستله.

دده په برخه کې ویل کیدل چې له پاکستانه تربل هر قوماندان زیاتې وسلې راوړي. اوپیسې هم ډېرې لري. له نورو ګروپونو څخه هم ډېر کسان دده ګروپ ته راغلل. هاشم ورو ورو په ټولو زورور شو.

یو وار خو یې د خپل تنظیم اته کسه قوماندانان په یوه شپه ووژل. اوس نو په سیمه کې یوازې عبدالغفار و. چې له ده سره یې سیالي کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غفار مرکز د شمر په غره کې و. مجاهدینو به خپلې وسلې په همدې لاره راتیرولې هاشم به ویل غفار کمونیست دی. اول یې زما وسله لوټ کړې ده. چې داسې کسان ژوندي وي. جهاد نه کامیابیږي.

سموت به ویل:

ـ افسوس ددې دومره بې ګناه خلکو چې ددوی دواړو په جنګ کې وژل کیږي مطلب دا وسلې دي چې غفار یې ساتلې دی. کنې ته وچکی غفار وګوره او بیا مطلب هاشم وګوره. رحمان بابا ریښتیا ویلي: چې ټوپك ایجادشو میړنتوب بربادشو.

هاشم ټولې پاڼې ژر ولوستلې. کاغذونه یې سموت ته چې ددروازې په خوله کې غلی ولاړ و ورکړل.

ـ ها واخله دا چرمولي کاغذونه دي.

بیایې بندیانو ته مخ واړاوو ګل مرجان څوك دي؟

چا څه ونه ویل. خو سموت د کوټې په کونج کې ناست سړي ته ګوته ونیوله.

ـ هغه دی. ډیرخطرناك سړی معلومیږي مطلب ماوین سیاسي دی.

او چې قوماندان کوم غبرګون ونه ښود پسې زیاته یې کړه:

سترګوته یې نه ګورې مطلب داسې سړې دي لکه د وینو کاسې پوه شوې که پوه نشوې.

قوماندان پوښتنه وکړه:

ـ په دې نورو کې کوم یو لوی کمونیست دی؟

ـ چې په قوه کې مو نیولي دي له هغو دوو ماسیوا چې قوماندانان او منصبداران دي نور ټول عسکردي. او دا یوه دور ته چې ناست دي د غفار مجاهدین دي.

قوماندان په غوصه وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مجاهدین مه ورته وایه د مجاهدینو دې بلا پې وګرځي. اصلي دښمنان دوی دي.

هاشم څوشیبې غلی و.

ـ ګل مرجان او دا نور دوه کسه پرېږدئ نور ټول بوزئ.

ـ چیرې صاحب؟

ـ هغه ځای ته چې د ټولو ورمخه ده.

ـ سموت په حیرانۍ وویل:

ـ مطلب د غفاري کسان هم؟

ـ هو نوځه هغه مې د پلار زامن دي؟

سموت بیا وپوښتل:

ـ دغه درې کسه نه بوزو؟

قوماندان په بې اعتنایي سره وویل:

ـ منزل د ټولو یو دی خو سفر جدا جدا.

قوماندان هاشم له ځایه راولاړ شو د زندان د کوټې ترمخ په لارګۍ کې یې په هغه لوی پوستر ځان بوخت کړ چې د نبوي (صلی الله علیه و آله و سلم) جومات انځور پرې کنبل شوی و. تر انځور لاندې د لقمان حکیم خبرې لیکل شوې وې:

ـ د سترګو توره خدای (ج) وپیژنه.

ـ کله چې چاته نصیحت کوې پخپله پرې عمل کوه.

ـ د هر سړي قدر وپیژنه.

ـ عاجزي خپله وظیفه وګرزوه.

ـ کم اصلو نه د وفاداري طمع مه کوه.

ـ د خلکو ګټه خپلې ګټې سره وتله

ـ ښځو او ماشومانو ته راز مه وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د خلکو په مخ کې غاښونه مه خلال کوه.

- له دوست او دښمن سره په....

هاشم د لقمان حکیم نصیحتونه تر دې ځایه ولوستل. وسله وال ته یې مخ ورواړاوو:

- دا عکس له دې ځایه ایسته کړه.

وسله والو د بندیانو لاسونه او سترګې وتړلې او د کوټې څخه یې وایستل.

- په کوټه کې یوازې یو وسله وال، ګل مرجان او دوه نور بندیان پاتې شول، قوماندان بیرته کوټې ته راننووت وسله وال ته یې مخ واړاوو.

- ددوی لاسونه خلاص کړه.

وسله وال زړه نازړه د هغو لاسونه خلاص کړل او څنګ ته ودریده، د قوماندان په اشاره پوه شو. له کوټې ووت او دروازه یې وتړله.

قوماندان ګل مرجان ته مخ واړاوو:

- ښه ماوین صاحب ته ماوین سیاسي وې؟

ګل مرجان ورو وویل:

- هو صیب.

- ښه دا ووایه چې عسکروته دې څه ورښودل؟

- درس مو پرې زده کاوو.

- اپرین د څه شي درس د کمونیزم؟

- نه کمونیزم دې ورك شي.

قوماندان دا نورو ته مخ ورواړاوو:

- دا څه وایې؟

دواړو سرونه ښکته نیولي ول هیڅ یې ونه ویل. قوماندان بیا پوښتنه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دی چې څه وايي رښتيا وايي. زړه يې هم دغسې وايي او که له ما ډاريږي؟

چې چا ځواب ورنکړ نو د ګل مرجان خواته راغی تر ګريوان يې ونيو

ـ تاته وايم په دې خبره به ته هم زړې کلا ته ځې ماته رښتيا ووايه.

ګل مرجان په عاجزۍ وويل:

ـ له مجبوريته په اردوکې وم کنې ...

قوماندان يې خبره غوڅه کړه:

ـ ګوره

بيايې دا نورو ته وويل:

ـ تاسې هم ځان پوه کړئ. په دې زاريو نه خلاصيږئ. او دا هم معلومه ده چې تاسې کمونستان ياست. خو ماته خپلې د زړه خبرې وکړئ.

ټولو ځمکې ته کتل هيڅ يې نه ويل هاشم بيا وويل:

ـ زه دې ته ضرورت لرم چې پوه شم يو بسلمان څرنګه کمونيس کيدای شي.

د خپل بوټ په څوکه يې د وره خواته نږدې د ناست بندي سر چې ځمکه يې ګروله راپورته کړ ويې ويل

ـ ته څه وايي. سړی څنګه کمونيس کيږي؟

بندي په ټيټ غږ وويل

ـ زه به څه ووايم صيب. دادې هغه څوك ووايې چې کمونيست دی

ـ ته کمونيس نه يې؟

ـ په شکر. الحمدلله صاف سوچه مسلمان يم

قوماندان په قهر وويل

ـ ته سکه وايې چې په بسلمان بسلمان ويلو به راچې خلاص سې چې ته هم نه يې. زه هم نه يم. هغه هم نه دی نو څوك دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په افغانستان کې کمونیست ممونیست نشته که وي ډیر به کم وي

ـ چې ونیول شئ بیا خو خود کمونیستان نه یاست.

قوماندان هاشم په څټ را وګرځیده ګل مرجان یې په څپیړه وواهه.

ـ وو ایه.

ګل مرجان هیڅ ونه ویل.

هاشم ترستوني ونیوا او په قهر یې وویل.

ـ وو ایه وو ایه، په ځان نه په ما رحم وکئ. ما پوه کئ.

ګل مرجان غلی ولاړو. هاشم په پوزه په سوك وواهه له خولې او پوزې یې وینو داره وکړه. ځای په ځای کیناست.

ـ مه کینه د سپي زو. څه پلار خو مې نه یې.

هاشم دا وویل او د هغه په وهلو یې پیل وکړ. بل کس یې چې په کونج کې غلی ولاړو. د کوټې په منځ کې را څملاوو. په ګیډه یې ودریده.

ـ بې غیرتانو. بې ایمانو رښتیا چې ایمان نه لرئ

دریم کس یې هم په هغه برسیره څملاوو او په وهلو یې پیل وکړ.

قوماندان غوریده په خبرو یې څوك نه پوهیدل

بندیانو یوازې زګیروی کاوو.

قوماندان به کله یو او کله بل وواهه.

ـ څه بلا وهلي یاست. تاسې درې نفر یئ او زه یو یم. نه ټوپك لرم نه کوتك. ولې د ګیدړانو غوندې پراته یئ بې ایمانو. تاسې په ...

بیا د ګل مرجان خوا ته چې د لاس په شا یې د پزې وینې پاکولې ورغی

ـ ولې غلی ناست یې. له ما سره جنګ وکه. ما ټولو ته ویلي دي که ما مړ هم کئ څوك به دلته را نه شي.

بیا یې ګل مرجان تر ستوني ونیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې د ښځې غونډې راته ګورې. ما هم ووهه. زه تا وهم ته مې نه وهې.

د ګل مرجان ستوني يې پرېښود:

- اوه خدايه. تراوسه مې يو داسې غيرتي ونه ليد. چې زما لاس ونيسي.

قوماندان د نشه يانو غونډې ګډ و:

- ما مړ کئ، ما مړ کئ کنې تاسې وژنم، لکه سپي داسې ام وژنم مړي مو په سپو خورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لسم څپرکی

ـ دا لومړی ځل و، چې ملوك سترګې پرانستلې. شاوخوا يې وكتل، څو تنه نا اشنا كسان چې سپينې چپنې يې اغوستې وې د كټ شاوخوا ولاړ ول.

ملوك په وارخطا يي سره پوښتنې كولې.

ـ دا كوم ځاى دې؟ تاسې څوك ياست؟ دا په ما څه شوي دي؟

يو ډاكټر يې په سر لاس كيښود او هغه يې له ډيرو خبرو كولو څخه منع كړ. ډاكټرڅو لنډې پوښتنې وكړې، په سپين كاغذ يې څه وليكل او له نورو سره ووت.

ملوك څو شيبې سترګې پټې كړې. بيرته يې سترګې وغړولې پوه شو چې څه وربانديې راغلي دي، دواړه لاسونه يې له كمپلې را وايستل په ځيرځير يې ورته وكتل، روغ و. د لاسونو ګوتې يې وخوزولې. ټولې جوړې وې.

هڅه يې وكړه چې په ځاى كې كينې، خو ويې نه شواى كړاى. پښې يې غځولې وې. په احتياط سره يې راټولې كړې تركمپلې لاندې يې لاس پرې وواهه. يوه پښه يې پلستر شوې وه. سوړ اسويلى يې تر خولې وكيښ. د ځنګ ناروغ ورته وويل:

ـ شكر چې په هوش راغلې. ډاكټران ډير خپه و. ويل يې چې وينه يې ډيره زايه كړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك يوازې سر ورته وخوځاوو. کوښښ يې وکړ چې تير حالت وريادشي د هغې شپې سخته جگړه يې ورياده شوه. سترګې يې پټې کړې. لکه چې نه غواړي ويې ويني ملوك ډيرې جگړې ليدلې وې. په لږ عمر يې ډير خطرونه ليدلي ول. له روسانو سره يې مخامخ جگړې کړې وې. پخپله يې هم روسان وژلي و. ملوك داسې ځوك نه و. چې د جگړو له سختيو دې وويريږي. خو ددغې جگړې په يادولو هم ويريده.

ـ پخوا هغه له دښمن سره جنگيده. له هغه چا سره چې په زور دده وطن ته راغلي و. او دده په کلي او په کور يې يرغل کاوو.

خو داځل يې د جگړې بل لوري خپلوان او تربرونه ول هغوی هم مجاهدين ول. خو ولې؟ ولې له هغوی سره وجنگيده؟ ولې يې هغه ووژل. د چا د لاسه؟

ملوك پخپل ذهن کې ددغو پوښتنو په ځواب پسې گرځيد.

پرله پسې يې له ځانه دا پوښتنې تکرارولې. بيا به يې سترګې پټې کړې لکه چې ددې پوښتنو په ځواب شرميده.

ملوك ددغو پوښتنو ځواب دومره بوخت کړ چې دا يې هيرشول چې ځنگه او چا زخمي کړ؟ او ځنگه دلته راورسيد.

د وروستيو پوښتنو ځواب د تيرو پوښتنو په څير سخت نه و. خو په خوله راوړل يې ورته شرم ښکاره شو

خپل تندی يې ټينگ په لاس کې ونيو

سترګې يې وموښلې. لکه چې ډاډه نه و. چې وينې دی که ويده. له ځانه سره يې وويل پخپل حال کې نه يم دا په ما څه شوي؟

بيرته يې ځان ته قناعت ورکړ. له بې هوشې وروسته هر ناروغ داسې وي په خوله کې يې ناړې وچې وي

شوخوا يې وکتل ترڅنگ ناروغ يې سترګې پټې وې معلومه نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بې هوشه دی که ویده. هغه بل ناروغ چې د مخه یې په ده غږ کړی و. هم ویده و.

د کوټې بر کونج ته د بل ناروغ سر او مخ د اسې پلستر شوي و. چې دی نه پوهیده ویښ دی که ویده.

په خوله کې یې ژبه تاو راتاو کړه. ناړې یې وچې شوې وې لکه څوک چې له خطرناك او اوږده منزله وروسته له بندي دروازې سره مخامخ شي. او په راغلې لاره بیرته سرشي.

تیرې پوښتنې یې بیا په ذهن کې وروگرځیدې.

چا دې حال ته راورسولم؟ سترگو یې لیدلي و. خو ذهن یې دا نه منله چې قوماندان هاشم دې دده په خوا لاسي بم غورځولی وي اخیر ولې؟ د څه لپاره؟ زه خاین یم که هغه؟

زما مرگ هغه ته څه گټه رسوله؟ ولی؟ ولی؟ ولی؟

ملوك چې هرڅومره کوښښ کاوو د یوې پوښتنې په ځواب موندلو ځان د پوښتنو له پیټي وژغوري خو بیا به هم د نورو لسگونو پوښتنو سره مخ شو. هغه زما په وژلو څه غوښتل ترلاسه کړي؟ هغه څوك دی؟ زه څوك یم؟ زما په مرگ کې د هغه څه گټه وه؟

هو رښتیا ما خو لا په ځای پریږده. له غفار سره ولې جنگیده؟ ولې یې ویل چې دغفار د یوه وسلوال په وژلو پنځه زره پاکستانی کلدارې درکوم. د هغو وژلو ده ته څه گټه رسوله؟ چا ورته ویلي و چې له غفار سره وجنگیږه؟

ملوك دې ټولو پوښتنو ته ځواب نه درلود سریې په کمپله کې پټ کړ. غوښتل یې د پوښتنو له ځنځیره ځان وژغوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوولسم څپرکی

قوماندان هاشم په بې صبرۍ سره د سموت دوی د راتلو انتظار ایست د خونې په بر کونج کې یې یوې بسترې ته ډډه وهلې وه، یوه پښه یې په بله پښه اړولې وه او د کوټې بازوانو ته ځیرو.

کوټه نسبتاً لویه وه، څلور پنځه خیرنې توشکې پکې هوارې وې، دیوالونو ته د بالښتونو په ځای برستنې ټولې شوې وې، دروازې ته په مخامخ دیوال په لویو میخونو باندې راځړول شوي کلاشینکوف او یوه واسکټ نظر جلباوو، په لویدیځ دیوال یو لوی کاغذ چې کلمه شریفه پرې لیکل شوې وه ځړیده. او په بل دیوال د کړکۍ خواته یو بې چوکاټه عکس نښلول شوی و، چې پورتنی یوکونج یې را خطا شوی و. او د عکس مخ یې پټ کړې و، له ږیرې او کرتۍ څخه یې معلومیده چې د دوی د تنظیم د مشر عکس دی.

دروازې ته نږدې د اوبو نیم ستل په یوه پلنه ډبره ایښودل شوی و، ترخنګ یې په یوه خیرن لوښي کې د پیازو او کچالو پوټکي اچول شوي و.

دا د دغې لویې برجه ورې کلا د کونج کوټه وه، چې خاوند یې څو کاله دمخه پاکستان ته مهاجر شوی و. په کلا کې یوه دور ته نورې کوټې هم جوړې شوې وې، د هرې کوټې ترخنګ د اور خونه چې تنور پکې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړې شوې وې او ترمنځ يې يو حمام چې د کوټو تاوخانې ترې لاندې تيرېدې هم جوړ شوی و.

حاجي جانګل دا کوټې د خپلو څلور زامنو په نوم جوړې کړې وې چې دوه يې په جنګ کې وژل شوي ول. يوېې څو ورځې دمخه پاکستان ته د رخصتۍ تېرولو لپاره تللی و. او بل يې دوبۍ ته د مزدورۍ په نيت تللی و. د کلا دباندې له لويديځ ديوال سره يوه اوږده کوټه جوړه شوې وه چې يو وخت ميلمستون و. او د ورځې به څو ځله ډکيده تشيده. خو اوس څوك نه ورتلل. درنه کوټه يې بلله. ويل کيدل چې پيريان پکې اوسي. ددغه مرکز مجاهدينو د شپې څو ځله ددې کوټې په دروازه کې سپين کالي سړی ليدلی و. خو په دوی يې غرض نه کاوو. کله کله به د شپې له همدې خوا يونيم کانی راويشتل کيده چې زياتره به لامده ول. او کله کله خو به يې دوی په ناپيژندل شويو فلزي سيکو ويشتل. ملاصاحب به ويل چې دا مسلمان پيريان دي. همدې ديوال ته د کلا د انګړ له خوا د پروړې او رشقې لپاره يوه لويه کاهدانه او ورپسې د حيواناتو ګنبدې ((ستورګې)) جوړې شوې وې. چې کار نه ترې اخيستل کيده.

له قوماندان هاشم سره د کوټې په کونج کې يو پنځلس شپاړس کلن هلك هم ناست و. چې د قطعو په فال بوخت و. ترڅنګ يې سينو ټايپ ايښی و.

هلك دومره په فال بوخت و. چې د قوماندان ناڅاپي غږ ولړزاوو هغه ورته وويل:

_ عيدګله دا سموت دوی ډير ناوخته نه شول؟

_ ام

_ ته ورشه يو وار برج ته پورته شه څار يې وکړه.

_ ته ودريږه چې دا فال خلاص شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ قوماندان یوه پښنه په بله واړوله.

ـ یره تا خو ټول عمر په فالو تیر کړ. د څه شي فال ګورې؟

ـ ستا لپاره فال نیسم. چې بل واده به دې وشي او که نه؟

ـ رښتیا وایې؟

له دې سره له ځایه راجګ شو دده خواته کیناست قطعو ته ځیرشو.

ـ ښه ښه نو څنګه شو؟

ـ د کرې توس ورك دی که دا راووت نو بیایې خلاص بوله.

ـ هاشم هم ورسره ملګرتیا وکړه.

ـ دا اته تاې هلته کیږده.

ـ هو والله ریښتیا دې وویل.

ـ هغه بل دلته کیږده.

هغه ورقه یې هلته کیښوده. څلورپنځه ورقې نورې هم ووتلې. خو نورې قطعی بندې وې. هاشم وارخطا غوندې شو. مخ ته پرتې قطعې یې بیا واړولې خو اصلي قطعې ترنورو قطعو لاندې بندې وې. قطعې یې بیا واړولې خو پرمختګ یې ونه کړ.

هاشم د بندشوي فال قطعې سره ګډې وډې کړې. عید ګل ته یې منت وکړ:

ـ ایسته کړه دا ناروا دې ورشه برج ته. وګوره چې دوی نه معلومیږي؟

عیدګل له دروازې ووت. هاشم پسې ورغږ کړ.

ـ ریښتیا دا نوروته ووایه چې تیار اوسي.

د عیدګل له وتلو سره سموت او ورسره دوه کسه د کلا په دروازه راننوتل.

د هاشم زړه په ټوپونو شو غوښتل یې چې مخې ته ورمنډه کړي. خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان یې ټینګ کړ او د نسوارو په قطي یې ځان بوخت کړ. داسې یې وښودله چې ددوی په راتګ نه دی خبرشوی.

صالح له دروازې پرې غږ کړ

- قوماندان صاحب لکه چې ته هم غرمه نه وې ویده شوی.

- په ویده وم اوس را پورته شوم لمونځ او اودس مې وکړ.

هاشم درواغ ویل نه ویده شوی و اونه یې اودس کړی و.

درې واړو د بړستنو بالښتو ته ډډه ووهله او پښې یې وغځولې. د هاشم زړه طاقت ونه کړ سموت ته یې مخ ورواړولو:

- د تندې له ګونځو خودې معلومېږي چې بیاتش لاس راغلی یې.

- همداسې یې درواخله.

هاشم سترګې برګې کړې په حیراني یې وویل:

- ولې؟

- بس مطلب جمعه دین لا په هغه خره سپورو.

- څه یې ویل؟

- هغه پخوانۍ خبرې مطلب لور مې وړه ده. قوماندان صاحب یې د پلار په ځای دې پوه شوې که پوه نشوې مطلب زه مې لور اور ته نه اچوم.

د هاشم رنګ تور واوښت!

- ددې سرې مرګ راغلی دی.

برات چې پښې یې غزولې وې خپلې پښې یې راټولې کړې وې ویل:

- والله قوماندان صاحب چې هرڅومره مو ورته وویل له خپلې خبرې نه واوښت.

بیایې دا بل ته مخ ورواړاوو:

- که څنګه صالح تا خو ولید؟

- هو بېره زه چې ورته ګورم دا خر به په اسانه په دې پله تیر نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندان هاشم سترګې برګې کړې:

ـ دې خره ته خدای سوټی (لرګي) پيدا کړی دی چې يو دوه يې په دې ملا ووهې پخپله به تير شي. که څنګه براته؟

ـ ما چې ولید زړه مې نه مني چې هو دې کړي.

ـ داسې به يې لارې ته برابر کم چې ته ووايې شپاړس.

سموت په نصيحت ورته وويل:

يره قوماندان صاحب که زما منې تير شه له دې غوړې ښوروا، پوه شوې که پوه نشوې.

ـ دا داسې ښوروا نه ده چې سړی دې ترې تير شي.

صالح له هغې خوا پرې را غږ کړ:

ـ والله مور په لاره همدا سره وويل جمعه الدين يې نه مني چې نه يې منی ته ترې تيرشه.

قوماندان په غوصه شو:

ـ نن خو ټول يو ډول خبرې کوئ، خدای دې خير پيښ کړي بل چا خوبه لونګی نه وي درته منلې.

سموت وويل:

ـ قوماندان صاحب تاته خو معلومه ده مطلب چې سر مې وغواړې هم دريغ به يې نه کم پوه شوې که پوه نشوې خو دا سړی چې مور پخوا هم ورسره خبرې کړې وې مطلب نن مو هم وليد زړه مې نه مني چې لارې ته راشي.

برات په تائيد وويل:

ـ سموت ريښتيا وايي پريږده قوماندان صاحب جنګکی خو کمې نه دي خدای هم ښه ځوانی درکړې هم ښه هستي. ته امر وکه تر بيګا پورې به لس دغسې جنګکيانې درته کينوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم له اسویلي سره وویل
- هی هی برات ګله اوس موږ او تاسي خپل سره ناست یو تاسي نه ده لیدلي ماچې لیدلې بس خدای پاك همدا یوه جوړه کړې ده. داسې سترګې خدای ورکړي چې له سړي څخه دنیا او آخرت دواړه هیروي.
سموت وویل:
- قوماندان صاحب مطلب خلك به وایې چې دوه ښځې یې لرلې بله یې هم په زور وکړه.
- زه به څه کوم هغه دوه وچې وزې، چې نه یې شیدې شته نه یې غوښه د خوراك ده.
دواړو یو بل ته سره وکتل:
هیڅا څه ونه ویل، ټول چوپ و. ښه شیبه یوه هم خبرې نه کولې.
قوماندان هاشم وویل:
- چې یوځل یې لاس شاته وتړئ او زړې کلا ته یې راولئ پخپله به لارې ته سم شي.
برات وویل:
- ته ښه وایې چې زور ورښکاره نه کړو نه یې مني.
سموت څټ وګراوو ویې ویل:
- زړه په زور لاسته نه راځي. پوه شوې که پوه نشوې.
رحمان بابا څه ښه فرمایلي دي:
ما په زور کلی آباد لیدلی ندی
هیڅ ظالم مې په زړه ښاد لیدلی نه دی
قوماندان قهرجنه خندا وکړه:
- نو څه وکړم کوډې پرې وکړم؟
سموت د پخوا غوندې ونه ویریده او په پوزخند سره یې وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ که کوډې کوې نو په لور یې وکه پوه شوې که پوه نشوې مطلب ته پې مېن یې او هغه لا خبره نه ده.

قوماندان هاشم په خوب کې یو ځې وویل:

ـ سموته!

دې یوې کلیمې ټول پخپل ځای کېنول. یوه هم څه ونه ویل، نه چا بیا ورته نصیحت وکړ او نه یې پخپله خبره ټینګار وکړ.

خوشیبې ټول چوپه خوله ناست ول. وروسته یو یو له کوټې ووتل.

قوماندان هاشم هم خوشیبې وروسته د کلا انګړ ته راووت، په انګړ کې یوې بلې خواته وګرځېده. له چا سره یې خبرې نه کولې. که به چا سترې مه شې هم ورسره وکړه یوازې به یې د سرپه اشاره ځواب ورکړ.

عیدګل یې ترشا روان و، قوماندان هاشم د یوې دروازې په لوري ولاړ عیدګل ته یې مخ راواړاوو:

ـ ولاړ شه. هغه خنځیر راوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولسم څپرکی

باران نوی دریدلی و. په پاخه سرك ځای ځای اوبه ډنډ ولاړې وې. ملوك د روغتون د دریم پوړ په کړکۍ کې ناست و. په سرك یې د موټرو او لاریانو د تګ راتګ ننداره کوله. په سرك تیرېدونکیو پسې به یې تر هغو کتل چې له سترګو به الونیا شول. د کړکۍ د خلاصې پلې په ائینه کې یې وکتل. ږیره یې رسیدلې وه یو دوه سپین ویښتان یې پیدا کړل، ویې نیول، کش یې کړل خو ویې نه ایستل.

دکړکۍ د پلې په ائینه کې یې ګډوډ تصویرونه لیدل. پله یې په لاس تکیه کړه. ښه ورته ځیرشو خو ویې نه پیژندل سترګې یې د لاس په شا وموښلې. په هینداره کې تصویرونه یو په بل اوښتل. ملوك په ځیر ځیر ورته وکتل خړپړ کللی. د اور لمبې او لوګی. د الوتکو تصویرونه. شنه فصلونه او وربانده سرې پرخې پرتې او په دې تولو کې د خمارې تت تصویر په ویښو سترګو د خوب نړۍ ته بوت.

ملوك خپل سر په لاسونو کې ونیو. د سر ویښتان یې ګډوډ کړل. لاندې یې د ښار واټونو ته وکتل. هلته وړاندې په پارك کې ښځې او نارینه ګرځیدل ماشومانو لوبې کولې د روغتون څنګ ته له هوټل نه د سندرو غږ راته.

سپینې خیمې په پاکستان ولاړې دینه
بیا نه درځمه وه ړنګ شي کابله بیا نه درځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پارك كې خلك خوشحاله معلوميدل، خندل يې ده ته داسې معلوميدل لكه چې ټول په ده پورې خاندي لكه چې په خلكو يې خوښي نه لوريږي ژر يې مخ بلې خواته واړاوو.

د هوټل د ټايپ د سندرو آواز اوريدل كيده ټايپ كومه بله سندره غږوله خو د ملوك غوږو ته هغه پخوانۍ سندره راتله:

سپينې خيمې په پاكستان ولاړې دينه

بيا نه درځمه وه رنګ شي كابله بيا نه درځمه

ملوك له اسويلي سره وويل:

بيانه درځمه، مور مې هم يوازې پريښودم، د مور د مرګ خبر چې څو ورځې د مخه نظر محمد ورته راوړى و بې سيكه كړى و، نظر محمد چې دبل كلي و، څو ورځې د مخه دلته راغلى و، يوازې دومره خبر و، چې د ملوك مور مړه شوې، نور يې نه له ناروغۍ خبر و او نه ددوى د كور له نور احواله. نظرمحمد داهم ويلى و، چې كلي ته دده د مرګ آوازه تللې ده.

ملوك په كوټه كې يوې بلې خواته وګرځيده، نن د مهاجرينو د روغتون دا كوټه له ناروغانو تشه وه، د كړكۍ خواته ودريده، په هغو ځوانانو يې كينه راغله چې كتابونه يې په لاسونو كې ول، او ښوونځيو ته روان ول.

روغتون ته مخامخ د ښوونځي د درسونو د پيل زنګ ووهل شو، ټول د خپلو ټولګيو په لوري ولاړل، ملوك ته د باتور ښوونځې ورياد شو چې ګروپ يې د شپې په بمونو والوزاوو، ملوك په هغه شپه خپل ى ځانه يې بد راغلل . دكړكۍ دخلاصې پلې په ائينه كې يې ځان ته بد بد وكتل بيرته يې مخ ترې واړاوو.

خو بيرته يې له روسانو سره جګړې ورپادې شوې، هغه ورځ چې د روسانو لويه قوا يې پسې واخستله. خوشحاله شو. ځان به لوى اتل ورته ښكاره شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به یې خپلو زحمتونو ته پام شو، لوږې، تندې، د هاشم او غفار جګړې....

کله کله له سرې د فکرونو لړۍ وشلیږي، د ښو فکرونو د پښو پلونه ترې ورک شي، ښې او بدې خاطرې یې په یوه وار ذهن ته راځي. ملوك نن همداسې و، د ذهن په آسمان به یې د کرکې وریځې راخورې شوې، زړه یې غوښتل خپل ماشیندار ورسره وای، له دې دریم پوړ نه یې د ښار په خلکو ضربه کړې وای، دا لویه نړۍ به ورته لویه هدیره ښکاره شوه، د خپلو ارمانونو قبرونه یې پکې لیدل. خو بیرته به یې دغو وریځو د زړه په دښتو، د مینې باران وااوراوو. خُماره بۀ وریاده شوه، له ځانه سره یې وویل:

ـ هغه به هم وایي چې زه په دې دنیا کې نه یم.

ساعت ته یې وکتل یوولس نیمې بجې وې، پرون یې ورته ویلي و، چې نن غرمه به له روغتونه وزې، خو ډاکټران لا نه و راغلي.

ملوك پخپل چپرکټ اوږد وغځیده له ځانه سره یې وویل:

ـ که هغه نرۍ شین سترګې ډاکټره رانه شي، څرنګه به یې وینم. له ځایه را ولاړشو په کوټه کې وګرځیده.

ـ کاپیره ځواني خدای ورکړیده.

د میز پر سر درمل یې سره راټول کړل، په الماري کې هم چې څه کالي و، په ګلدار دسمال کې یې غوټه کړل، بیرته پخپل ځای پریووت.

ژولیا له یوې بلې ډاکټرې سره را ننوته، ژولیا یې په تنده لاس کیښود، بلې ډاکټرې یې فشار وکوت، دواړو په انګلیسي څه سره وویل: ډاکټرې دوسیه واخیسته ووتله. ژولیا په یوه پاڼه څه ولیکل ملوك ته یې ورکړل ویې ویل:

ـ تاسې اوس بیخي جوړیاست، هیله ده له موږ سره خپه شوی نه یې.

ملوك ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه به د تا نیکی ټول ژوند هیرې نه کړم.

د ژولیا سترګو ته ځیر شو.

ـ ډیره میربانه ښځه یې خو ارمان.

خبره یې وژوله نه پوهیده څه ووایي.

ژولیا په حیرانی ورته وکتل:

ـ ارما دڅه؟

ـ ارمان دا چې ته خو کاپیره نه وای.

ژولیا وخندل:

ـ کافیر تاسې چاته وایاست؟

ملوك بې واره وویل:

ـ موږ کاپیر هغه بولو چې له خدایه منکر وي.

ـ زه په لوی خدای(ج) ایمان لرم ترې منکره نه یم.

ـ عجیبه ده!

ژولیا وویل:

ـ دا څه عجیبه ده، د ځمکې د مخ ټول موجودات د خدای (ج) ثنا وايي او بیا انسان ته خو خدای پاك عقل ورکړی. دا عجیبه نده. عجیبه داده چې موږ انسان ولې یو له بله کرکه لرو، ولې د کینو په ځای مینه نه کړو.

ملوك حیران حیران ورته کتل. وروستی خبرې یې خندا ور وستله، موسکی شو. شونډې یې بوخې کړې. په کوټه کې بل څوك نه و. خو ده د ژولیا خواته په شونډو داسې اشاره وکړه لکه چې په کوټه کې نورو کسانو ته وایي:

ـ دا ګوره. له دنیا ناخبره ده. انسان داسې پاکه فیروزه ورته ښکاریږي. خبره نه ده چې دلته انسانان د وروڼو وینو ته تږي ناست دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملوك په زړه كې ډيرې خبرې وې نه پوهيده څه ووايي. ژوليا ته نږدې شو. نيغ يې د هغې سترګو ته وكتل

ـ زه به دې ټول ژوند هيره نه كړم.

ژوليا له كړكۍ د باندې پارك ته كتل. ملوك غلی و. هيله يې لرله له هغې هم د مينې خبره واوري. خو ژوليا څه ونه ويل. ملوك ته يې ښكته پورته وكتل لكه چې په كتلو كې وايي: «ته افغان يې افغان. ته په مينه څه پوهيږې. ورځه ورځه خپل مورچل ته ځان رسوه.

ژوليا يوځل بيا ورته وكتل شونډې يې وښوريدې د ملوك زړه په ټوپونو شو، ژوليا يوازې وويل:

ـ مننه.

ملوك د هغې ځرځو شنو سترګو ته ځير و. خو هغه څه يې پكې ونه ليدل چې تمه يې لرله. د هغې سترګو ورته وويل:

ـ ورځه ورځه مورچل ته ځان رسوه. تاسې د مينې لپاره نه د وينې لپاره پيدا شوي ياست. ورځه ورځه مينه له تا څه غواړي. مينه له تا څه غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارلسم څپرکی

پیره دار د کلاد کونج د ژوري کوټې دروازه خلاصه کړه. دا کوټه پخوا د ازوغ او د ژمي د لرګيو لپاره ځانګړې شوې وه او حاجي جانګل به د ژمي د لاندي د پسونو غوښې هم پکې ځړولې. له دغې کوټې څخه د کلا برج ته هم لاره تللې وه، چې د قوماندان هاشم مخصوص زندان و.

بل پيره دار د برج د خونې دروازه هم ورته خلاصه کړه.

کوټه تياره وه، يوازې د برج له دوهم پوړ څخه د راپرې شوې درځې له لارې رڼا راتله.

په کوټه کې پروت بندي چه لاسونه او پښې يې په سپين پړي تړل شوې وې د قوماندان په ليدو کوښښ وکړ چې له ځايه جګ شي خو وېې نشواى کولاى.

قوماندان پهره دار ته مخ وروا‌ړاو:

ـ دا نور بنديان مو څه کړي دي؟

ـ صايب هغه مو زړې کلا ته وليږل.

ـ هوم، نو ولې؟

ـ تاسې ويل صايب.

زړه کلا په حقيقت کې د قوماندان هاشم وژنتون و، چې چاته به يې په زړه کې تيره کړه نو لاس به يې شاته وروتړل او د شپې به يې زړې کلا ته وليږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د هرچا دا سندره زده وه:

لاس دې وتړه شاته پېسې دې راکړه ماته
دنیا شوه درنه پاته درځه زرې کلا ته
دعاوې کوه ماته

قوماندان به پخوا چې د زرې کلا په باب د خپلو وسله والو کسانو رپوټ ته غوږ و، په ډېره مینه به یې د موسکا په بدرګه د هغو خبرې اورېدې او د ټولو جزئیاتو پوښتنه به یې کوله:

ـ ښه ښه څو کسان وو؟

ـ څنګه مو ووژل؟

ـ ګولۍ خو به مو ډېرې نه وي ورباندې زایه کړې؟

ـ د مرګ په وروستیو شیبو کې یې څه ویل؟

او دې ته ورته په لس ګونو پوښتنې، چې د ځواب په اورېدو سره به یې هاشم مخصوصه خندا وکړه.

خو نن یې چې د زرې کلا نوم واورېد، چندان ښه نه ورباندې ولګېده. ځکه یې بیا پوښتنه وکړه:

ـ ټول مو زرې کلاته یوړل؟

ـ هو صیب.

قوماندان په غوصه وویل:

ـ بد مو کړي دي.

بندي ته یې مخ ورواړاوو:

ـ نوم دې څه دی؟

ـ خاورې ګلان.

ـ ام خاروې ګلان، هم خاروې یې هم ګلان؟

بندي څه ونه ویل، هاشم بیا پوښتنه وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديارلسم څپرکی

پيره دار د کلاد کونج د ژوري کوټې دروازه خلاصه کړه. دا کوټه پخوا د ازوغ او د ژمي د لرگيو لپاره ځانگړې شوې وه او حاجي جانگل به د ژمي د لاندي د پسونو غوښې هم پکې ځړولې. له دغې کوټې څخه د کلا برج ته هم لاره تللې وه، چې د قوماندان هاشم مخصوص زندان و.

بل پيره دار د برج د خونې دروازه هم ورته خلاصه کړه.

کوټه تياره وه، يوازې د برج له دوهم پوړ څخه د راپرې شوې درځې له لارې رڼا راتله.

په کوټه کې پروت بندي چه لاسونه او پښې يې په سپين پړي تړل شوې وې د قوماندان په ليدو کوښښ وکړ چې له ځايه جگ شي خو ويې نشواى کولاى.

قوماندان پهره دار ته مخ ورواړاو:

ـ دا نور بنديان مو څه کړي دي؟

ـ صايب هغه مو زړې کلا ته وليږل.

ـ هوم. نو ولې؟

ـ تاسې ويل صايب.

زړه کلا په حقيقت کې د قوماندان هاشم وژنتون و. چې چاته به يې په زړه کې تيره کړه نو لاس به يې شاته وروتړل او د شپې به يې زړې کلا ته وليږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوله دې سره يې بندي د سر تر ویښتانو ونیو. په بل لاس يې په خیټه کې په سوك وواهه.

يو ازې يوه چيغه واوريدل شوه.

قوماندان بيا وويل.

ـ لكه چې نه سړې كيږې ها؟

بيا يې د هغه دواړه لاسونه د شا په خوا قات كړل او كې يې كاږل، بندي چيغه وكړه:

ـ اوف مه كوه مړ دې كړم.

هاشم يې لاسونه نور هم پسې تاو كړل. بندي چيغې وهلې.

قوماندان په قهرجن آواز وويل:

ـ خبرې وكه، د نر غوندې ووايه چې كمونيس يم. ټولو ته مالوم يې چې د كمونيستي سبق تا خلكوته وركاوو، باچاته نه يې مالوم.

چې وې ليدل بندي څه نه وايي په نرمه لهجه يې ورته وويل:

ـ كه ته وايې چې په پټه خوله به خلاص شم. نه خلاصيږې او چې ووايې دا مې قول دى چې ژوندى دې پريږدم.

هاشم د قول په دود لاس ورنه كړل څكه چې لاسونه يې دده په لاسونو كې و او وار په وار يې تاوول بندي يوازې چيغې وهلې د هغه چيغو قوماندان لاپسې عصباني كړ غيږ يې وركړه ځاى په ځاى يې را څملاوو. په خيټه يې كيناست او ترستوني يې ونيو په ژړغوني غوندې غږ يې ورته وويل:

ـ اوس وايې كه نه ها؟

ـ د بندي له خولې ووتل:

ـ هو هو زه حزبي وم. مړ مې كه. ولې راته ګورې.

له دې سره يې هاشم ستونى پريښود د دروازې خواته كيناست په سترې ساه يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ماته مالوم وې خو بس ما ویل یو وارې ستا له خولې هم واورم.
ګلان هیڅ ونه ویل.
هاشم له ځایه را ولاړ شو دروازه یې خلاصه کړه چې ویې لیده پیره دار ولاړ دی منت یې پرې وکړ:
ـ ولې دلته ولاړ یې، ځه دباندې د هغې بلې کوټې مخې ته ودریږه.
دروازه یې بیرته وتړله د ګلان ترخنګ کیناست:
ـ ډوډۍ دې خوړلې ده؟
ـ هو.
ـ چای مای څه شی خورې؟
ـ یه.
ـ ګوره ډاریږه مه، ماخو پیژنې زه دلته قوماندان یم، زما له امره پرته مرغۍ هم پر نه شي وهلای، څوك به ګل هم درپورې نه کي.
بندي سترګې راپورته کړې په ناباورې یې ورته وکتل.
قوماندان دده د ډاډ لپاره پسې زیاته کړه:
ـ په ما باور وکه، غولوم دې نه، زما خبره خبره ده، چې درته ومې ویل څه نه درته وایم بس سرې سترګې ګرځه .
لاس یې وراوږد کړ د هغه بې ساه لاس یې په لاس کې ونیو وې ویل:
ـ پکت (فقط) ماته قناعت راکړه، ولې کمونیست شوی وې؟
ـ زه کمونیست نه یم پاك مسلمان یم.
ـ بسلمان به یې یا به نه یې خو ماته کمونیستي راوښیه.
بندي په تعجب ورته وویل:
ـ څنګه یې دروښیم زه زه ....
قوماندان یې خبره په خوله کې وروچه کړه:
ـ په څنګه منګه دې نه پوهیږم ماته صاف بیان وکه، سم سیي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(صحيح) راته ووايه چې سړی څرنګ کمونيس شي.

بيايې پورته د کوټې بازوانو ته وکتل داسې لکه چې شماري يې، پسې زياته يې کړه:

- هو ماته وښيه چې سړی څرنګه کمونيس کيدای شي، څرنګه د ګناوو په کولو کې بې باکه واوسي.

بندي په ټيټ غږ وويل:

- زه والله که پې پوهيږم څه به درته ووايم.

- والله که پوهيږم، والله که پوهيږم د سپي زو، زه درته وايم ماته لاره راوښيه او ته ځان خلاصوې.

بيا ورنږدې شو سترګې يې تنګې کړې لاس يې د هغه په اوږه کيښود.

- ماته لاره راوښيه، چې سړی څرنګ کمونيس شي، څرنګ بې خوده شي او په دې باور پيدا کړي چې نه سوال شته نه ځواب، لکه چې دلته پوښتنه نشته هلته هم نشته.

چې بندي څه ونه ويل، دی شاته ولاړ ديوال ته داسې ودريده لکه يوم، متې او سر يې په ديوال پورې ننښتې او پښې يې له ديواله لرې ايښې وې په ارامه لهجه يې وويل:

- ووايه مه ډاريږه، ستا غږ له ما پرته هيڅوك هم نه اوري، په ما باور وکه، ما جذب که، ماته قناعت راکه. داسې څه راته ووايه چې زړه مې پې قرار شي.

له ديواله بيرته دکوټې د غولي منځ ته راغی، د بندي په اوږو يې لاس کيښود ويې ويل:

- ترتا مې قربان کړې، هيڅ چرت مه خرابوه، څوك به چپ هم درته ونه ګورې، هغسې چې زه درسره کمك کوم ته هم کمك را سره وکه ما له دې عذابه وباسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بندي په تعجب او پوښتني په ډول ورته وکتل ده ورته وويل:

هو دا ځو شپې مې يوناپيژندل شوی عذاب ځوروي. خلك ما يو بختور سړی بولي. چې قدرت لرم. پيسې لرم. ښځې لرم. او هرڅه لرم خو دوی خبر نه دي چې په ما څه تيريږي.

په ژړغوني غږ يې پسې زياته کړه:

ـ دوی څه خبردي چې په ما کې وينه وچه ده. ورځ خو لا ښه ده، اوف زما شپه دي خدای نامی بنيادم ته نه ورويني. دا هم زما گناه ده يو وخت مې ويل کاشکې ورځ نه وای سر او کال شپه وای، هغه وخت مې د شپې کارجوړ و، دا قدرت او هستي چې وينې ټول مې د شپې په لاس راوړي ځکه مې شپه خوښيده.

خواوس، اوس چې شپه رانږدې کيږي زه وايم کاشکې مړشوی وای.

بندي ته يې د کيناستو اشاره وکړه پخپله هم بندي ته مخامخ کيناست لکه چې خبره يې هيره کړې وي، تندی يې په لاس ټينگ ونيو څو شيبې چوپ و، لکه چې يوڅه ورپه يادشوي وي.

سريې را پورته کړ:

ـ هو ورځ ، ورځ ښه وي. دا ژوندي خلك وينم او ددنيا له شرمه زه هم گرځم. امرونه کوم. پيسې گټم. او د ژوند لپاره نوي فکرونه کوم.

خو شپه. اوف شپه.

ښی لاس يې موټی کړاو تندي ته يې تکيه کړ:

ـ د شپې بل وړ خوبونه وينم. داسې ځورونکي خوبونه چې خدای دې ترې وساته.

ددروازې خواته ولاړ دروازه يې خلاصه کړه. چې وې ليدل څوك نشته بيرته يې وتړله. گلان ته نږدې کيناست په ټيټ غږ يې ورته وويل:

خوبونه نه دي خپسې دي. تمامه شپه مې په خوله بلا لاس را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ايښـى وي، چيغـې مـې څـوك نـه اوري رنـګ رنـګ بلاوې ويـنم. ډاريـږم.
زړه مې چوي.

بندي چوپ و. هيڅ يې نه ويل. قوماندان هاشم ته ځير و.

د هاشم ده تـه پـام نـه و، پـه کوټـه کې يـوې بلـې خوا تـه ګرځيـده. بيرتـه راغی د بندي مخې ته په پلتری (چارزانو) کيناست:

ـ پخوا به خلکو ويـل ښيښکې ديندار ه او ښه خلك خوروي، نو تـه وايه چې ديندار ه خلك ځوروي نو بيا له ما څه غواړې ما ولې نه پريږدې؟

بندي سر وښوراوو، چې نه يې د نفې مانا لرله نه د تائيد.

قوماندان لګياوو:

کاشکې يوازې ښيښکې وای رنګ رنګ بلاوې په رنګ رنګ جامو کې راځي

ملا صاحب وايي چې دا د دغو مړو ارواوې دي چې ما وژلي دي. چې ورته وايم څه وکم، وايي خيراتونه وکړه، خيراتونه مې وکړل غوايي مې حلال کړل پسونه او وزې مې حلالې کړې.

بلاوې کمې نشوې اوس خو لا د غويو او وزو پـه جامو کې هم راتـه راځي.

قوماندان له جيب څخه د نسوارو ډبی راويوست په کيڼ ورغـوي کې يې واچاوو د ښي لاس په يوه ګوته يې له شاو خوا سره راټول کړل:

ـ ملا هم ريښتيا وايي. هغه خلك چې ما وژلي دي. د شپې ډلـه ډلـه راځي، چيغې وهي نه پوهيږم څه وايي. څه غواړي؟

نسوار يې خولې ته واچول په ډکه خوله يې وويل:

ـ مړه خوڅه کوي. هغه ژوندي چې د ورځې مې لـه سيوري ډاريـږي د شپې هغه هم راځي او ما ځوروي.

نسوار يې يوې خوا ته تف کړل وې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بیګا د ولي محمد مور په تورو کالو کې راغله ترستوني یې ونیولم چې هرڅومره زور مې کاوو ځان مې نشوای ترې خلاصولی.

نه پوهیږم په هغه جان (جهان) به مې څه حال وي.

په دې دنیا خو د هیڅ شي په خوند پوه نه شوم. نه ډوډۍ نه میوه هیڅ شی خوند نه راکوي بس هسې خیټه ډکوم.

دا بله ښځه مې هم اوس ترپام بده ده. بس لکه بلا چې وینم.

قوماندان همداسې لګیا و. دې ته یې پام نه و چې مخاطب یې خبرې اوري که نه. بس داسې ګڼه و لکه چې د عمرونو عمرونو ورك شوی دوست یې پیدا کړی وي ورته د خپل زړه غوټې پرانیزي.

په شونډو یې نری موسکا ښکاره شوه ګلان ته نژدې شو وې ویل:

ـ هو ریښتیا په دې ټولو تیارو کې یوه رڼا هم شته که یې لاس ته راوړم شپې به مې رڼې شي.

قوماندان خوله په خوند سره خوځوله. داسې لکه چې په خوله کې یې شیریني یا بل خوږ څه وي، ژبه یې په دواړو شونډو راتیره کړه وې ویل:

ـ یو وار مې لیدلې ده. زړه مې پسې تللی دی څرنګه یې چې نوم خماره ده. هغسې خمارې سترګې لري. جمعه الدین مې مخې ته نشي دریدلای. حتماً یې لاس ته راوړم که نه وي....

خپله خبره یې همدلته پرینښوده . ګلان ته یې نیغ وکتل.

ـ ولې څه نه وایې؟

ـ څه ووایم صیب.

قوماندان یې سترګو ته ځیر شو.

ـ دا ووایه چې ته هم لکه زه داسې ډاروونکي خوبونه وینې؟

ـ یه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندان هاشم په ناباوري سره وویل
ـ رښتیا وایې؟
ـ دغسې خوبونه مې تر اوسه ندي لیدلي.
ـ اپرین، ولې دې نه دي لیدلي؟
ـ نه پوهیږم.
ـ قوماندان خپل څټ وګراوو، په خوشحالۍ یې وویل
ـ زه پوهیږم، زه پوهیږم ته ځکه دا خوبونه نه وینې او ځکه نه ځوریږې چې ته بې باوره یې. که باور هم لرې هغه د بلې دنیا په نشتوالي باور دی.
بیایې وپوښتل:
ـ دغسې نه ده؟
ـ یه.
ـ تا څومره خلك وژلي دي؟
ـ ما؟
ـ هو وو ایه څو کسه دې تر اوسه وژلي دي. شمېر یې درته معلوم دی که زما غوندې یې؟
بندي په زاریو وویل:
ـ والله که مي څوك وژلي وي.
ـ زه له تا تحقیق نه کوم تحقیق دا سې نه وي. هرڅومره دې چې وژلي دي هغه ستا کار دی ماته دومره ووایه چې د چا ارواډې ځوروي که یه؟
بندي سرټیټ اچولی و لنډ ځواب یې ورکړ:
ـ یه.
ـ بس ما ته همدا راوښیه چې څنګه سړی ځان له عذابه خلاص کړي.
بیایې په زاریو ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملايانو ته ورغلم. زيارتونو ته ولاړم. خيراتونه مې وکړل په شپو شپو ويښ پاتې شوم. بيا هم هغه عذاب هغه توري بلاوې. اوس يوازې ته پاتې يې

بندي پوښتنه وکړه:

ـ نو زه غريب به څه وکم؟

ـ ته راسره کمك وکه ما له عذابه خلاص کړه داسې لاره راوښيه چې ستا غوندې نور زه هم بد بد خوبونه ونه وينم.

بندي وويل:

ـ زه به څه ووايم؟

قوماندان بد بدورته وکتل. لکه چې په کتلو کې وايي:

ـ له تا هم څه شی جوړ نه شول.

خودا خبرې يې له خولې را ونه وتلې. بندي يې تر ګريوان ونيوله ځايه يې په شدت سره راپورته کړ په بل لاس يې د هغه ستونی ټينګ ونيو:

ـ ووايه ژر راته ووايه. ولې سم دم نه راته وايې؟ دا هم ټول له بې غيرتي نه وايې په زړه کې ډيرې خبرې لرې.

بندي هيڅ ونه ويل. آن د هغه له لاسونو څخه يې د خپل ستوني د خلاصولو هڅه هم ونه کړه هماغسې غلی ولاړو. هغه د چا خبره چرت يې هم نه خراباوو. خو قوماندان يې په دواړو لاسونو په ستوني زور راووست:

ـ وايې که نه ها؟

له دې سره يې د ګلان سر په سختی سره په ځمکه وويشت په خيټه يې پښه کيښوده. غړيې نور هم قهرجن شو داسې چې ګلان ته يې پوهيدل هم ګران و. بله پښه يې د هغه په ستوني کيښوده د ګلان سترګې زډې زډې راوختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سپین پړی یې چې څو شیبې د مخه د بندي لاسونه او پښې ورباندې تړل شوې وې را واخیست. قات یې کړ. د بندي په وهلو یې پیل وکړ. کله به یې په ملا کله په پښو واهه. بندي یوازې زګیروی کاوو.

چې ښه ستړی شو پړی یې لرې وغورځاوو د دروازې خواته ولاړ بیرته راوګرځید ګلان یې ترستوني ونیو راجګ یې کړ.

ـ نه وایې ها؟

له دې سره یې د سوکانو او لغتو په وهلو شروع وکړه. ترګریوان یې ونیو د کوټې له دیوال سره یې وواهه.

ـ غیږ یې ورکړه په ځمکه یې راوویشت.

بې له ځنډه یې بیرته راجګ کړ په ټول قوت یې سوك ورخطا کړ په پوزه یې وواهه. د بندي له پوزې وینو داره وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوارلسم څپرکی

د وانه ښارګوټي په اډه کې موټر نه ول. ملوك يوه هوټل ته چې د لرګيو په تختو او سطرنجيو پوښل شوی و، ورغی. چای يې راوغوښت. د څنګ سړي له خبرو پوه شو چې هغه هم په خپل موټرکې وطن ته ځي. ترې ويې پوښتل:

ـ د لارې ملګری دې پکار نه دی؟

ـ ولې نه خو....

ـ خو مو مه پکې پيدا کوه. که په موټر کې ځای لرې زه به هم درسره ولاړشم. چې ډيره مې سودا ده.

ـ ځای شته. خو خبره داسې ده، چې له ما سره په موټرکې مړی دی شپه په لاره کوم. د حکومت طياري ګرځي چې موټر ووينې بمباري پرې کوي که ته راسره ځې دا خو به لانبه شې.

د چای له څښلو وروسته يې. تابوت د موټر په شاتنۍ برخه کې کېښود او روان شو[illegible] ملوك لو مړي خبرې نه کولې. خو د قوماندان سيد محمد له خبرو پوه [illegible] چې له مړي سره د خپلوي اړيکې نه لري يوازې د هغه د ګروپ راکټ[illegible]. چې خو ورځې د مخه په جګړه کې ټپي او بيا د پاکستان په يوه ر[illegible]ن کې وفات شوی دی

ملوك له جيب نه د سګريټو قوطي راويوست سيد محمد ته يې ونيو. سيد محمد ورته وخندل سګريټ دی که سګرټې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

یه سګریټ دی زه د سګریټو عادت نه لرم. یوازې په سفرکې مې ساتېږي تیر وي. سید محمد له جیبه د چرسو ټوټه ورکړه ملوك د چرسو تلی میده کړ سګریټ یې ترې ډك کړ. اوس نو تیاره ماښام و او ددوی ډاټسن (پایکپ) موټر د لویو غرونو په منځ کې لاره وهله. قومندان سید محمد هم په لاره د شپې کولو خبره هیره کړې وه. د موټر ټایپ سندره غږوله. دوی دواړو نور دا هیر کړی و. چې شاته د مړي تابوت پروت دی او هغه هم یو وخت ددوی د مورچل ملګری و. ټوکې وې خنداوه د چرسو دودونو د موټر سیټ په سر اخیستی و. قوماندان سید محمد خو به نسوار هم تر خپلو پښو لاندې توکول. ده ویل که د موټر ښیښه خلاصه کړې لوګی وزې او بیا به په د غو لږ چرسو ښه نشه نشي.

ده ژر ژر خبرې کولې ملوك ته یې د خبرو نوبت نه ورکاوو. په جګړه کې په خپلو کارنامو غږیده بیایې ورو ورو خبرې شخصي کیسو ته ورسیدې هریوه خپلې خاطرې بیان کړې سید محمد د خپلې زوړرتیا بیلابیل داستانونه بیان کړل بیایې په دغو نږدې غرو کې په لومړي مرکز کې د خپلو زړورتیاوو په باب ډارونکې کیسې وکړې

ـ څه څه مو ونه لیدل په اول کې زمونږ مرکز ددغه غره په ډډه کې په یوه پخوانۍ زړه کلا کې و. په هغه وخت کې زه د اوس غوندې قوماندان نه وم د شپې مې پیره کوله نیمه شپه وه توره تیاره وه یو تور وزګوری راغی خدای شته ډیر ترې وډار شوم یوځل خومې زړه و چې ډزې پرې وکړم

ـ ښه نو بیا؟

ـ بس خو ورمنډې مې کړې وزګوری مې په غیږ کې را واخیست او شاته مې واچاو. د مرکز په لوري راروان شوم په لاره ښه خوشحاله وم سباته به یې حلال کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ افرین بیا مو حلال کړ؟

ـ ته صبر دومره اسانه یې هم مه بوله په دې وخت کې که ګورم د وزګوړی پښې په ځمکه ښکېرې ګټېږي واخیستم چې شاته مې وکتل وزګوړي نه وو. یوه لویه توره بلا وه.

ـ وای!

ـ بس نو په هغه سات مې خوشی کړ او په منډه د یوې ډبرې شاته کیناستم که ګورم چې یوه توره بلا د یو جګ سپېدار غوندې زما په لوري راروانه ده.

ـ توبه مې دې وي خدایه.

ـ کلاشینکوف ته مې مرمۍ تیره کړه او په ضربه مې ودراو. بلا زما په خوا راروانه وه له تا یې څه پټه کم د شا په خوا مې را چاریار کړل زبون مې وهل شوی و. نور مې په پښو کې د تللو توان نه و. د یوې بلې ډبرې شاته پټ شوم. خو بلا سوکه سوکه زما په لوري راروانه وه. کله به وړه شوه کله غټه. توره شپه وه نور اندیوالان ټول ویده وه. له ځانه سره مې وویل چې ترې خلاصید ای خو نشې نو کلاشینکوف مې پې ضربه کړ...

ـ افرین د نر زو.

ـ بس چې کلاشینکوف مې پې ضربه کړ د بلا له خولې داسې چیغه ووتله چې تر اوسه مې په ټول ژوند کې نه ده اوریدلې بلا نوره هم پسې اوږده شوه یوې بلې خواته تاو راتاو شوه...

ـ په دې وخت کې (ملوك) د موټر د شا له ښیښې نه وکتل چیغه یې له خولې ووتله.

سید محمد په وارخطایی پوښتنه وکړه

ـ څه خبره ده لکه چې وډار شوې؟

ملوك چې د شا ښیښې ته یې کتل وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ م ... م. م. م مړې ...

سید محمد چې د موټر باډۍ ته وکتل له خولې یې چیغه ووتله

ـ خیر خدایه دا خو مړی را پورته شوی دی اوس به څه کوو؟

ـ هله موټر تیزکه.

ـ د موټر بنیبنه پورته که چې له دې خوا را نه شي.

موټر یې نور هم تیز کړ نور یې د سرك لوړو او ژورو ته پام نه کاو (ملوك) د موټر دروازه ټینګه نیولې وه. موټر دومره تېزو چې ځان یې نشوای تکیه کولای. یوځل خو موټر له سرکه بلې خواته شو او نږدې و چې چپه شوی وای خو بیرته یې سرك ته سم کړ.

(ملوك) شاته وکتل مړی نور هم ددوی خواته رانږدې شوی و. د لاس په اشاره یې سید محمد وپوهاوو. موټر نور هم تیز شو. د موټر د مینځ د څراغونو اشارې یې مړې کړې.

(ملوك) د سترګو له کونجونو بیا شاته وکتل مړی ولاړو. او په دواړو لاسویې د موټر د سیټ بام نیولې و. په دواړو خولې را ماتې وې. یوځل خو د (ملوك) سر د موټر له چت سره ولګیده.

شاوخوا تپه تیاره وه اوس دوی د غره له تنګې راوتلي ول. څه شیبه وروسته (ملوك) وویل.

ـ ترڅوبه په دشتوکې منډې وهو تراوسه لا مابنام دی ګهیځ هم ډیر لرې دی.

ـ نو څه کوو؟

ـ نه پوهیږم.

ـ نه پوهیږې نور مې په لاسوکې دمه نشته. موټر دې زده دې؟

ـ نه.

له دې سره یې موټر نورهم چټك کړ خو د ملوك زړه طاقت ونه کړ بیا یې ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اخير چيرې ځې؟ چې موږ ځو مړي هم را سره ځي. چيرته به تـرې خلاص شو.

سيد محمد ورته وويل:

ـ اخيربه انشاء الله موټر يوځای چپه شي او که خدای کول دواړه به پکې مړه شو.

له دې سره يې موټرته بيا ايکسليټر ورکړ موټر داسې و، لکه چې په هوا ځي. ملوك چيغې وهلې:

ـ مه مه مه ته څه کوې؟ ځان دې له غاړې دی که څه؟ اوس به موټر گړنگ ته واچوې.

ـ څه وکم اخيرڅه لاره لرو؟ بيا يې سوړ اسويلی وايست: هی هی څه بې ځايه مړشوم.

څو شيبې غلې و بيا يې په ډك ستوني وويل

ـ بې عقل يم خر يم. په شپه کې څوك مړی بل ځای ته وړي؟

د موټر د سيټ بام په هيبت ناك آواز ودربيده. ملوك په لړزيدلي آواز وويل:

ـ مړی بام ټکوي. بل کار به وکړو.

ـ څه کار؟

ـ وبه تښتو.

ـ سيد محمد ترخنگ ورته وکتل:

ـ د خدای ساده ځان په دغو خبرو خوشحاله وه. له مړي تښتيدی شې؟ چيرې به ځې؟

ـ د موټر دروازې به خلاصې کړو په رفتار کې به دواړه ځانونه غورځار کړو او په يوه خوا به منډه کړو.

ـ هوم دا خو دې بده خبره ونه کړه. خو دلته نږدې کلي نشته. تـردې کنډو چې واوړو دغه چل به وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر د سیټ بام هماغسې په درزا و.

چې له کنډو تیر شول دوا ړو په یوه وار له موټره ټوپ کړل. شاته یې ونه کتل د شمال په لوري یې منډه کړه. سید محمد شاته وکتل له خولې یې چیغه ووتله هغه لیدل چې مړی کفن په سر په دوی پسې منډې وهي. د سید محمد له پښې یوه څپلۍ لویدلې وه بله ده پخپله وغورځوله. دوی نور شاته نه کتل. کله به ولویدل بیرته به راپورته شول. په کلي کې د سپو غپا د دوی لپاره لوی زیری و. چې کلي ته نږدې شول په زوره زوره یې چیغې کړې.

ـ مسلمانانو د خدای پار دی.

خود کلي له خوا کوم ځواب نه اوریدل کیده. دوی هماغسې په منډو ول او چیغې یې وهلې. د کلي منځ ته رسیدلي ول. له شاو خوا کورونو سپو ورته غپل.

کلیوال راووتل یوې بلې خواته چیغې شوې. د یوې کلا له برج نه خو چا ډزې هم وکړې سید محمد د خلکو منځ ته ورمنډه کړه.

ـ مه مه مړ م مړی....

د کلي خلک پرې را ټول شول. خو دده له خولې نامفهومه خبرې راوتلې. چې څوک نه ورباندې پوهیدل. په دې وخت کې ملوک هم را ورسیده. خلک په هغه ورټول شول په وارخطایي یې ورڅخه پوښتنې پیل کړې.

ـ څه خبره ده؟

ـ له کومه راغلئ؟

کلیوالو پرله پسې پوښتنې کولې.

ـ تاسې څوک یاست؟ چېرې ځئ؟

خو په ځواب کې یې یوازې ام. م. م. ړ. ړ. اوریدل چې هیڅوک نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربانديږ پوهيدل. د ملوك هم زبون وهل شوی و. ترخوله يې غړ نه خوت يوازې يې شاته اشاره کوله.

له هغې خوا مړي منډې راوهلې. خو اوس يې کفن نه و اغوستې يوه کليوال ځوان پرې ډزونه وکړل. مړی په ځمکه ولويد. خلك ورغلل له نورو کورونو هم ځراغونه راووتل. نږدې ټول کليوال راوتلي و. ټول د مړي په خوا ورغلل. هغه د کلي مخ ته په وچه وياله کې پروت و. معلومه شوه چې په کينه پښه لګيدلی دی.

څو کسو راواخيست او جومات ته يې يووړ. سيدمحمد او ملوك جومات ته نه تلل. سيد محمد د شا په خوا زورونه وهل:

ـ نه نه هغه هغه م. م مړی دی.

يوه کليوال په غوصه ورته وويل:

ـ وشه مړ نه دی. هسې مازې په پښه لګيدلی دی.

ـ نه. نه. نه مه مه مړی .... دی ز زژه نه ....

خو خلکو په زور د جومات په خوا تيله کړل. دواړه .... د جومات د دروازې ترڅنګ پريوتل.

يوه د زخمي پښه تړله. زخمي زګيروی کاوو، دوی دواړو په ډار ډار ورته کتل. ملوك او سيد محمد يو بل ته کتل او په کتلو کتلو کې يې له يو بل نه د پيښې وضاحت غوښت. نه پوهيدل چې څه پيښ شوي دي. سيد محمد زړ نازړه. د زخمي خواته وروڅکيده. له لرې يې پرې ژغ کړ:

ـ روزي خان يې؟

چا ځواب ورنه کړ. سيد محمد بيا وويل:

ـ زوی مړيه ته خو مړوې.

زخمي په غوصه وويل:

ـ پلار به دې مړ وي. مړی په موټر کې پروت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیري زخمي ته مخ ور واړاوو:

- نا، ته له دوی سره نه وې؟

- ولې نه وم ددوی په موټر کې وم

ملوك ورته وویل:

- دا ته څه ګډې وډې وایې کله له موږ سره وې.

- ما په هغه بل کلي کې لاس درکړ. خو تاسې موټر ونه دراووه، د هغه پټم خواته تاسې موټر سوکه کړ ما هم د موټر منځ ته درټوپ کړ.

سید محمد وویل:

- په موټر کې مړی و.

- هو زه هم د مړي خواته کیناستم.

- ښه نو بیا؟

- بیا چې تاسې موټر تېز که. زه هم وډار شوم چه ونه لوېږم، چې هرڅومره مې تاسې ته چیغې وهلې او موټر مې ودرباوو تاسې په لا موټر تېز که.

- چې موږ موټر ودراوه او دې خواته م رامنډې کړې تا ولې منډې راپسې وهلې؟

- نو تاسې ولې منډې وهلې؟

- موږ له تا منډې وهلې، موږ ویل مړی را ژوندی شوی دی.

زخمي وخندل:

- ما ویل تاسې کوم څه لیدلي دي ما هم له همدې ویرې منډې وهلې.

ټولو وخندل.

سید محمد ځټ وګراووه، په جومات کې په پرتو سل[۱] وښویې ځان بوخت کړ له ځان سره ډبونګیده.

---

[۱] سل وانبه د شولو وانبه دي چې ځینې په جومات کې د فرش کار ترې اخلي

ملوک ورپه غوصه ورته وویل:

ـ نو تا څه بلا غوښتله چې له موږ سره په موټر کې سپرېدې؟

ـ زه د خپلې خور کره تللی وم. بس ما ویل چې خپل کلي ته ځان ورسوم.

سپین ږیري په ډاډینه ورته وویل:

ـ خیر دی بلا وه برکت یې نه و.

د ډوډۍ له لوښـو سره یو ځای د چای پټنوسونه هم راوړل شول او دوی غلی د ډوډۍ په خوړلو لګیا شول.

☆ ☆ ☆

د ملوک د ماما کلی د غره په لمنه کې و. دی په اټکل تر دې ځایه را رسیدلی و په یوه نیم کورکې د سپي غپا اوریدل کیده. ځوشیبې د کاریز په غاړه کښناست تېر ته د باغچې له دیوال سره روان شو. د سهار رڼا په خوریدو وه د آغا محمد د کلا مخې ته د لوخ کاریز په غاړه ودریده نه پوهیده څه وکړي. که دروازه وټکوي او ناڅاپي ورسره مخامخ شي څه به ېیښ شي. ځوشیبې وروسته د لویې دروازې د شا ځنځیر د خلاصیدو غږ واوریدل شو. یو د ټیټېې ونې سړی راووت. په لاره داسې روان و. لکه چې بوټونه یې په پښو کې آزاد وي او کوښښ کوي له پښو یې ونه ایستل شي. ملوک وپیژاند. له ځانه سره یې سوکه وویل آغا محمد ماما. آغا محمد دده په لوري راروان و. ملوک د کاریز د پاټ بلې خوا ته کیناست آغا محمد ګودر ته کوز شو. اودس یې وکړ. په څادر یې خپل مخ او لاسونه وچ کړل. له جیب نه یې ساعت راویوست په لاس یې وتاړه.

ملوک هم ورو ورو دده په لوري ور روان شو. چې ورنږدې شو پرې غږ یې کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ما ما!

آغا محمد یوې بلې خواته وکتل. ملوك یې ولید خو ویې نه پیژاند

ملوك چې ورنږدې شو ژړا ته په نږدې غږ یې وویل:

ـ ما ما ته یې؟

ـ ته څوك یې هاګوا مانا څوك یې؟

ملوك له هماغه ځایه پرې غږ کړ:

ـ زه ملوك یم ما ما!

آغا محمد په وارخطایي او شکمن انداز ورته وویل:

ـ ملوك؟ کوم. کوم ګوا مانا څه وایې کوم ملوك؟

ـ زه یم ما ما ولې مې نه پیژنې.

او له دې سره یې په آغا محمد غېږ را تاو کړه.

آغا محمد زړه نا زړه غېږ ورکړه په روغبړ کې یې په وارخطایي ورته وویل:

ـ والکه ته څوك یې. دا څه سره وایې؟

ځان یې لږ ترې لرې کړ او څیرې ته یې ځیر شو.

ملوك ته ژړا او سلګیو د خبرو مجال ورنکړ یوازې یې وویل:

ـ ما ما. ما ...

آغا محمد رډ رډ ورته کتل.

ملوك خوریې یې؟ خدایه دا څه وینم.

ـ ما ما!

آغا محمد بیا ښکته پورته ورته وکتل.

ـ توبه مې دي وي خدایه ته خومې وې. لا اله الاالله محمدرسول الله.

دا څه وینم.

او له دې سره یې ملوك بیا ټینګ په غېږ کې ونیو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه ساعت دواړو په غیږو کې سره نیولي ول. خبرې یې نه کولې یوازې یې د سلګیو آواز اوریدل کیده.

آغا محمد ورو ورته وویل:

ـ یا خدایه پاکه دا څه وینم.

بیا یې په څیر څیر ورته وکتل:

ـ راځه راځه چې کورته ولاړشو.

دواړه د کور په لوري روان شول.

میرمن یې په دالان کې د چای په تیارولو بوخته وه چې له آغا محمد سره یې بل سړی ولید د تناره په غاړه کیناسته مخ یې پټ کړ.

په نیمکش پلو یې ددوی خواته راوکتل. حیرانه وه چې خاوند یې ولې ونه ټوخیده هسې نه چې کوم خپلوان یې وي.

دا په دې سوچونو کې وه چې آغا محمد پرې غږ وکړ:

ـ ښځې زیرې مې درباندې...

خوناڅاپه یې خپله خبره پرې کړه. پخپل ذهن کې په مناسبه خبره پسې ګرځیده هسې نه چې د ملوک ژوندیتوب او راتلو یو له یوه غږ ورباندې بل ډول تاثیر وکړي.

خپله خبره یې داسې پسې تکمیله کړه.

ـ راځه کوټې ته راځه چې له نوې خوشحالې دې خبره کړم میرمن هماغسې د تناره په غاړه ناسته وه.

په دوی پسې راغله خود دالان په وره کې ودریده. آغامحمد په بیړه بیرته راووت.

او په آرامه لهجه یې وویل:

ـ ښځې چه نه اورې هغه به واورې

ـ څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ملوك خوريي ژوندی دی.

ـ دا څه وايي؟

ـ راځه وي ګوره.

میرمن يې هيڅ ونه ويل ځای په ځای کیناستله.

آغامحمد منت پرې وکړ:

ـ جګه شه ولې دې ويانې ووتې؟

ـ وی، سړیه

ـ څه بلا ووهلې جګه شه ګوامانا ورشه پوښتنه ورسره وکه.

ښځې په ناباوري وويل:

ـ ريښتيا وايې دا ملوك دی؟

ـ نو څه غلطوم خودې نه.

ښځې په ساده ګي وويل:

ـ ابله ورځ يې قبر ته ورغلې وم قبر يې روغ جوړ و.

آغا محمد په غوصه ورته وويل:

ـ ډيرې خبرې مه کوه ګوامانا ورشه پوښتنه ورسره وکه ګوا مانا مړ راژوندی شوی دی.

چې په کوټه راننوت په موسکا يې ملوك ته وويل؟

ـ هيڅوك نه منې چې ګوا مانا ته ژوندی يې. مامی دې هم هکه پرانه سوه.

میرمن يې راغله له ملوك سره يې روغبړ وکړ.

په لږ شيبه کې د شيدو چای او په پلاستيکي قاب کې کوچ راوړل شول خو ملوك ونه خوړل يوازې يې يوه پياله خوږ چای سور کړ.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك له خوبه را پاڅیدلی و. لوخ سر پخپل ځای ناست و. یوځل بیایې کوټه ترنظر تیره کړه. مخامخ د یوې ګردې هنداري ترڅنګ د آغا محمد د ځوانۍ عکس راځړیدلی و چې کیڼ لاس یې په سینه ایښی و، او د کورتۍ په جیب کې یې قلم او یو بل لرګی چې ښایې مسواك به و. له ورایه معلومیدل. د عکس د چوکاټ په لرګي د وریښمو سره شنه ژیړ ګلان ټومبل شوي ول.

ترې لاندې دوه صندوقونه ایښي ول یو یې ساده کوچنی و، او بل یې تر هغه لوی ښکلی و. چې څو کاله د مخه آغا محمد له هندوستانه راوړی و. د کوټې په بل دیوال جای نماز او ترڅنګ یې یوه رپیده او شکور چې منځ یې د وریښمو او زرتارو په ګلانو ښکلی شوی و. دا د آغامحمد د میرمنې د واده یوازېنۍ نښه وه. هغې به د کوټې له جارو کولو وروسته یوځل د خپل پلو پیڅه پرې را تیروله.

ملوك دیوال ته ډېره ووهله او د شکور او رپیدې په ګلانو کې یې سترګې خښې کړې وې. سوچونو پسې واخیست د فکر باز یې لرې لرې غرونو ته پرواز وکړ.

لکه چې د شکور او رپیدې لیدلو یې بیا پخوانۍ خاطرې وریادې کړې هغه وختونه وریاد شول چې په زړه کې به یې له خمارې سره د واده ګوړې ماتولې.

ترخه موسکا یې وکړه ځان ورته ساده معلوم شو په اسویلي یې وویل.

بنده لرې ښنلولې مرګي لار ورته نیولې

دی په همدې سوچونو کې و. چې دروازه خلاصه شوه. آغامحمد و. ملوك تر بالښت لاندې سپینه خولۍ راواخیسته په سر یې سمه کړه آغا محمد له دروازې پرې غږ وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خوریې ګله خوب دې وکړ؟
- هو داسې ویده وم چې په دنیا هم خبر نه وم.
- ښه شو چې را ویښ شوې ګوا مانا ډوډۍ تیاره ده. زموږ زړه نه کیده چې راویښ دې کړو.
په لږ وخت کې ډوډۍ راغله او ټول د ډوډۍ په خوړلو لګیا شول آغا محمد به ملوك ته په ځیر ځیر وکتل بیابه یې سر وښوراوو لکه چې اوس یې هم باور نه وي چې ملوك دې ژوندی وي بې واره یې وویل:
- رښتیا چې څوك خدای پاك نه وي وژلي ګوا مانا نه مړکیږي.
د ډوډۍ په سر آغا محمد ورڅخه پوښتنې پیل کړې.
ملوك په خبرو راغی.
- زه هم دې ته فکر وړې یم، چې ولې یې وژلم، او څنګه ژوندی پاتې شوم.
- ګواه ما نا چې تا هغوی وژل، خود به هغو ته هم وژلي، خو دا را ته ووایه چې څنګه ژوندی خلاص شوې او تر پاکستانه څنګه ورسیدې؟
ملوك شمیرلې شمیرلې خبرې کولې:
- خبره داسې ده چې زه دښمن نه یم ویشتلی.
آغا محمد په حیرانې پوښتنه وکړه:
- نو چا وویشتلې؟
- مداشم.
- دا څه وایې رښتیا؟
- هو نوڅه درواغ خونه وایم.
- آغا محمد په ناباورۍ او تعجب وویل
- دا څنګه نوولې؟
- نور زه هم نه پوهیږم. که رښتیا درته ووایم زما هم جنګ ته چندیان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه نه کیده. څه روسان خو نه ول. دوی هم مجاهدین ول. او موږ هم. اخیر جنګ و. که مې زړه و. که نه. جنګ مي کاوو. موږ بیخي سره نږدې شوي و. زه او هاشم دیوه دیوال شاته پټ وو.

آغا محمد چوپ و. سر یې ټیټ اچولی و. ملوك وویل

ـ له هرې خوا ګولۍ اوریدې. جنګ زیاتي ختمیده د ګولیو ډزونه لږ شوي ول. هاشم له مانه لرې شو پخپلو ګناهګارو مې ولید چې لاسي بم یې زما په لوري ګوزار کړ. نور زه ونه پوهیدم چې څه پیښ شول

ـ بنه نو بیا؟

چې په هوش راغلم په موټرکې وم. ټول وجود مې په وینو ککړ و. موټر د غرو په منځ کې روان و. له خولې مې چیغه ووتله. یو چا مې په سر لاس کیښود چې سترګې مې ور واړولې د جان محمد زوی محمد خان و. راته وې ویل آرام وکه بنوره مه. چې وینه دې زایه کیږي. تر شفاخانې پورې لږ ځای پاتې دی.

ـ موږ ویل چې هغه هم له هغه جنګه وروسته بیا چا ونه لیده بنه کیسه کوه.

ـ په شفاخانه کې محمد خان ټوله کیسه راته وکړه. هغه هم هاشم لیدلی و. چې بم یې زما خواته راګوزار کړی و.

چې نور مجاهدین تللي ول. ده زه د هغه کلي په ډاټسن کې پاکستان ته ورسولم

آغامحمد په نصیحت سره وویل

ـ ګوره هلکه د محمد خان خبرې مه منه. هاشم به ولې داسې کار کوي چې ګوامانا خپل ملګ ی پخپله مړ کړي. محمد خان پخپله له هاشم سره جنجال لري. څو وا . هاشم په کور کې لیدل شوی دی

ملوك وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه نه ماما. هاشم ما پخپلو سترګو ولید چې بم یې زما په لوري راګوزار کړ.

آغا محمد په نا باوري وویل:

ـ عجیبه ده. نه وا هاشم به ولی دا کار کړی وي؟

ـ نه پوهیږم.

ـ آغامحمد یوه ټوټه ډوډۍ په لوښي کې لمده کړه او پیشو ته یې واچوله وې ویل:

ـ په هغه ورځ خو دی تر ټولو زیات خواشینی مالومیده.

ـ ما ما دا ته نه پیژنې. ما ډیروخت ورسره تیرکړی دی محمد هاشم لکه ګیدړه داسې دی.

په دهلیزکې له زانګونه د ماشوم د ژړا غږ پورته شو د آغامحمد میرمن زړه نازړه له کوټې ووتله.

آغامحمد وویل:

ـ اوس د خبرې بیخ ته ورسیدم چې ګوامانا هاشم ولی دا کار کړی دی. جامه دین غریب یې تر دوو سپیږمو رسولی دی.

ملوك د پوښتنې په ډول ورته وکتل.

آغامحمد زیاته کړه :

ـ د جامه دین دې کور ودان وي نه زور ته تسلیم شو نه زرو ته. جنګی هم مرګ مني خودی نه. یو وار خویې زهر هم خوړلي ول خو خدای ژوندی پاتې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځلسم څپرکی

ددوی د لیدو وعده غرمه مهال ټاکل شوې وه خو ملوك لاځان سهار وختي چې ټول خلك په درانده خوب ویده ول د جمعه الدین باغ ته را رسولی و.

ده پرون د خپلې ماما د لور په وسیله خمارې ته د خپل راتګ احوال رالیږلی و، هغې هم نن په باغ کې د لیدو وعده ورکړې وه.

د جمعه الدین باغ چې له کلا سره یې ګډ دیوال درلود نسبتًا لوړ لوړ دیوالونه یې لرل. سره له دې چې د انګورو زیاتره تاکونه یې وچ شوي ول او یوازې څو د زردالو او منې ونې او له دریو دېوالونو سره د سپیدارو ونې پکې ولاړې وې. خو جمعه الدین یې د پخوا په څیر کلکه ساتنه کوله د پخوا په شان یې وره ته اوسپنیز زوړ قلف اچول شوی و. دديوال په هغو ځایونو چې سرونه یې وران شوي او ټیټ شوي ول. د سنځلې او نورې اغزنې لښتې لکې کړې وې.

باغ ته د اوبو د لارې په سوري کې یې هم لرګي درولي ول. د باغ په دروازه کې یوه کوټه جوړه شوې وه. دا کوټه په اصل کې د باغ د ساتنې لپاره جوړه شوې وه ې دوی به ثاله بلله. خو له جګړو د مخه دا کوټه یو ستر دوکان و. چې جمعه الدین به له همدې ځایه انګور. زردالو او منې په نورو دوکاندارانو باندې پلورل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك د همدې كوټې د بام له لورې د شپې باغ ته ورواوښت او د باغ په شمال ختيځ كونج كې د انګورو د يوه زاړه تاك ترڅنګ چې شاوخوا يې څو د مڼو او سپيدارو ونې ولاړې وې غلى كيناست.

او د خمارې د راتلو شيبې يې شمارلې، ده ته دا نه وه معلومه چې د كلا د باغ د لورې په دور پورې بامونه نشته. ځكه خو يې ډير كوښښ كاوه، چې له هغې خوا يې څوك ونه ويني او خپل د ناستې ځاى يې هم د ونو بل پلوته جوړكړې و.

ده ته لاپرون د ماما د لور په وسيله ډاډ وركړشوى و، چې باغ ته هيڅوك هم نه ورځي، يوازې مازديګر مهال د خمارې كشر ورور پسونه او وزې باغ ته ورولي او له ونو څخه پاڼې ورته راتويه وي، غرمه لا نه وه رارسيدلې، چې د باغ د كوټې د وره د ځنځير غږ يې واوريده، د ملوك زړه په ټوپونو شو. نه پوهيده څه وكړي، مخې ته ورمنډې كړې او خماره په غيږ كې ونيسي او كه ځاى په ځاى كيني.

له يوه عجيب حالت سره مخامخ شوى و، چې نه يې د خوشحالۍ نوم وركولې شو او نه د خواشيني، د زړه درزا يې پخپله اوريدله بهتره يې وبلله په خپل ځاى كيني، د ونو له شايې دواړه سترګې د باغ په وره كې خښې كړې وې.

له بنګړو ډك لاس يې وليد چې د باغ دوهمه دروازه يې خلاصه كړه.

خماره وه، چې د باغ په وره كې هكه پكه ولاړه وه. كه څه هم له ملوك څخه لرې وه. خو هغه يې په خيره كې د ژور بدلون نښې وليدلې. ونه يې تريخوا لوړه ورته ښكاره شوه او نرۍ غاړه يې نوره هم نرۍ ورته ښكاره شوه.

د سترګو ښكلا يې د پخوا په څير نه وه. غټې سترګې يې لويدلې وې جګه او نرۍ پوزه يې نوره هم جګه شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملوك په سترګو كې اوښكې راغلې. زړه يې و. د خمارې مخ ته په چيغو چيغو وژاړې.

د هغې ځاى په ځاى دريدو يې په زړه كې شك پيدا كړ. هسې نه چې له شايې نورڅوك وي. كه ځان ځرګند كړي ښايي بل څوك يې هم ووينې. هماغسې پخپل ځاى كې ناست و.

خو خماره هماغسې ځاى په ځاى ولاړه وه. لكه چې د هغې زړه هم نه منله چې مړ يار دې يې راژوندى شوى وي. دده په لوري را روانه شوه. څو ګامه مخ ته راغله بيا ودريده.

د ملوك زړه طاقت ونه كړ. له ځايه را ولاړشو او ورو ورو د هغې په لوري رهي شو. ويريده چې خماره به دده په ليدو له خوشحالۍ چيغه وكړي او ټول به خبر شي.

خمارې دده په ليدو يوازې وويل:

ـ ته ؟

ـ هو خمارې زه يم. د مينې فيصله پخپله مينه كوي. خداى پاك دتا لپاره نه يم وژلى.

خو د هغې خبرې ځاى په ځاى هك حيران ودراوو:

ـ چې مړ واى ترديې به ښه وه.

خمارې په ټيټ غږ دا وويل او مخ يې بلې خواته واړاوو.

ملوك هيڅ ونه ويل. خمارې بيا په ډك ستوني وويل:

ـ ته ته څه خبريې چې په. په ما .. ما... څه ...

خو ژړا د خبرو مجال ورنه كړ. خبره يې په سلګيو كې وركه شوه.

ملوك ورو وويل:

ـ خمارې داسې مه وايه زما اړيكې اوس هم له مرګ سره نه دي شليدلې هسې د ژوندو روزي تماموم كنې لا پخوا مړيم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خماري پټ پټ ژړل
ملوك بیا وویل:
- اوچې ته هم داسې خبرې راته وکړې نو بیا به دې توفانو ته څنګه تم شم.

دواړه د باغ په کونج کې دونو شاته کیناستل.

چوپ ول. ملوك په ځیرځیر او حیراني ورته کتل خو خماري په لرګي ځمکه ګرواله دی د هغې چلند هك پك کړی و. نه پوهیده له کومه ځایه یې شروع کړي. اوڅه ووایې. داسې معلومیده لکه چې پخپل راتګ پښیمانه وي.

د دواړو زړونه له بې شمېره ګیلو ډك ول. خو په سترګو کې یې د دیدن تنده وه.

ملوك ورو وویل:
- څه خو ووایه ولې داسې غلې ناسته یې.
خماري چې ځمکې ته یې کتل په شرمناك غږ وویل
- څه به ووایم. ما خپلې خبرې له اوښکوسره کړې دي.

ملوك لکه چې د دې خبرې د اوریدو هیله نه لرله. نیغ ورته وکتل پخپله بې وسي یې ژړا راغله سترګې یې تنګې کړې. لاندې شونډه یې په غاښ وچیچله.

خماري وویل:
- شکر چې ته ژوندی راغلې

ملوك د انګور له وچ تاك نه کوچنۍ لښته را پرې کړه دوه درې ځایه یې ماته کړه. دوه ټوټې یې ایسته وغورځولې په بله یې په ځمکه کې کږې وږې کرښې راوایستلې. کرښوته یې په ځیرځیر کتل. لکه چې خپل فال پکې ګوري بیرته یې سر راجګ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خمارې ما نیت کړی دی چې دواړه ولاړ شو.

ـ چیرې؟

ملوك په پریکړو الفاظو وویل:

ـ هلته چې ډار نه وي، هلته چې وکولای شو له یوبل سره مینه وکړو، له دې ځایه ډیر لرې.

خمارې په حیرانۍ وپوښتل:

ـ ته څه وایې؟

ـ په ما او تا ټولې لارې بندې دي، دواړه پاکستان ته ځو او هلته نوې ژوند شروع کوو.

ـ له واده وروسته؟

ملوك وویل:

ـ هی هی سر دې سوی بوی یې نه دی درغلی، هغه زما په سیوري پسې ګرځي، که خبرشي چې زه ژوندی یم او دلته راغلی یم وینه به مې ځمکې ته پرې نه ږدي. په دې حال کې واده کیږي؟

ـ ستا زړه دی چې په سپینو پایڅو درسره ولاړه شم؟

ـ هو نو څه، له پردي سره خو نه ځې. نکاح شوېده او زما په نوم یې.

خمارې مخ بلې خواته واړاوو او وې ویل:

ـ تر اوسه هم داسې شوي دي، چې پښتنه پېغله دې په تورپیکي په سپینو پایڅو د پلار له کوره وتلې وي؟

ـ ملوك په نصیحت وویل:

ـ ګوره مجبوریت هرڅه کوي. که زه او ته له دې ځایه ونه تښتو هاشم به نورې بلاوې په موږ راولي. آبا دې هم له هغه ډاریږي او هیڅ نشي کولای.

ـ نو هلته به ترې خلاص شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ توکل په خدای. پاکستان ته ځو. هلته د تنظیم په دفتر کې د ما ناسکه ماما کار کوي. له هغه وسلې اخلم او دلته بل مرکز جوړوم بیابه ته هم ووینې چه څه کوم.

او چې خمارې څه ونه ویل، پسې زیاته یې کړه:

ـ بس نن شپه له خیره ځان تیار کړه.

ـ نن شپه؟

ـ هو.

خماره زړه نازړه وه، ښه شیبه غلې وه.

د ملوك په غږ لکه چې له خوبه را پاڅیدلې وي، له واره یې وپوښتل:

ـ تاپه دې باره کې سوچ کړی؟

ـ وایې نشته داسې لوری چې وروتنښتي کمزوری په موږ تړولې لارې بندې دي.

ـ ښه نو بیا بله شپه.

ـ سمه ده بله شپه به زه د باغ شاته د ګڼو ونو خواته درته انتظاریم.

دوی په دې باره کې چې څنګه او له کومو لارو پاکستان ته اوړي خبرې وکړې.

د خدای پاماني په وخت دواړه خوشحاله معلومیدل داسې لکه چې خپل ارمان ته رسیدلي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپاړسم څپرکی

په هغه ماښام خماره په عجیب حالت کې وه. هغه د چا خبره نیمه وینبه نیمه ویده وه. غیر عادي کارونو یې مور هم شکي کړې وه د غوا رالوشل یې هیر کړي و.

په وړو ماشومانو یې تر بل هر وخت زیاته مینه کوله. کوچنی وړور یې خو ځله ښکل کړ او ورسره ویې ژړل هغه یې کوله په کوټه کې یوازې وي کله به چې یوازې شوه له ځانه سره به یې پټ پټ ژړل خو بیرته به یې ژر اوښکې پاکې کړې. او په یوه غیر ضروري کار به لګیا شوه.

کوښښ به یې کاوو له مور سره سترګې په سترګو نه شي.

ډوډۍ یې د معمول خلاف وختي تیاره کړه.

سر یې ګرځیده. لکه چې ډیره بې خوبه شوې وي پخپل ځای داسې اوږده وغځیده لکه چې غواړي ترسهاره ویده شي له سترګو یې اوښکې جاري وې. د ټیکري په پیڅه یې اوښکې پاکې کړې.

له دې ویرې چې خوب پرې غالب نه شي. پخپل ځای کې کیناسته چې یوه شوه نور ویده دي. له ځایه راولاړه شوه. د ګوتو په سرو د کوټې بر کونج ته ولاړه د صندوق شاته غوټه یې را واخیسته په دروازه کې یې کینبوده ښه شیبه هلته ودریده.

خپلې جامې یې ټینګې نیولې وې. د شپې په تیاره کې د مور خواته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغله. د هغې ترسر ودریده. بیا یې د کوچنی وروز مخ ښکل کړ داسې لکه چې په ښکاره چیرته په سفر ځي.

د کوټې دروازه یې بې غږه غوړه خلاصه کړه. د گوتو په سرو د لویې دروازې په لوري روانه شوه.

سپی په چوتره کې کونج ته پروت و. سر یې راجگ کړ له ځانه سره وغوریده. بیرته یې سر پخپلو پښو کیښود.

آسمان شین و او چوپتیا خوره وه دا چوپتیا به کله کله د کلي د سپو غپا ماته کړه.

خمارې د کلا له دروازې یوځل بیا د کور په لوري وکتل لکه چې وروستی خدای پاماني ورسره کوي.

زړه یې راټک شو. خو ویې نه ژړل. د دروازې ځنځیر یې په سختۍ سره خلاص کړ.

دباندې هیڅوک نه تر سترگو کیدل. دروازه یې په ځان پسې پورې کړه شاوخوا یې وځارله. ښه یې وبلله چې همغلته ودریږي. خو شیبې هلته ودریده ملوک یې ونه لید.

څه وکړي مخ ته ولاړه شي؟ که مخ ته ځي چیرته ولاړه شي او که بیرته کورته ځي. څوک به پرې خبر شي.

د گوتو په سرو د غواوو د اخورونو په لوري روانه شوه د مخامخ ونو خواته یې وکتل وډاره شوه. د یوه اخور ترڅنگ غلې کیناستله.

ښه شیبه ځای پرځای ناسته وه. د کلي د یوه نیم سپي غپا به یې په زړه کې نوې هیلې راپیدا کړې.

ـ هغه به راروان وي. او سپي به هغه ته غاپي.

د سپو د غپا لوري ته به یې وکتل خو هیڅوک یې نه لیدل د خپلې کلا سپي یې هم وغپل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحاله له ځایه را ولاړه شوه. ورو ورو د بڼ په لوري روانه شوه. د سپي غپا ډېره ژر غلې شوه دا پوهیده چې د سپي په زیاته غپا به څوک راویښ شي، او په شپه کې به د دوی له وتلو خبر شي خو بیا هم پرې خوشحاله وه چې سپي وغاپې او پخپله غپا د ملوك د راتلو زیرى ورکړي خو سپي بیا ونه غپل.

خماره د باغ د دیوال له کونج سره ودریده، د باغ شاته د ګڼو ونو څړاته هیڅوك نه معلومیدل.

د شا له خوایې د چا د پښو څرپهار واوریده، شاته یې وکتل څوك نه وو، خود پښو څرپهار اوریدل کیده. شا وخوا یې وکتل هیڅوك نه معلومیدل.

په زړه یې ګبښې ګډه شوه، یخنی نه وه خو دا ټوله لړزیدله. داسې لکه چې چا په ژمي کې سړې اوبه پرې تویې کړې وي.

زبون یې ووهل شو، نه یې چیغه کولای شوه، او نه هم کومې خواته تلای شوه.

ځانته یې غوصه راغله. یوې خواته د تلو وس یې هم په ځان کې نه لیده. ژړا ورغله یوځل یې بیا د ګڼو ونو په لوري وکتل.

ونې ترپخوا لوړې لوړې ورته وبریښیدې.

کلمه یې وویله «لا اله الاالله محمد رسول الله» یا خدایه. یا خدایه. پرده.

اوله دې سره یې د دروازې په لوري منډه واخیسته د دروازې ځنځیر یې بند نه کړ په یوه منډه یې ځان کوټې ته ورساوو. او پخپل ځای کې تسیا وسیا پریوتله.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك په لاره يوځل بيا پخپل تصميم كې سوچ وكړ. او راتلونكى پلان يې ترشونډو لاندې تكرار كړ. د خمارې ليدلو او د بلې شپې د تيښتې په وعدې سره يې د خپل جوړ كړې پلان ترسره كيدل ليدل.

له ځانه سره يې وويل:

ـ چې خماره بوځم او واده ورسره وكم. دا هم له هاشم څخه يو لوى غچ اخستل دي. نورې خبرې به خداى اسانه كړي.

ملوك لا د تړخې په دښته نه و ورګډ شوى چې د ماما زوى يې وليد چې دده په لورې په بيړه را روان دى، وپوهيده چې كومه بده پيښه شوې ده، خپل ګامونه يې نورهم ګړندي كړل د ماما زوى يې له لرې چيغې وهلې:

ـ مه راځه ودريږه چې څوك دې ونه ويني.

ملوك ځاى پرځاى ودريده چې سلام رانږدې شو پوښتنه يې وكړه:

ـ څه خبره ده؟

سلام په ستړې سا وويل:

ـ د هاشم كسان راغلى دي په تاپسې ګرځي.

ملوك په وارخطايې وپوښتل:

ـ تا وليدل؟

ـ په ما نه دي ليدلي لالا ويل چې دوه كسه راغلي ول. له حسن نه يې د تا پوښتنه كړې وه

ـ دا څه وايې؟

ـ هو لالا ويل چې دلته مه راځه. د تا له راتګه خبر شوي دي ځان يوې خواته وباسه.

ملوك او سلام دواړه د كاريزونو د سپرغو په خوا روان شول څو شيبې يې هلته دمه جوړه كړه.

ملوك سلام ته مخ راواړاوو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ چې داسې ده. نو ته ځان کورته رسوه. ماما ته ووایه چې زما انديښنه مه کوه زه شپه د شيريني ابۍ کره رسوم.

کلاشينکوف يې له ځمکې راپورته کړ په زنګنو يې کيښود.

ـ ماماته ووايه چې دا هم راسره ورم. نور توکل په خدای. کلي ته راتلای نه شم.

ملوك نيت وکړ چې شپه د خپلې ترور کره چې له دې ځايه نږدې ۲۰ ـ ۲۱ کيلومتره لرې وه تيره کړي او سبا شپه خپل پروګرام عملي کړي.

خو ښه يې وبلله چې د ترور کره د غره له لارې ځان ورسوي.

د کاريز ترځنګ د غره په لوري روان شو. مازديګر مهال غره ته ورسيده.

درې تنه وسلوال کسان يې ترسترګو شول. د يوې ډبرې شاته کيناست. وسله وال کسان يوې کندې ته ښکته شول. ملوك بيرته له ځايه راولاړ شو. څو ګامه لانه و تللې چې يوبل وسله وال يې وليد. وسله وال د ډبرې شاته هغې نرۍ لارې ته ځير و. چې د غره په منځ کې تيره شوې وه. او د ملوك دوی ګروپ به له هماغې لارې په خرو او کچرو وسلې راوړلې.

ملوك هم د يوې ډبرې شاته کيناست. ناپيژندل شوي وسله وال د ډبرې ترځنګ مورچل نيولی و. ملوك جرأت ونه کړ چې نږدې ورشي هسې نه چې د هاشم له کسانو څخه وي.

لاره يې چپه کړه. او د غره په ډډه کې مخ ته ولاړ.

نرۍ لارې ته نه ورسيدلی چې له لويديځ لوري پرې ډزې وشوې يوه ګولۍ يې خواته په ډبره ولګيده.

ملوك ژر د يوې وړې ډبرې خواته کيناست. نورې ډزې هم پرې وشوې. ملوك چيغې کړې

ـ های څوك ياست ډزې مه کوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی پوهیده چې دلته دحکومت کسان نه راځي
سره له دې چې دا د بل قوماندان ساحه وه. خو له ده سره دا ویره وه هسې نه د هاشم کسان په ده پسې راغلي وي ده خپله خبره تکرار کړه خو چا ځواب ورنه کړ او ډېرو هماغسې دوام درلود.
ملوك نږدې شا وخوا وڅارله. کینې خواته یې په لس متري کې یوه لویه ډېره وه. خو ورتلای نه شوای ځکه له هر خوا ګولۍ بادیدلې.
ملوك د همدغې ورې ډېرې ترڅنګ ناسته خوره وبلله.
څو شیبې وروسته د ډزو شدت کم شو. اوس نو خال خال ډزې کیدې ملوك نه پوهیده ډزې وکړي که نه. که ویې کړي په چا ډزې وکړي.
ده نه پوهیده له چا سره مخامخ دی. تراوسه ټول هغه وسله وال کسان چې ده لیدلي و. په شخصی جاموکې و. نو ښه یې وبلله چې ډزې ونه کړي. هسې نه چې ټوپك پخپلو وچلوي.
ملوك د لویې ډبرې په لوري منډه واخیستله څو ګامه نه و تللي چې له ښکته بیا ډزې پرې وشوې ځای په ځای کیناست. د پټیدو هیڅ ځای ورته نږدې نه و. بیرته یې د ډبرې په لوري منډه واخیستله. د ډبرې تر شاه پټ شو. په ډبره یې دا لیکل شوې لنډۍ ولوستله.

وطـن نیـولـی رانه. نـشـې
روسیه ولی ورانوې ودان کورونه
تردې لاندې په هماغه لیك لیکل شوي و
اخـیـربـه تـه هـم ورتـه وایـې
للوللوشه افغـانـان راغلي دینه

د ډبرې درې خواوې بندې وې یوې خواته یوه بله ډبره وه. بله خوایې د غره هغې ډډې ته وه. چې ددښمن د راتللو ویره نه وه
ملوك دا ځای ښه وګاڼه او مخ ته نه ولاړ. خو ډزې هماغسې روانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي. دا ډزې يوازې په ده نه کيدلې. ده ليدل چې د غره په مخامخ ډډه کې هم ګولۍ لګيږي.

ملوك نه پوهيده څه وکړي. د وسله والو کسانو پيژندنه ګرانه وه. يوازې يې شا وخوا څارله.

د غره په کوزه ډډه کې د برديم زرهپوش او سرتيرو په ليدو وپوهيده چې راغلي وسله وال د حکومت کسان دي.

بې له دې چې پوه شي دښمنان چيرې ورته پټ دي، په ډزو يې پيل وکړ.

له ډزو سره جوخت له هرې خوا پرې د مرميو باران جوړ شو. لکه چې په وروستيو ډزو سره يې نورو ته د پټيدو ځای معلوم شوی و.

ملوك د کلاشينکوف شاژور بدل کړ. اوس يې نو يوازې په ختيځ لورې چې زياتو بوټو او ځلرګو ددښمن د ليدو مخه نيولې وه ډزې کولې.

خو ډزې يې هم په حساب کولې. کله کله به يې نورو خواو ته چې د ډزو ځای به ورته معلوم شو ډزې کولې.

ويې ليدل چې له مخامخ لورې دوه کسه کوښښ کوي چې دده د مورچل په لورې راوخيږي. ملوك ډزې بندې کړې. دوه کسان چې کله به پټ شول او کله به ښکاره اوس نو دده مورچل ته رانږدې شوي و.

کله چې د کوچنۍ ډبرې له شا راپورته شول او دده په لورې يې منډه راواخيستله. کلاشينکوف يې پرې ضربه کړ. دواړه ځای په ځای ولويدل.

ملوك ته اوس دوه شاژوره مرمۍ پاتې وې. له دريم شاژور نه يې يوه ګولۍ وايستله، په جيب کې يې واچوله.

له څلورو خواو کلابند شوی و. د وتلو لاره يې هم نه وه.

ملوك اوس يوازې يوې خواته ډزې نه کولې. په وار سره يې هرې خواته شميرلې شميرلې ډزې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لاندې لوري يې يو تن وليد . چې دده د مورچل په خوا د راختلو هڅه کوي. چې ښه څيرشو . ترشا يې دوه کسه نورهم ول. او د هغوی له شا دهشکې دده مورچل ترا ورلاندې نيولی و.

ملوك دا کسان وليدل. خو ډزې يې پرې ونه کړې. دهشکې د سر پورته کولو مجال نه ورکاوو. په همغه لوري يې څو اټکلي ډزې وکړې.

ددوهم شاژور مرمۍ هم مخ په خلاصيدو وې. خپل ځای يې بدل کړ. د همغې لويې ډبرې څنګ ته پريوت. سره له دې چې د بوټو او ځاړګو له خوا يې د ويشتل کيدو امکان لرې نه و. خو اوس يې کولای شول. چې خپله مخه وڅاري.

هغه درې تنه چې دده د مورچل په لور راختل اوس نه معلوميدل. ښايي کوم يو يې وژل شوی وي او يا هم بيرته شاته تللې وي.

دهشکې دده مورچل هماغسې تر اور لاندې نيولی و.

يو تن يې بيا وليد چې د مورچل په لوري د راختلو هڅه کوي. نشان يې برابر کړ. په يوه ډز سره يې په ځمکه وويشت له دې سره يوځل بيا د مرميو باران پرې جوړشو. ملوك لږ را په شا شو. له جيب څخه يې هغه يوه مرمۍ چې ساتلې يې وه را وايستله او په يو تش شاژور کې يې کيښودله. شارژور يې مخې ته کيښود. وروستی شارژور يې راواخيست او بيايې په ډزو پيل وکړ.

له هرې خوا مرمۍ پرې اوريدلې. بيرته را په شا شو. او له خپل پخوانې ځای څخه يې ډزې شروع کړې.

اوس يوازې يوې خواته متوجه و. خو يو يو ډز يې هرې خواته کاوو. د شا له خوا قهرجن غږيې تت ووت يو کړل.

ـ لاس پورته کړه.

ملوك چې شاته وکتل. يو بريتور افسر يې شاته ولاړ و. افسر بې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنډه په ده حمله وکړه، کلاشینکوف یې له لاسه وغورځاوو. افسر په دې بسنه ونه کړه. په خیټه کې یې په لغته وواهه. ملوك په ډېره برسیره ولویده، سر یې په ډبره ولګید.

افسر او یوه بل عسکر بیرته له ځایه راجګ کړ، لاسونه یې پرې وتړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووه لسم څپرکی

ملوك د شكور د ظلمونو ډيرې كيسې اوريدلې وې ځكه خو يې د اسير كيدو په لومړيو شيبو كې يوازې د هغه نوم په ذهن يرغل كړى و.

مليشو او افسرانو هغه تر ۶۶ گاز موټر پورې په وهلو، وهلو راووست.

د ملوك لاسونه شاته تړلي ول، او د سر لوڅي موټر په لرگينه چوكۍ د څوتنو ترمنځ ناست و، د موټر په جمپ سره به نورو ځانونه د موټر په رينگرارن باندې تم كړل خو ملوك به د موټر منځ ته را غورځار شو، نورو به په منت بيرته لرگيني چوكۍ ته پورته كړ.

خودده ويره يواځې له شكور څخه وه. په لاره كې يوازې د هغه په فكر كې و، په ذهن كې يې د هغه څيره مجسمه كوله. سرې سترگې، سور مخ. په خوله كې پراته اوږده اوږده بريتونه.او له شكور سره د مخامخ كيدو فكرخو د ډار سخته لړزونكې څپه پرې راوسته.

په موټر كې د ناستو كسانو خبرو ته يې غوږ نيولى و.

هغوى د ننني جگړې په باب خبرې كولې. هريوه د خپلې زړورتيا كيسې كولې.

ملوك له ځانه سره وويل:

- خداى مو خوار كه. با فسلطين مو فتح كړى دى. ټول له يوه كس سره جنگيدئ. هغه مو هم په چل كې ونيو.

ملوك غوښتل ددوى له خبرو پوه شي. چې له ده سره به څه چلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي. خو هغوی خپلې شخصي کیسې کولې. هریوه ځان د ننني جګړې اتل باله.

دوی داسې پخپلو منځو کې په خبرو ګرم ول. چې ملوك یې یومخ هیر کړی و. ملوك شا وخوا وڅارله. موټر په بې لارو لارو په تیزۍ سره روان و.

ځان یې سره سم کړ، چې له موټره ځان وغورځوي دی ویریده هسې نه چې مړ به یې نه کړي او ژوندی به یې عبدالشکورته ورسوي.

موټر له کلیو لرې په یوه لویه دښته کې لاره لنډه وله. ملوك ښه وبلله چې چیرته د کوم کلي خوا ته ځان له موټره غورځار کړي له ځانه سره یې ټولې لارې وسنجولې. له موټره لویدل دوه ګټې لري. یابه دوی وربانديې ډزې وکړي او وبه وژل شي. یا به په کلي کې ترې ورك شي. کلي ته بیا د حکومت کسان په اسانه سره نشي ننوتلای. خو موټر لا هماغسې په لویه دښته کې روان و، او دا ویره موجوده وه چې ژوندی یې ولایت ته ورسوي.

موټر د دیبانو د کاریز خوا ته ورسیده. ملوك همدا مناسب ځای وګاڼه. او نیت یې وکړ چې له موټر څخه د لویدلو سره سم ځان د کاریز سپرغې ته غورځار کړي.

له ځایه راولاړشو. مخ یې بلې خواته واړاوو. خو د شا له خوا چا په قنداغ وواهه:

- کینه د سپي زو، تا ....

یوبل وویل:

- مه یې کوه بې چاره سیل کوي.

- د سیل وخت یې لا پاتې دی.

اوله دې سره یې بل قنداغ هم وواهه. د موټر په شاتنۍ برخه کې ناست د ژیړې لونګۍ وال په سرتیري سترګې ور برګې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بس چې نور یې ونه وهي.
- د تا څه خیال دی په اوږو یې سپور کم ها.
- رشید ګله دا د تا کار نه دی.

رشید په زوته وخندل.

- واه واه دا ټوپك مې لکه چې د میلو لپاره په غاړه کې اچولی دی.

چې هغه څه ونه ویل په نصیحت سره یې ورته وویل:

- ګلاخانه وروره چې ټوپك، دې په اوږو وي یا به بل وژني یا به بل تا وژني. ددې لپاره چې تا سوك (څوك) مړ نه کړي نو اول وار ته کوه.
- دا د نارینه کار نه دی.

رشید په پسخند وویل:

- نو تا شزې (ښځې) لیدلې دي چې ټوپك یې په اوږه کړی وي.

ګلاخان د کرکې په ډول مخ بلې خواته واړاوو:

- ښځې رحم لري خو ته یې نه لرې. د چا په ګوګل کې چې د غوښې زړه وي هغه ټوپك نه اخلي او اول وار هم نه کوي.
- نو بیا دې ولې په اوږه کړی دی؟
- دا هم مجبوریت دی.

رشید ملوك په مخ وواهه:

- سم کینه د خره زویه.

یوه بل بریتور څوان چې د موټر په مخکینۍ برخه کې ولاړ و مخ را واړاو:

- ګلاخانه څې کوې. چې تا اوس له ځانه وکیل مدافع جوړ که.

ګلاخان خپله رنګه شوې پګړۍ سمه کړه ویې ویل:

- تربور ورور وي د هیچا سپکه نه پې لوریږي. نه دې دي اوریدلي چې تربور مړ که لمر ته یې مه پریږده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك په لومړي ځل ګلاخان ته وکتل، پخپل ذهن يې فشار راوړ، ويې پيژاند:

دا خو دعبدالمنان اکازوی دی، وايي پلاريې په کوم مارش (لاريون) کې د تره کي عکس نيولی و، او په هغه جرم يې خو شپې وروسته وواژه. ګلاخان او بل مشر ورور کلاخان يې د عثمان خيلو په کلي کې د ماما کورته وتښتيدل او له هغه ځايه حکومت ته ولاړل.

که د ګلاخان نوم چا نه واى اخيستى او هغه نه واى ويلي چې تربور ورو وي او د هيچا په سپکه نه لوريږي نبايي ملوك هيڅ نه واى پيژندلى.

ملوك د هغه په ليدو ډير خوشحاله شو، زړه يې و، ورو لاړ شي او په غيږ کې يې ونيسي، ورسره وژاړي.

ددوی دواړو پلرونه يو وخت نبه انډيوالان ول، په ژمي به دواړه يوځاى پنجاب ته د مزدوري لپاره تلل او پسرلی به دواړه يوځاى راتلل. ملوك او ګلاخان ته به يې نوې جامې راوړې.

ددوی کلي سره جلا ول، خو پتې يې پوله په پوله ول، دواړو به درمندونه يوځاى اچول، د شپې به په درمندونو کې ويده کيدل او ګډې سندرې به يې ويلې.

ـ اه څه وختونه و، خو ارمان چې قدر يې سړي ته نه معلوميږي.

تير خواږه وختونه يې د فلم د صحنو په څير د سترګو په وړاندې تيرشول.

ملوك دومره په تيرو وختونوکې لاهو شو، چې خپل ځان تري هير شو، يو ډول پټ هوس يې په زړه کې په ټوپونوو.

د خوږو وختونو په باب فکر هم، د نبکلې څيرې او نبکلو منظرو د ليدو په څير سړی خوږو وختونو ته بيايي. او له زړه يې ټولې انديښنې او کينې لرې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك هم په یو عجیب حالت کې و. د جومات د ملاصاحب خبرې وریادې شوې، فکر یې وکړ ښایې هغه حالت او کیفیت چې شهید یې د مرګ په وخت کې د رښا د یوې شېبې په خیر ویني او س رارسیدلی وي.

د موټر له سیټ څخه د ټایپ سندرې بیرته او سني وخت ته راستون کړ:

ای سربازه یاره خیره په مورچل باندې
بیابه دې ویده کړمه سیورې د اوربل لاندې
ترڅنګ ناست کس یې په ترکه وویل:
ای سربازه یاره پټ شه تر بیلر لاندې
بیابه دې چوختو کمه ټایر د موټرلاندې

څوتنو په ټکي وخندل، خو بیرته ژر غلي شول یوبل ته یې وکتل یوه ژبه راویستله لکه لویه غلطي چې ترې شوې وي.

یوه بل پرې غږ کړ:

ـ تاجیه اوس لکه چې شاعر هم شوې.

ـ شاعر مایر خو نه یم، هسې مې خولې ته راغله. شعرونه خو هغه څوك وایي چې ټوپك پیژني هم نه.

ټوپك ته یې په کرکه وکتل ددواړو ځنګنو ترمنځ یې پټ کړ.

ګلاخان غلي ناست و. نه یې د تاج محمد سندرې ته وخندل او نه یې هم دبل په خیر نارضایتی وښودله. هغه د چاخبره ځان یې ناګومانه واچاوو.

ملوك دواړه سترګې په ګلاخان کې خښې کړې وې. خو هغه یوځل هم ورته ونه کتل.

د هغه وروستی خبرې یې زړه ګرو کړی و. څو واره یې په زړه کې وروګرځیدل. چې غږ یې وکړي. ورته وو ایي زه ملوك یم ستا ملګری یم. که زما لاس ترلي ته خو ازاد یې. راشه راشه په غیږ کې مې ونیسه راشه راسره وژاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا موږ سره بیل کړي یو. راشه چې د خپلو پلرونو ارواوې خوشحاله کړو. د خپلو پلرونو په خیر ملګرتیا وکړو. ګډه مسافري وکړو. ښه کورنګ آسان واخلو او د پلرو په څیر سانګې ووهو. ډولونو ته وناڅو. په درمندونو او پالیزونو کې سندرې ووایو. شین خالی وستایو. نیم کښ پلونه یاد کړو. ګودرونه وستایو خیردي که توره شپه ده. توره خونه. شین خالی نه ده مالومه.

توره شپه به خدای سبا کړي

شین خالی به خدای پیدا کړي

راشه راشه غیږ راکړه. راشه چې بیرته د مینې او محبت ژوند شروع کړو.

د ټوپک له میله مه راته ګوره، سم راته وګوره. پخپلو سترګو راته وګوره.

ملوك یوځل بیا هڅه وکړه چې خپل لاسونه خلاص کړي لاسونو یې درد وکړ.

لکه نوی یې چې ځان ته پام شوی و. ځان ته یې وکتل او بیا یې ګلاخان ته وکتل. عجیبه ده د شیرخان د زوی لاسونه تړلي دي. او د منان د زوی په لاس کې ټوپك دی. د ژولیا خبرې وریادې شوې. عجیبه ده. عجیبه ده په دې وطن کې د څومره انسانانو لاسونه تړلي دي او څومره انسانان ټوپك په لاس مخامخ ورته ولاړ دي.

عجیبه ده. عجیبه ده.

ملوك یوځل بیا ځان او بیا ګلاخان ته وکتل پخپلو تیرو فکرونو ښښیماني ورغله:

ـ یه یه هیڅکله نه. زما لاس تړلي او د هغه په لاس کې ټوپك دی. که زه هغه ته د دوستي لاس غځوم دا به بې غیرتي وي. دا ژوند په دې نه ارزي چې چاته سړی سر ټیټ کړي.

اوس زما او د هغه یارانه نه کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له تاسره په قدبرابر نه وي د هغه سړي په څنګ کې هم مه دریږه.
د پلار دا نصیحت چې په وار وار یې ورته کړی و. ورياد شو.
اوس ګلاخان تر ما زورور دی. خیر که زه او دی او زمونږ دواړو پلرونه سره ملګري ول. یه یه.
دا ژوند په دې نه ارزي. چې د هغه لپاره چاته سر ټیټ شي. دوه ورځې ژوند دی چې په سپیتانه یې تیروم په میړانه به یې تیرکم.
په همدې سوچونو کې موټر د نیمه فوځي قطعې په نظام قراوول ورننوت.
په موټر کې سپرو کسانو له خپلو جامو دوړې او ګرځونه وڅنډل.
مخې او شاته نور موټر او زرهپوشونه هم ودریدل.
د موټر ترڅنګ دوو افسرانو د ملوك په سر لانجه جوړه کړه.
یوه ویل څارندوی ته یې ولم.
خو هغه بل نه منله. ویل یې رفیق شکور امر کړی دی چې ټول مجرمین باید اول ده ته وروستل شي هر یوه پخپله ګټه استدلال کاوو.
ملوك چې د شکور نوم واوریده په زړه یې بیا لړزه ګډه شوه. هیڅ امید نه و ورته پاتې. ګلاخان هم له موټره ښکته شو. هیڅ یې ونه ویل
ملوك په زړه کې خدای. خدای یاداوو. چې له شکور څخه بچ شي او بل ځای ته یې ولیږي.
د دواړو افسرانو لانجه روانه وه. خو یو بل افسر وویل:
ـ پرنسیب باید مراعات شي. امنیت ته یې بوزئ بیابه یې ګورو.
د ملوك زړه وښوید. له ځانه سره یې وویل:
ـ اه اخیر له هغه دوزخي سره مخامخ شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتلسم ځپرکی

د ملوك د وړاندوينې په خلاف شكور له ونې لوړ چاغ سړی و، ږيره او بريتونه يې داسې پاك خريلي و، لكه چې ويښتان يې له بيخه ايستلي وي، ځای يې د غوږو او غاړې ويښتانو نيولی و. د غاړې ويښتان به يې زياتره دسپين كميس ترغاړو راوتلي ول، ټيټه پلنه پوزه يې په غټ سپين مخ كې وركه وه، خو دواړه غټې شونډې يې داسې سرې وې لكه چې د شونډو رنګ يې پرې موښلی وي.

ملوك د همدې شيبې لپاره چې له شكور سره مخامخ نه شي څو ځله له موټر څخه د غورځيدو هڅه كړې وه له ځانه سره يې وويل:

ـ خدايه چې نه دې وژلم لكه چې دا ځناور دې را ليده.

سرتيري يوازې دومره وويل:

ـ صايب دا هغه اشرار دی. چې په كمين كې مو نيولی دی.

شكور تر شونډو لاندې وويل:

ـ توره موكړېده، يوازې يونفر؟ معلومه ده چې زمونږ ټول راپورونه په واقعيت بنا ندي.

سرتيری او بل افسر چې دمخه په دفتركې و. ووتل ملوك د دروازې خوا ته لاس تړلی ولاړ و. شكور د لوی ميز شاته د كاغذونو په لوستلو بوخت و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځایه راولاړ شو. په میز یې یو ځل بیا نظر تیر کړ په یوه کاغذ ورتېت شو بیا یې ملوك ته مخ ورواړاوو:

ښه ته د هماغه خوني اشرار هاشم د باند غړی یې؟

ملوك له ځانه سره وویل:

ـ وګوره عجیبه ده غلبیل کوزې ته وایي چې ته دوه سوري لرې، ځان ته یې پام نه دی خپل ځان ورته پاکه فیروزه ښکاري.

شکور په دفتر کې یوې بلې خوا ته وګرځیده، ملوك ته مخامخ ودریده ویې پوښتل:

ـ ښه تاسې څو نفره وئ؟

ـ یو خدای و، یوزه وم.

شکور په سړه سینه وویل:

ـ ځان مه تیروه، ووایه چې نور ګروپ موڅه شو. وسلې او کچرې مو څه کړې؟

ـ زه یوازې وم.

ـ ته لکه چې ما نه پیژنې ها، دلته به اول ما ته اعتراف کوې.

ملوك خپله مخکېنۍ خبره تکرار کړه.

شکور په بم غږ وویل:

ـ زما له انسانیته سو استفاده مه کوه، په شرافت دومره دې ووهم، چې د مرګ په ارمان شې پوه شوې که نه.

ملوك له ځانه سره وویل: عجیبه ده دې ته انسانیت وایي. د شکور راوتلو سترګو ته یې وکتل په عاجزۍ یې وویل:

ـ زه رښتیا وایم تکي تنها یوازې، په ....

خود شکور بې واره سوك یې په خوله کې خبره ور وچه کړه.

ـ زه ... زه ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکور نورو خبرو ته پرې نښود. له څیرې نه یې وپوهید چې په اسانه اقرار نه کوي. شکور د کشف او تحقیق په برخه کې درې کاله په شوروي اتحاد کې زده کړې کړې وې. او په دې برخه کې د تجربې خاوند بلل کیده. تر اوسه پورې یې له رنګارنګ تاکتیکونو څخه په ګټې اخیستنې سره ډیر په خبرو راوستي ول. له هر زنداني سره به یې لومړی نرم چلند کاوو. که به یې اعتراف ونه کړ نو ډول ډول جزاګانې به یې ورکولې. دده تحقیق دریم پړاو هم درلود. په دریم پړاو کې به یې د خپلو او یا ترلاس لاندې کارکوونکو د ظلمونو له امله له بندي څخه ښېنه غوښته. د هغه په غم او درد به یې ځان شریکاوو. آن ځینې وخت به یې ورسره ژړل هم. او بیا به یې په چل کې پرې اقرار وکړ. که به په کوم بندي دده دغو ټولو تاکتیکونو اثر ونه کړ او چوپ به پاتې شو. بیا به یې په شپه کې په دښته کې کندې ته بوت او د تل لپاره به یې چوپ کاوو. شکور به ځینو کله کله شکرودنف هم باله. معلومه نه وه چې دا نوم ده په ځان ایښی و. که به خلکو له مسخرو باله.

د پخوا په خلاف نن له ملوک سره د شکور نرم چلند لنډ و. ډیر ژر دده په خبره په دا بله خوا راواوښت.

ملوک یې تر ستوني نیولی و:

ـ وایې که نه. ته لکه چې ما نه پیژنې. چې د طوطي غوندې دې په خبرو رانه ولم. خپل نوم بدلوم.

د ملوک ستونی یې پرېښود. همداسې مخامخ ورته ودریده. ملوک اوږده ساه واچوله شکور په نس کې په سوک ورواهه.

ـ که څه ونه وایې دا مرداره خوله به دې د تل لپاره له خاورو ډکه کړم او له دې سره یې د لغتو او سوکانو شروع پرې وکړله.

ملوک د دفتر د چای خوړلو په کوچنې میز ورولوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میز پرسر ښیښه یې سګرټ داني ټوټې ټوټې شوه.

شکور غوریده نور یې څوك په خبرو نه پوهیدل.

د تیلفون زنګ وویل شو. شکور د میز خواته ورغی. په تیلفون یې لاس کیښود. غوږی یې راپورته کړ. له ساه ډك و خبرې یې نه شوای کولای ورو یې وویل:

ـ بلې!

شکور د تیلفون غوږی په غوږ کې تر میز راتاو شو. پخپله چوکۍ کیناست. له هغې خوا چا خبرې کولې خوده یواځې په ((ام)) ((ام)) ځواب ورکاوو.

او د ((سمه ده بیابه خبرې پې وکو)) په ویلو یې د تیلفون ګوشي (غوږی) کیښود.

ملوك ته یې چې د اوږده کوچ خواته ناست و بد بد وکتل تر میز لاندې زنګ یې وواهه یو دنګ سرتیری رانووت. شکوروویل:

ـ دا د لارینس زوی بوزه او غلام سنایي ماته راولیږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نولسم څپرکی

د ملوك د پيدا كولو لپاره د قوماندان هاشم د كسانو هڅو كومه نتيجه ورنه كړه په لومړي سر كې فكر كيده چې هغه له سيمې تښتيدلى دى، قوماندان هاشم اغا محمد د كلا په برج كې بندي كړ اوس نو د ملوك د بندي توب او سيمې ته د هغه له راتګه ټول خبرشوي ول.

څو شپې وروسته قدوس د حكومت له خوا د ملوك د نيول كيدو خبر راوړ خو هاشم قدوس پټ پوه كړى و . نوروته وواييې چې ملوك پخپله خوښه حكومت ته تسليم شوى دى. دا خبره ډيره ژر په ټوله سيمه كې خپره شوه. سره له دې چې ملوك په مړو كې حساب شوى و ، خو تربرونو يې لا تر اوسه د نجل، مال او جايداد د خپلولو هڅه نه وه كړې.

خو حكومت ته د ملوك د تسليميدو د خبرې په خپريدو سره د ملوك باغ قوماندان د ځان كړ او نور جايداد يې تربرونو په خپلو كې سره وويشه د كوز كاريز ملك يې د مخه ګرو كړى و.

د سموت په خبره د ملوك پيغله نه بلكې ځمكه كونډه شوى وه.

خماره له هغې شپې راهيسې سخته ناروغه شوه مور به يې وويل چې د شپې په ډيران ډاره شوې ده. او له هغې شپې راهيسې پيريان پې كينستي دي. د خمارې رنګ ورځ په ورځ ژيړيده. په ډيرو زيارتونو يې وګرځوله. د مونه او تاويزونه يې ورته راوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواونۍ یې پرله پسې روحاني بابا ته یووړه، د ډمانو د زیارت په سپرغه کې خو یې یوه شپه هم پې تیره کړه. خوحال یې تر پخوا بدتر شو

ښایې قوماندان هاشم د هغې له دې ناروغې څخه خبر شوی وي. ځکه خو یې له هغې سره د واده کولو خبره هیره کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شلم څپرکی

دوو سرتیرو ملوك د شكور دفتر ته راووست. خو داخل يې لاسونه نه وو تړل شوي. سرتیري له احترام كولو وروسته ووتل.

ملوك هماغسې ژېړ زبېښلی په دروازه كې ولاړو. په زړه يې لړزه ګډه وه. تر سترګو لاندې يې د شكور حركتونه څارل چې په تيلفون كې يې خبرې كولې د تيلفوني خبرو په وخت يې داسې لاسونه خوځول لكه يوې لويې غونډې ته چې وينا كوي.

چې خبرې يې خلاصې كړې له ځايه راولاړ شو له ملوك سره يې په لاس روغبړ وكړ. ملوك زړه نازړه لاس وركړ.

شكور چوكۍ ته اشاره وكړه ويې ويل:

ـ كينه.

ملوك لا ولاړ و. شكور يې په مټ لاس كېښود:

ـ كينه ولې ولاړ يې. زه پوهېږم. چې له تاسره ډېر بد چلند شوی دی. ته مه خپه كېږه دلته هم د هاشم غونډې خون اشام افراد پيدا كيږي. د كړكۍ خواته ودريده پسې زياته يې كړه:

ـ د هغو په ځای زه بخښنه درنه غواړم. دوی د انقلاب مطالبات په نظر كې نه نيسي موږ ستا په باره كې ټول معلومات او اطلاعات ترلاسه كړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسکی شو ویې ویل:

ـ لیونیه تاخو دا هم نه ویل چې د قوماندان هاشم چاړه ستا ستوني ته هم رسیدلې ده.

ملوك له ځانه سره فکروکړ:

وګوره لیوه بیا د پسه پوست واغوست. عجیب خلك دي په هره جامه کې ځان جوړولی شي.

ترشړندو لاندې یې د هغه ځواب ورکړ:

ـ کیږي نو، دنیاده، له کومه ظلمه به سړی وژاړي.

ـ نور نو له ظلم او ستم نه خلاص شوې، خوته به یو کار کوې.

د ملوك مخې ته ودریده ویې ویل:

ـ ودې نه ویل کوم کار؟ هغه د هاشم وژل دي.

ملوك په حیراني ورته وکتل.

ـ هو هم ځان د هغه له شره خلاص کړه او هم نور خلك ترې بیغمه کړه یعنې هم ثواب هم خرما.

په خندا یې پسې زیاته کړه:

ـ غزا دې ته وایي، تاهسې غلطه کړیده. څنګه خوښه دې ده؟

ملوك ورو وویل:

ـ که ما وژلی شوای، دې حال ته به ولې رارسیدم.

ـ لیونیه هغه وخت یوازې وې، اوس یوازې نه یې. موږ ټول امکانات درته برابروو. او بیا چې په حکومت کې هم مقام او هرڅومره پیسې چې غواړې ترتا قربان. په غرور یې پسې زیاته کړه: لیونیه انقلاب له تا سره دی.

ـ زه دا کار نشم کولای.

شکور ټینګارکاوو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مور ټول فکر کړی دی. یوازې ته یې چې هاشم وژلی شې او بس پټ دې هلته لیږو، په اسانۍ یې وژلی شې. زموږ شبکې درسره کومک کوي.

ـ زه یې نه وژنم.

شکور په تعجب وویل:

ـ ولې؟

ـ بس.

د شکور په تنده کې کرښې پیدا شوې ویې ویل:

ـ وایې خر یې چیرې کشاوو او دی چیرې ته، مور سمه لاره درښیو او ته لا نخرې کوې.

ـ دا سمه لاره نه ده، دا د میړانې لاره نه ده، چې د قیامت یوه ورځ هم پاتې وي زه غچ ترې اخلم خو داسې نه.

شکور په نصیحت وویل:

ـ ګوره که زموږ خبره ونه منې حال به دې ډېر خراب شي.

ملوك په زړه کې وویل:

ـ اوس خو مې حال داسې ښه دی، چې خراب به شي، تردې به لاځه راباندې کوئ مړ به مې کړئ کاشکې مړ مې کړئ.

په خوله یې څه ونه ویل، هماغسې غلی په چوکۍ ناست و.

شکور د نصیحت په ډول څو نورې خبرې هم ورته وکړې خو ملوك ونه منله. شکور تر میز لاندې زنګ ټینګ کړ یو سرتیری راغی او دده په اشاره یې ملوك له دفتره ویوست.

د زندان په دروازه کې یې ګلاخان ولید په زړه کې یې وویل:

ـ اوس را پیدا شو.

خو ګلاخان ځان ناګاره واچاوو. ملوك یې زندان ته بوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوشيبې وروسته ګلاخان دروازې ته راوغوښت. ترپوښتنې دمخه يې ورته وويل:

د ټره زو مه خپه کيږه، که خدای کول يو څه خوبه وکړو. له شکوره مه ډاريږه پخپله تبديل دی نن يا سبا به ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوویشتم څپرکی

د جمعې په ورځ ماسپښین مهال یې ملوك له زندانه راویوست، او د جیب موټرپه سورلي یې د فوځي قطعې ترځنګ میدان ته چې دوی هوایي ډګر باله یووړ، ملوك د سرتیرو له خبرو پوه شو، چې په الوتکو کې یې کابل ته بیایي، د سرتیرو په منځ کې ګلاخان هم و، خو تر اوسه یې له ملوك سره خبرې نه وې کړې، افسر په میدان کې ګلاخان ته یوپاکټ ورکړ ورته ویې ویل:

ـ دا ډیره مهمه وظیفه ده، بې غوري نه ده پکې پکار، چې له الوتکې کوزشوې دا مکتوب به هلته ورکړې پوه شوې؟

ـ سمه ده.

ـ افسرپه ټینګاروویل:

ـ ډیربه متوجه اوسې، ته موځکه ورسره ولیږلې چې دا له تاسره هم کومك دی ورور به دې هم ووینې او چکر به دې هم شي.

ـ بس تاسې ډاډه اوسئ.

نږدې یو ساعت وروسته دوه هلیکوپټر له لرې را ښکاره شول هلیکوپټرو په دښته ؒ ې دوړې جوړې کړې.

د کیناستو سره جوخت د ښاري بسونو په څیر بیروبار پرې جوړ شو. مسافرو سرتیرو او افسرانو او مامورینو هریوه تربل ځان مخ ته کاوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو سرتیرو مسافر له هلیکوپترو شړل. خو چا د هغوی منتونو او وهلو ټکولو ته پام نه ساته، چا به ویل: مور مې مړه ده. تیلګرام راغلی دی، چا ویل رخصتي مې دلته پوره شوه، هریوه پیلوټانو ته زارۍ کولې چې هلیکوپترته یې پورته کړي. دواړه هلیکوپتر له مسافرو ډک شول. ګلاخان او ملوك ونه شوای کړای چې ورپورته شي، ګلاخان هلته ولاړ افسرته وویل، افسر له دوو سرتیرو سره د پیلوټ په ملګرتیا هلیکوپتر ته ورپورته شول دري کسه یې راکوز کړل د هغوی د زاریو او کنځاوو پروایې ونه کړه ګلاخان او ملوك یې هلیکوپتر ته پورته کړل.

هلیکوپتر مازدیګر ناوخته د کابل په هوایي ډګر کې راکوز شول ګلاخان د مکتوب پاکټ له جیب څخه راویوست، په لاس کې یې واړاو را واړاو او بیرته یې په بل جیب کې واچاوو، ملوك ته یې مخ ورواړاوو.

ـ دتره زو راځه.

ملوك غلی پسې روان شو.

ګلاخان یې په مټ لاس کینبود ورته ویې ویل:

ـ خپه نشي لاسونه دې تړلي دي، خیر دی ته راځه.

دواړه په ټکسي موټر کې کیناستل، ډربور ته یې وویل:

ـ شارنو، کوچه ګل فروشي.

موټر د هغه سرای مخې ته ودریده چې د ګلاخان د ورور کوټه پکې وه. ګلاخان خپل بکس غاړې ته واچاوو ملوك ته یې وویل:

ـ راځه خدای دې وکي چې کلاخان په ځای وي. او چیرې تللی نه وي.

کلا خان او بل ملګرې یې په کوټه کې د دیګ په پخولو لګیاول.

ګلاخان یې په غیږ کې ونیو:

ـ شکر چې راغلې بیګا مې په خوب کې لیدې. ډیر په تشویش کې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلاخان تر ملوك هم غېږ راوګرځوله، خو ملوك غېږ ورنه کړه. ګلاخان حيران، حيران ورته وکتل، پوه شو. چې لاسونه يې تړلي دي.

په اشاره يې ګلاخان وپوښت:

ـ دا بندي دی.

کلاخان وخندل:

ـ نو زما په کوټه دې د بندي خانې ګومان کړی دی؟

ـ نا دا دشيرخان اکا زوی دی.

کلاخان په ناباوري وويل:

ـ رښتيا وايې:

ملوك ته يې ښکته پورته وکتل، ګلاخان ته يې مخ ورواړاوو:

ـ نو بيا دې لاسونه ولې پرې تړلي دي؟

ګلاخان د ملوك لاسونه خلاص کړل.

کلاخان بيا غېږ ورکړه.

ګلاخان تړوله کيسه ورته وکړه.

ـ ښه ښه عجيبه ده والله.

ملوك ته د ژوليا خبرې وريادې شوې عجيبه دا نه ده عجيبه داده چې يو انسان ولې د بل انسان اسير وي.

له ځانه سره يې وويل: عجيبه دا نه ده، عجيبه داده چې د شيرخان زوی د منان د زوی اسير دی، لاسونه يې تړلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ویشتم څپرکی

د زون مرکز ته د عبدالشکور د تللو د لارې امنیت لادمخه نیول شوی و، وسله وال کسان لا دشپې د لارې په سر د لنډمهاله پوستو د جوړولو لپاره تللي ول، په لاره کې د دوو غونډیو سرونو ته ټانګونه هم خیژول شوي. و دا ټول امنیتی تدبیرونه د قدوس د پروني رپوټ له مخې نیول شوي و. قدوس چې پرون په پټه د قوماندان محمد هاشم مرکز ته استول شوی و. خبر راوړی و، چې هاشم د شکور له حرکت څخه خبر شوی دی نیت لري چې د فوځي کتار لاره ونیسي.

سره له دې چې د زون مرکز ته د شکور د تلو پلان په پټه نیول شوی و، خو دا معلومه نه شوه چې هاشم څه ډول او چا خبر کړی دی.

قدوس د هغوی د کمین ځای هم ښودلی و. هغه داهم ویلي و چې قوماندان هاشم پرون ټولو ته ویل چې که شکور له سیمې ژوندی ووت نو دی به دښځې ټیکری په سرکوي.

د قوماندان هاشم ددغه کلك هوډ او سوګند په مقابل کې شکور کلك امنیتي تدبیرونه نیولي ول.

ده دخپل حرکت لوری له کلیو چپ کړ او یوې فوځي قطعې ته یې د هغوی د کمین پر سیمه د یرغل امر هم ورکړی و.

سهار ترلمانځه دمخه کتار وتړل شو. شکور له خپلو ساتونکو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بی بی ۶۰ ډوله زرهپوش کې چې د کتار په پای کې روان و، سپور شو په دې کتار کې مخې ته دوه محاربوي ماشینونه ورپسې له سر تیرو ډك یو ۶۶ ډوله ګاز موټر له هغه وروسته دوه جیپ موټرونه او ورپسې هم څلور زرهپوشونه شامل ول. چې سهار وختي یې په بیړه حرکت وکړ په خامه سرك د دوړو او لوګیو یوه لویه لیکه جوړه شوه، کتار له نیم ساعت مزل وروسته سرك پریښود او په دښتو سر شو، له همدې سره په کتار کې ګډوډي هم جوړه شوه، کله به یو مخ ته شو کله بل، اوس نو په یوه لیکه نه و روان.

په لاره کې د جیپ موټر ټایر پنچرشو، ټول کتار ته د دریدو امر ورکړشو.

له دې سره له مخې ته پروت کلي څخه د ډزو آوازونه واوریدل شول.

څرګنده شوه، چې دمخه استول شوې قطعې په کلي یرغل کړی و، شکور ددې خبر په اوریدو سره خواشینې شو، څوتنه وسله وال یې د جیپ موټر لپاره پریښودل او پاتې کتار ته یې دمخ ته تلو امر ورکړ.

کتار چې کله له غونډۍ واوښت د جګړې په منځ کې راګیر شو له شاوخوا غونډیو او کاریزونو ورباندې یرغل پیل شو.

ټانکونو او زرهپوشونو د پناه ځای نه درلود، په وچ ډګر ودریدل، هرې خواته یې ډزې کولې، یوه زرهپوش اور واخیست شکور پرله پسې په مخابره کې خبرې کولې، له جیپ سره د پاتې کسانو مخابروي اړیکې وشلیدلې د دویمې غونډۍ څخه چې له دې سیمې لرې پرته وه هم خواشینونکې خبرونه رارسیدل، څوتنه یې تسلیم شوي ول، په ټانك کې پاتې دریو کسو مقاومت کاوو، هغوی په مخابره کې پرله پسې چیغې وهلې.

ـ انقلاب توفان، انقلاب توفان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو شکور کلي ته د تللي قطعې له قوماندان سره په خبرو بوخت و:

ـ بلې بلې، توفان، انګار، اورم، ادامه، ادامه، توفان، انګار، انګار ادامه.

د مخابرې له بغس سره یوځای له هغې خوا ډېر غږ واورېدل شو.

ـ انګار توفان، انګار توفان توجه، انګار ټول کلی نیولی دی، دښمن د شمال په استقامت په تېښته دی.

د بلې مخابرې چیغې دوام درلود:

ـ انقلاب توفان، انقلاب توفان.

خو شکور ځواب ورنه کړ د انګار په ځواب کې یې وویل:

ـ ډېر ښه، توفان انګار، دښمن تعقیب کړئ، کوښښ وکړئ د اول شخص مړی یا ژوندی په لاس راوړئ.

ـ اطاعت کیږي.

شکور بلې مخابرې ته چې پرله پسې چیغې یې وهلې ځواب ورکړ:

ـ توفان انقلاب، توفان انقلاب، اورم توفان یم اورم، له هغې خوا د مخابرې له بغس سره یوځای سترې آواز واورېدل شو:

ـ انقلاب توفان، انقلاب توفان، دښمن موږ ته نژدې شوی دی کمک، کمک.

ـ توفان انقلاب مقاومت وکړئ کمک در رسیږي.

له هغې خوا آواز واورېدل شو:

عاجل کمک، انقلاب له....

آواز یې د مخابرې له بغس سره ګډ شو.

شکور غږ پرې وکړ:

ـ توفان انقلاب، توفان انقلا ب....

خو له هغې خوا آواز وانه ورېدل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندان په مخابره کې د کتار د مخې په ټانګ غږ وکړ:

ـ انقلاب زمری انقلاب زمری.

ـ بلی اورم زمری انقلاب.

ـ زمری استقامت ختیځ.

ـ له دې سره کتار حرکت وکړ.

د ۶۶ ډوله ګاز موټر ټایرونه په ګولیو ولګیدل موټر یې ځای په ځای پریښود، دوی د مرمیو په باران کې په مخ ولاړل، شکور په مخابره کې پرله پسې چیغې وهلې.

ـ توفان انقلاب، توفان انقلاب.

اوس نو د جګړې له ځایه ښه لرې شوي ول، شکور شیبه په شیبه په مخابره کې چیغې وهلې.

ـ توفان انقلاب، توفان انقلاب.

د زرهپوش له کړکینچې څخه یو بل افسر پرې غږ وکړ:

ـ انقلاب اور اخیستی دی.

شکور لومړی ځل له زرهپوش نه سر را اوچت کړ ویې لیدل چې د غونډۍ پر سر له ټانګ نه لمبې جګیږي. په افسوس یې سر وښوراوو بیرته په زرهپوش ننووت.

د زرهپوش په سر ناست افسر خبر ورکړ چې د سرك ترڅنګ مړی پروت دی.

زرهپوش ودریده درې تنه ورکوز شول. مړی یې زرهپوش ته پورته کړ. شکورو پوښتل:

ـ جسد د چا دی؟

ـ تورن بصیر.

ـ اوه ددې بې چاره خو واده تیار و. پرون یې له ما رخصت واخیست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايي د غونډۍ شاوخوا به نور مړي هم پراته وو. خو کتار په پټو سترګو تری تیر شو، دلته په دوی هم ډزونه ونه شول.

د نږدې کلي له کورونو څخه چې د مخه پکې د دواړو خواو جګړه وه لوګي پورته کیدل. شکور له وروستي حال نه ځان خبر کړ.

ـ توفان انګار، توفان انګار، موقعیت دې چیرته دی اطمینان!

د مخابرې بغس پورته شو:

ـ بلې انګار توفان، د انقلاب ځپلي کلي په شمال ۴ کیلومتري کې امنیت تامین دی.

ـ انګار انګار د محاربې وروستي نتایج څه دي! اطمینان.

ـ کلي په کامله توګه له ضد انقلاب نه تصفیه شو. د اشرارو تلفات ۱۳ تنه ووژل شول او ۲ تنه اسیر دي. زموږ د قطعې اته تنه شهیدان دي او ۱۱ تنه ټپیان دي، د دریو تنو حالت خراب دی او یو تن د کوما په حالت کې دی، په کلي اوربل دی.

نیم ساعت وروسته ددوی کتار له لیږل شوې قطعې سره یوځای شو، بې له ځنډه یې حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درویشتم څپرکی

ملوك د کلاخان په خبرو او وعدو باور نه شوای کولای خو بیایې هم د شپې ددوی له کوټې د تیښتې هڅه ونه کړه.

یوځل بیا د کلاخان په بیګانیو خبرو راوګرځیده چې خپل وروړ ته یې وویل:

ـ تاسې له دنیا ناخبره یاست. هسې خوشې تشې خلك ځوروئ. وضعه معلومه نه ده. ډیرو قطعاتو ته د تسلیم امر ورکړ شوی دی.

دی سبا د خپلې خور کره ورسوه.

ملوك د کلاخان خبرې د شکور له وروستیو خبرو سره پرتله کړې له ځانه سره یې وویل:

ـ کلاخان د شکور غوندې نه دی. دی داسې نه کوي. رینښتیا یې زړه را باندې خوږیږي. کلاخان بیګا داهم ویلی و. چې د ملوك د خور خاوند ګل مرجان په جګړه کې وژل شوی دی.

په کوټه کې یوڅه رڼا شوه. ملوك له ځایه راپورته شو. اودس یې وکړ. د سرای لویه دروازه تړلې وه. بیرته کوټې ته راغی کلاخان او ګلاخان هم راپاڅیدلي ول.

له چای څښلو وروسته کلاخان او ملوك په خوشحال مېنه کې د ملوك د خور د کور په نیت روان شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك ۱۶ کاله وروسته د خپلې خور ليدو ته ورته. هغه وخت دی لا ډير کوچنی و، د خپلې خور خيره ترې هيره شوې وه.

ليدو ته يې هم ډير خوشحاله نه و. د ګناه احساس ورسره ملګری و، ځان ورته د خپلې خور د خاوند قاتل ښکاريده. تيره شپه يې چې د ګل مرجان د مرګ خبر اوريدلی و، په خپل ذهن کې د مړو او اسيرانو په منځ کې د هغه په لټه و، اوس چې د هغه د کور په لوري روان و، په فوځي دريځ کې جګ ښکلی ځوان يې ور په يادشو، چې د دوی ګروپ په وهلو ټکولو تر مرکزه رسولی و، سره له دې چې له هغه وروسته يې نه و ليدلی. خو يوه شپه چې بنديان له زندانه وتښتيدل، دوی ورباندې ډزونه وکړل، د کلا شاوخوا وينې ډيرې تويې شوې وې خو مړي هلته نه وپاتې، بيا وروسته چا خبر راوړ چې تښتيدلي کسان ټول جبار قوماندان په غره کې ووژل، دوو تنويې په لاره ډيره وينه ضايع کړې وه او مړه شوي ول. ملوك نه پوهيده چې ګل مرجان څه شو، خو ځان يې د هغه قاتل باله.

له ځانه سره يې وويل:

ـ خلك خپلو خويندو ته پړوني ورپه سرکوي، ما يې له سرنه پړونی واخيست. ماخپله خور کونډه کړه. ماخپل واړه خوريونه يتيمان کړل ما ....

ګلاخان يې په اوږه لاس کيښود:

ـ ښه يې وطنه، په کوم چرت کې تللی يې خور به دې ښومره درته خوشحاله شي.

ملوك يوازې په «ام» سره ځواب ورکړ.

په زړه کې يې وويل:

ـ هو چا چې د چا د سر پړونی اخيستی وي خود به يې ليدو ته خوشحاله وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرون یې لاس تړلي و، او په هلیکوپټر کې د زندان په لوري روان و.
خونن په ټکسي موټر کې د خپلې خور د کور په لوري روان و. په یوه ورځ کې دا ډیر لوی بدلون و. چې د ملوك په ژوند کې راغلی و، پرون دا هم معلومه نه وه، چې زندان ته به یې وړي او که پلیګون ته. نن معلومه وه چې د خور کور ته ځي.

خو ملوك په خپل ژوند کې په دومره لږ وخت کې په دغه لوی بدلون خوښ نه معلومیده

خور ته به څه وایي، چې خاوند یې ددوی په سیمه کې څنګه او د چا له خوا ووژل شو.

ملوك خان ته ډاډ ورکړ: نه نه ښایي هغه په کوم بل ځای کې وژل شوی وي، ماهیڅ لیدلی نه دی، که مې لیدلی وای حتمًا مې پیژاند، حتمًا. څنګه به مې نه پیژاند. کوښښ یې وکړ د ماشومتوب په شپو ورځو کې د هغه د لیدو یوه خاطره را په زړه کړي، په خپل ذهن یې فشار راووست:

ـ هو هو هغه نری جګ سړی و. زموږ کور ته به په موټر سایکل راته، ډول ډول میوې به یې راوړې. کوم چې ما لیدلی دا هغه نه دی، هغه بل ځوك و. دا بل ځوك. خپلو دغو سوچونو هم قناعت ورنکړ. له ځانه سره یې وویل:

ـ ګل مرجان چې هرځای وژل شوی وي. زه پکې شریك یم. ماخپله خور کونډه کړې ده. ماخپل خوریونه یتیمان کړي دي. اوه څه به ورته وایم خور به مې....

ټکسي د یوې شین رنګې دروازې مخ ته ودریدله.
ګلاخان د ټکسي چلوونکي ته پیسې ورکولې ملوك ته یې وویل:
ـ دا ستا د خور کوردی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ماشوم ته چې د کور مخې ته یې په خاورو کې لوبې کولې ګوته ونیوله دا د ملګري ګل مرجان وروستی زوی دی.

ملوك په ماشوم ورتېت شو ښکل یې کړ. خو مخ یې بلې خواته واړاوو.

د دروازې له لومړي زنګ سره یو ماشوم رااووت کلاخان زیری پرې وکړ:

.. ما ما دې راغلی دی ورشه په مور دې زیری وکړه

او پخپله د کور مخې ته له یوې ونې سره ودرېده.

د ملوك او خور روغبړ یې ښه ډېر وخت ونیو، دوی دواړو سره ژړل.

په کوټه کې د ملوك نظر تر هرڅه ړومبې په کونج کې د کوچني مېز پرسر د بریتور ځوان په عکس ولګېده.

دا هغه کس و، چې د دوی ګروپ د جمعه ګل د کلا تر څنګ نیولی و.

دا هغه دی چې د اوبو څښلو ته چا پرې نه ښود.

دا هغه دی چې اکبر غوښتل ځای په ځای یې ووژني. اوه، چې له ما څخه یې ډوډی وغوښتله. ما ورنه کړه او منت مې هم پرې وکړ.

کاشکې هغه وخت مې پوښتلی وای، ښایي پېژندلی مې وای. مرسته مې ورسره کړې وای، را خلاص کړی مې وای، اوس به مې خور تورتېکرې نه و پرسر، اوس به مې خوریونه داسې سپېره مخونه نه وراته ناست. اوه خدایه. اوه خدایه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلیرویشتم څپرکی

د خوراو خوریونو د ځیر وپه لیدو سره ملوك هم خپله پریکړه بدله کړه، دی پوهیده چې خور یې ورته څومره ضرورت لري، په کابل کې پاتې شو، ده که څه هم پخپله سیمه کې د ګل مرجان د لیدلو او ددوی د ګروپ له خوا د هغه د نیولو کیسه له خپلې خور څخه پټه کړې وه، خو له ځانه سره په یادیدو به یې تل ځوریده، ځان یې د هغوی پوروړی باله.

د ګل مرجان مشر زوی هیواد یې چې ښوونځي ته تر تلو وروسته به یې په بازار کې کار کاوو، نور کار ته پرې نښود. خورځه یې وړمه چې اوس پیغلوټې شوې وه له ښوونځي څخه راوګرځوله.

ملوك به سهار وختی د کوټه سنګي په چوك کې له نورو کارګرانو سره یوځای کیناست که به چا د کار لپاره بوتلل نو د ورځې ګټل شوې پیسې به یې ماښام خپلې خورته راوړلې او که به کار ورته پیدا نه شو نو له منډیې څخه به یې سودا راوړه او تر ماښامه به یې په بازار کې خرڅه کړه.

په ښار کې حالت په څو ورځو کې بدل شو.

څو ورځې کیدې چې ملوك ښار ته نه ولاړ. هیواد. میوند او بهیر هم له ښوونځي څخه پاتې ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راديوګانو يو ازي د کابل خبري کولې.

هيڅوك نه پوهيدل چي څه پيښيږي. ښاريانو د ويري او هيلي ترمنځ ژوند تيراوو.

ملوك خوشحاله ښکاريده هرځل به يې چي خپل جاى نماز ټولاوو وروستى دعا به يې ټولو و اوريده.

- يا خدايه مجاهدين کامياب کړې.

خو د کور نورو غړو په دې دعا کي ځانونه ورسره شريك نه بلل.

په هغه سهار ښاريان د ملا اذان پرځاى ډزو له خوبه راويښ کړل.

خو دا ډزي ژر ودريدې، داسي معلوميدله چي د بري په وياړ د خوشحالي ډزي وې.

ملوك خوشحاله و، نورو ته يې ډاډينه ورکوله:

- مه ډاريږئ، که خداى کول وروسته له دي به يو ډز هم وانه ورئ.

ملوك په ښارکي نابلده و، داسي څوك نه و، چي دى د بري زيرى پرې وکړي او مبارکي ورکړي.

خو زړه يې طاقت ونه کړ هيواد ته يې مخ ورواړاوو.

- خوريې راځه چي ووزو، نن کابل وګورو چي څومره ښکلى شوى دى. نن کابل ته پرښتي راغلي پرښتي.

موټران لړ ول. دوى پلي د ښارپه لوري وخوځيدل. په ښار کي ډلي ډلي ځنې ور وسله وال کسان ګرځيدل.

چي هره ډله به تيريدله ملوك به هيواد ته مخ ور واړاوو

- وګوره څومره ښه ښکاريږي څومره ښه خلك دي مانه درته ويل؟

ملـوك بــه دا خبـري پــه داسـي انـداز کـي کـولې لکـه ټـول چـي ده راوستي وي.

هيواد په ساده ګی وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یره ماما زه خو یې له ټوپکو ډېر ډاریږم، هسې نه چې ....

خوملوك به یې خبره پریکړه:

- لیوني کیږه مه نن خو اوله ورځ ده. که خدای کول سبا ته به یو ټوپك هم ونه وینې.

ده لا دا خبرې نه وې تمامې کړې چې هیواد په وارخطایي وویل:

- وی، وی، هلته وګوره مړ یې که، وی، مړ یې که.

څوتنو وسله وال د یوه کور مخې ته یوه سړی د ټوپك ترقنداغ وهلو لاندې کړی و، دوی دواړه ورته ودریدل، ټوپکوال سړی ترستوني نیولی و.

- وایم کیلي راوړه، که نه وژنم دې.

- درته ومې ویل، درته، درته ومې ویل ....

سلګیو واخیست، په سلګیو کې یې خبرې هم کولې، خو لکه چې ژړا اخیستی وي خبرې یې بندې بندې کیدې څوك نه وربانډې پوهیدل.

د شا لخوا یوه پلنګي پوش ټوپکوال په لغته وواهه:

- راوړه د ګراج کیلي راوړه ملحده، موږ پیاده ګرځو تا ته موټر ولاړ دی.

سړی د یوې وهل شوې ونې په بیخ، پړمخې ولویده، له خولې یې وینې جارې شوې، یوه بل چې توره کونډه ږیره یې لرله او تر اوسه غلی ولاړو، ورغی سړی یې ترلاس ونیو ورته ویې ویل:

- نذیره کیلي ورکړه، دا داسې خلك نه دي چې همداسې دې پریږدي.

سړي چې د لاس په شا یې د خپلو شونډو وینې پاکولې په هماغه انداز وویل:

- ورته ومې ویل چې په کور کې څوك نشته، خودوی یې نه مني

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه وسله وال دا بل ته مخ ورواړاوو:

د ګراج قلف یې مات کړه، دا د سپي زوی لاري ته نه راځي. یو بل چې کلاشینکوف یې له اوږې رانښکته کاوو د ګاراج په لوري روان شو ویې ویل:

ـ روکی ښه وایي اوس به بل ګروپ راشي، تیاره ډوډۍ به مو له خولې وباسي. او له دې سره یې د کلاشینکوف میل د ګاراج په ځنځیر کې بند کړ، قلف یې مات کړ.

ملوك چې تر اوسه دا صحنه په پټه خوله څارله ورغی ټوپکوال یې تر لاس ونیو:

ـ خیریت خو به وي څه چور خو نه دی.

ـ ته څوك یې چې داسې هوکي هوکي کیږې؟

ـ زه هم ستا غوندې یو مجاهد یم، خو غل نه یم.

دده په لیدو نذیر هم جرأت پیدا کړ رامخته شو.

ـ دا غله دي، که غله نه وي نو پردې موټر ....

اغاشیرین په ولیو کې د کلاشینکوف په قونداغ وواهه:

ـ کینه کمونیسته، چې وژنو دې نه، ته لا شکر وباسه.

ملوك چې د اغاشیرین کلاشینکوف ونیو په قهر یې وویل:

ـ بس چې نور یې ونه وهې.

اغاشیرین څه ونه ویل، دا نورو ته یې وویل:

ـ موټر راوباسئ.

بیا یې ملوك ته ښکته پورته وکتل ویې ویل:

ـ د کوم ځای یې؟ چې پوه شو ددوی د سیمې نه دی نو د هغه په وهلو یې پیل وکړ. څو تنو کرولا موټر په ټیله ټیله له ګاراج څخه راویوست.

نذیرهك حیران ولاړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ملوك له وسله وال سره لاس او ګريوان و.

ټوپکوالو موټر تر سرك پورې ټيله کړ. يو ټوپکوال يو قات شوی کاغذ پرانيست د موټر د مخې په ښيښه يې سريش کړ.

هیواد تر تصویر لاندې کرښې ولوستلې:

دازادي د لارې اتل او د اسلامي....

موټر په بيړه تر کږ ليچ تير شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه ویشتم څپرکی

قوماندان محمد هاشم کابل د راتلو په دویمه ورځ د شکور د موندلو په لټه کې شو. په لومړیو ورځو کې یې څوك پوښتنې ته هم نه راتلل. کله چې رئیس مقرر شو او په رادیو او تلویزیون کې یې خپل نوم واورېده نو هیله یې پیدا شوه چې اوس به په کابل کې اوسېدونکي مامورین چې له ده سره یې پخوا پېژندل دده پوښتنې او مبارکۍ ته راشي. خو بیا هم څوك رانغلل لس پنځلس ورځې وروسته دوه کسه مامورین چې دده د سیمې ول. مبارکۍ ته راغلل.

په خبرو کې محمد هاشم ورڅخه د شکور پته وغوښته یوه ورته وویل:

ـ هو همدلته دې یوه ورځ مې د جادې په جومات کې د محمد الدین په فاتحه کې ولید.

ـ ښه ښه نو څنګه به یې پیدا کم؟

ـ اسانه ده.

هاشم په غررو سره وویل:

ـ یو وار به یې ووینو چې اوس په څه غورو کې دی؟ بیا یې دا بل ته مخ راواړاوو.

ـ اوس آ پخوانی بابولالې وایي که یې سد سرته ورغلی دی؟

ـ نه نه اوس غریب ډېرغلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ځنګه یو وار نه ورځو؟

ـ والله ورغلي خو به وو خو ....

محمد هاشم په خبروکې ورولویده:

ـ ولې داسې ترولی (تلولی) شوې څه خورم خو یې نه، هسې یو وار یې وینم.

موسکی شو پسې زیاته یې کړه:

ـ هغه خو زما پخوانی یار دی.

دادمحمد فکر وکړ: له خبرو یې مالومېږي چې والله که یې وینه ځمکې ته پرېږدي، که دا ورسره مخامخ کړم د شکور د عمر بدي راله غاړې شوه.

دواړه میز پر سر یې چې دوړې او ګرزونه پرې پراته ول، ګډې وډې کرښې وایستلې سر یې راپورته کړ:

ـ خدای دې خیر کړي وبه یې وینې.

ـ ته عجب سړی یې زړه مې غواړي چې یو وار یې ووینم او ضرور کار هم ورسره لرم.

ـ اوس به خدای خبر هغه ....

خو محمد هاشم خبرې ته پرې نښود له ځایه راجګ شو.

ـ بس همدا یې وخت دی، یا الله ځئ چې ځو.

په موټرکې دواړه غلي ول. موټر په بیړه روان و. دا څو ورځې ښار ارام و. دادمحمد به چې له موټر څخه شاوخوا ورانو ودانیو ته وکتل سوړ اسویلی به یې له خولې ووت. بیابه یې هاشم ته چې د موټر د مخې په سیټ کې ناست و، وکتل سر به یې وښوراوو. کله کله به یې ډرېور ته لارښودله.

موټر ډېر ژر مکرویانو ته ورسیده او د یوه پنځه پوړیز بلاک مخې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودریده، وسله وال کسان ژر ژر له موټر څخه راکوزشول او شاو خوا د تیارسۍ په حالت کې ودریدل.

دادمحمد پورته د بلاك کړکیو ته وکتل په څلورم پوړ کې د شکور کور و. په برنډه کې یوکوچنی هلك چې دوی یې ولیدل په وارخطایي د کور په خوامنډه واخیسته.

دادمحمد ترمخ هاشم او یوبل وسله وال پسې پورته وختل. دروازه یماڼ رم خلاصه کړه.

ـ سلام

ـ والیکم السلام بچیه پلاردې کوردی.

ـ پلارمې، پلار مې، نه نه ، پلارمې نشته.

دادمحمد یې په سرلاس راتیرکړ:

ـ زویه مه ډاریږه ورشه ورته ووایه مدیر دادمحمد راغلی دی.

هلك دروازه نیمکښه پریښودله ولاړ.

شه څنډ وروسته یوسپین کالی سړی چې خړ پکول یې په سرو، لوڅې پښې راووت، په څیره کې یې تشویش او وارخطایي له ورایه بریښیده.

تر نورو دادمحمد ورته نږدې و. خو اول یې په محمد هاشم غیږ وګرځوله بیایې له دادمحمد سره روغبړ وکړ. دابل وسله وال وردمخه شو لاس یې ورته ونیو خو دده ورته پام نه شو. ژرژر یې خبرې کولې.

ـ راځئ راځئ هرکله راشئ. راځئ کورته.

محمد هاشم په موسکا ورته وویل:

ـ لکه چې ودې نه پیژندلو؟

ـ څه ووایم ـ بیایې په وسله وال غیږ راوګرځوله.

ـ وطنه سترې مشې. تاته خو هیڅ متوجه نه وم. ډیر معذرت غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننوتو په وخت کې دادمحمد ورته وویل:

ـ دا امر صاحب محمد هاشم دی.

ـ ښه ښه، ډیر ښه. دا خو ډیر د افتخار ځای دی.

په کوټه کې غالۍ ویړې وې. او شاوخوا له دیوالونو څخه لرې لرې کوچونه ایښودل شوي ول، د کوټې په یوه کونج کې له فارمیکا څخه په جوړه شوې الماری کې ویدیو او تلویزیون ایښی ول. په بله خانه کې یې دوه کسته اوږد ټایپ ایښودل شوي و، د دروازې شاوخوا یوه ښکلې الماری جوړه شوې وه په څو خانوکې یې کتابونه ځای په ځای شوي ول. په پورتنیو خانو کې څو عکسونه ایښودل شوي ول.

هاشم د کیناستلو په وخت کې شکور ته وویل:

ـ ناځوانه یو وار مې پوښتنې ته هم رانغلې.

ـ یره قوماندان صاحب په شرافت که خبر وم، چې تاسې تشریف راوړی دی.

ـ خوشې بانې مه کوه ښه خبر وې.

ـ په وجدان که مې اروا هم شکه وه. که نه زه په دې جهت کې ډیر فعال یم.

ـ راځه راځه کېنه. ډیر وجدان وجدان مه کوه.

شکور له ځانه سره وویل:

ـ داغم ګوره څه بد مې وکړل چې ور ووتم تر سبا به مې د ځان چاره کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږویشتم څپرکی

غونډه د ریاست په تر ټولو لوی دفتر کې جوړه شوې وه.

رئیس، سموت او څلور وسله وال د ریاست د پخواني مرستیال او د وزارت له معین سره یوځای راغلل.

نږدې و، چې د خدماتو مدیر چك چك وکړي لاسونه یې هم سره جوړ کړل خو ژر متوجه شو. ژبه یې راویسته سر یې ټیټ واچاوو. د څنګ ملګري یې مرسته وکړه د تکبیر ناري یې پورته کړې ټولو وروسته وراندې ((الله اکبر)) وویل چا یوځل چا درې واره او ځینو هم څلور پنځه ځله تکرار کړه.

رئیس او ورسره کسان د دفتر په پورتنۍ برخه کې په معلومو څوکیو کیناستل یوه وسله وال کس چې د عصمت الله ترڅنګ ناست و. هغه ته په غوږ کې څه وویل دواړو وخندل او د نورو ناستو کسانو خواته یې وکتل. هرڅوك پوهیدل چې سره وایي:

ـ دوی ته ګوره. اوس مسلمانان شول.

ټول پخپلو ځایونو کیناستل ځینې په یوه څوکۍ دوه دوه تنه او ځینې د کوچونو په څنګلیو کیناستل خو څو کسه د دروازې خواته ولاړ پاتې شول.

د قرآن شریف څو مبارك آیتونه ولوستل شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوماندان عبدالغفار چې د تنظیمونو ترمنځ د چوکیو په ویش کې اوس د وزارت معین ټاکل شوی و څو لنډې خبرې وکړې او نوی رئیس یې مامورینو ته ورو پیژانده: محمد هاشم زمور مجاهد ورور چې د جهاد په دوران کې یو ښه قوماندان و، زړورتیا یې ټولو ته معلومه ده، قوماندان صاب اصلاً نظامي سړی دی خو د تنظیم پریکړه داوه چې دې دلته کار وکي.

د هاشم په مټ بې لاس کیښود موسکی شو:

- زه ده ته د دې نوې وظیفې مبارکي وایم او برې یې غواړم.

معین غفار خپلې خبرې پای ته ورسولې، بې له دې چې کیني هاشم ته یې څه وویل چې نورو نه اوریدل. هاشم او ترخنګ نور کسان یې له ځایونو راپورته شول، معین څادر په اوږو سم کړ او ووت. نوی رئیس او ورسره کسان له دروازې بیرته راوګرځیدل د ریاست پخواني مرستیال د ریاست کارکوونکی یو یو ورو پیژندل هر یو د خپل نوم سره له ځایه پورته کیدل.

رئیس خپلې څنګلې په میز تکیه کړې غاړې یې تازه کړې هڅه یې کوله چې په بم آواز وغږیږي.

رئیس په پاکستان کې د تنظیم په دفتر کې له اداري کاره رانیولې بیا د خپلو جګړو په باب ټولې کیسې یو په بل پسې وکړې، او بیا یې د دغې نوې ټاکنې په باب وویل:

- دغه کارونه چې نن ماته سپارل شوي دي زما چندان نه خوښیږي خو اندیوالانو راته لازم وبلل. اوس چې دا وظیفه راسپارل شوې نو له تاسې ټولو مې هیله داده چې پخپلو ....

یوې سختې چاودنې یې آواز ورک کړ، ټول وارخطا شول د دروازې خواته د یوې میرمنې له خولې چیغه ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو رئیس وپوهول چې هیڅ خبره هم نشته، یو وسله وال د کړکۍ خواته ولاړ، له کړکۍ نه یې یوې بلې خواته وکتل.

رئیس بیا خبرې پیل کړې:

ـ دلته زما پاك مسلمانان پکار دي، چا چې له کمونیس رژیم سره کار کړی دی خدای پاك دې ترې ورتېر شي زه پوهیږم چې ټول یې ملحدین نه دي، خو ....

یوې بلې چاودنې ودانۍ ولړزوله، تر مخکینۍ چاودنې دا سخته چاودنه وه داسې څرګندیده چې رئیس یې هم ویرولی وي ژر یې سر ټیټ کړ او پخپله پوزه یې لاس ونیو نور ټول له ځایونو پاڅیدل، یو دوه تنه خو له چوکیو لاندې په ځمکه ولویدل.

یوه وسله وال چې د کړکۍ ترڅنګ ولاړ و وویل:

ـ راکټ دی له کوزې خوا راوویشتل شو.

د ښار په لویدیځه خواکې د معین عبدالغفار د کسانو پوستې او پاټکونه ول.

رئیس چې په څیره کې یې ویره اووسواس ښکاریده د څنګ ملګري ته څه وویل، هغه په بیړه له دفتره ووت.

رئیس بیا خبرې پیل کړې:

ـ څو شیان چې زه ډیر پې خپه کیږم، یو یې د حجاب خبره ده، چې نور یې په دې شکل ونه وینم.

له دې سره یې میرمنو ته چې ټولې په یوه کتار کې دروازې ته نږدې ناستې وې وکتل.

دومره په ځیر ځیر یې ورته کتل لکه چې دمخه یې نه وې لیدلې او اوس یې ورته پام شوی وي.

سیما چې د یاسمین ترڅنګ ناسته وه د صادرې واردې د کتاب په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دفتنه ولیکل ((تاته ګوري.))

یاسمین نرۍ موسکا وکړه او سترګې یې ښکته واچولې سیما ښایي له یاسمین سره ټوکې کړې وي، خوهاشم چې دمخه یې خپل مخاطبین یوازې، ناست نارینه بلل او د ښځو خواته یې نه کتل، اوس دومره د ښځو کتار ته متوجه و . چې په دفترکې نور ناست کسان یې هیر کړي ول.

لکه چې په ده هم د یاسمین شوخو سترګو اثر کړی وي په خبرو خبرو کې یې هڅه کوله چې هغې ته نیغ وګوري.

دا کاته څو ځله رد او بدل هم شول.

خو له دوهمې چاودنې وروسته ټول د خبرو د ژر ختمیدو په هیله ول، ټولو د بل توغندي غږ ته غوږونه څك نیولي ول.

هرڅوك پوهیدل چې یوه هم د رئیس خبرو ته غوږ نه دی نیولی، جسمًا دلته او روحًا بل ځای دي، ددوی له څیرو هم داسې بریښیده چې د نورو خبرو اوریدو حوصله نه لري او د یوه پناه ځای په غم کې دي.

خو هاشم لکه چې دوی ته ښودله چې نه ویریږي خبرې یې یو په بل پسې اوږدولې.

د هاشم له خبرو وروسته فقیرمحمد هم لنډې خبرې وکړې.

د هغه لا خبرې نه وې خلاصې چې ټول له ځایونو پاڅیدل ځکه له لرې لرې د توغندیو آواز اوریدل کیده یو وسله وال له کړکۍ وکتل په بې تفاوتې سره یې وویل

ـ د تیلو سرای اور اخیستی دی.

له دروازې د باندې دیبا ، د یاسمین جالۍ پوړونی کش کړ په غوصه یې وویل

ـ یوخودې خدای ستا دا جالۍ ورکه کړي اوس هم د تاشکن ((تاشکند)) په چرت کې یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولې ولې؟

ـ رئیس ته دې نه کاته، څومره بد بد یې درته کتل؟

یاسمین په معنی لرونکې موسکا وویل.

ـ زه د هرچا کتل تللای (تراوز) شم.

- لیونۍ هغه نور کتل و، اوس کتل، ویل، اوریدل او هرڅه بدل شوي دي.

یاسمین یوازې وویل:

ـ غم یې مه کوه.

یاسمین د دیرشو کالو په شاوخوا کې وه، دا که څه هم پیغله نه وه خو ناسته ولاړه، تګ، ټوکو، شوخې او کړو وړو یې هغه د نویو پیغلو په کتار کې دروله.

ددې دفتربه تل د اداري له ښځو ډك و، د نورو دفترونو نجونو هم خپلې پیالې ددې دفتر ته وړې وې او د چای څښلو لپاره د یاسمین دفتر ته تلې، هر وخت به یې هلته تود بانډار جوړ کړی و، ټوکې او مسخرې به وې.

دوی به د یاسمین له خواره مجلس نه خوند اخیست.

که څه هم د پیغلتوب تر عمر ور اوښتې وه، خو هیڅ وخت یې په ځان نه راوړه چې عمر دې یې تر نورو زیات وي.

د سوانحو په دفتر کې ده یې د زیږیدو کال ۱۳۴۱ ښودل شوی و. خو دې نه مانه، ویل به یې چې هغه وخت یې د ګوند د غړیتوب د لاسته راوړلو لپاره په لوی لاس خپل عمر زیات ښودلی و.

د اداري پخواني کارکونکي پوهیدل چې یاسمین د خپل عمر په باب د نورو زیاترو ښځو په څیر دروغ وايي او عمر یې ښایي تردې هم زیات وي.

خو هغه چا چې له دې سره یې نوې پیژندګلوي کیدله ددې د عمر په باره کې دا ډول تصور نه کاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه دا نه یوازې زړه شوې نه وه بلکې د پخوا په څیر ښکلې او جذابه وه.

په سینګار به یې ډیر وخت لګاوو. سره له دې چې تل به یې پوډر وهلی و، خو ډیرو دا فکر نه کاوو چې دا ښکلا دې د پوډرو برکت وي. د هغې په سره سپین مخ د پوډرو موجودیت هیچا نشو ای تشخیص کولای.

ځرځوغتو سترګو، نریو ورځو، کوچنۍ ټنډې اوږدو سوربخنو زلفو او لنډې زنې یې د پوزې د سر د پیرو الي بدرنګي په ښکلا بدله کړې وه.

سموت به ددې په باب ویل:

ـ که دا پوزه دبل چا وای، والله که مې ورکتلي هم وای، خو دا پهو.

دا په ظاهر تل خوشحاله، شوخه او خندانه وه، په شونډو به یې تل نازکه موسکا خوره وه، چې هم پکې صمیمت پروت و او هم یو ډول جنسي جاذبه، چې هر نوي لیدونکي به ځان ورته نږدې احساساوو، داسې لکه چې له ډیر پخوا ورسره پیژني خو که سړی به یې څیرې ته ډیر ځیر شو، ځو شیبې به ورسره پټه خوله مخامخ کیناست، دا ورته معلومیدای شوای، چې له دغې خوشحاله او شوخې څیرې ځخه نامحسوس ویرونه هم اوري، داسې چې زړه به دې پرې وسوځیده، او د زړه له اخلاصه به دې غوښتل چې په غم یې ورشریك شې زړه یې را وسپړې له غمونو او دردونو یې ځان خبر کړې او د زړه له اخلاصه ورسره مرسته وکړې.

په داسې حالت کې به د هغې ښکلو مړو سترګو، راوتلیو سرو اننګو او د څیرې هرې برخې درته ژړل.

تا به ویل چې اوس به راته وایي:

ـ ولې داسې راته ګورې، ته هم غواړې له دغو اننګو خوند واخلې. ته هم غواړې په دغو سترګو کې لاهو شې او پکې د مینې جهانونه وویني؟ خبر نه یې چې دا د ویرونو کورونه دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تابه ویل چې ټول لیدلي او نالیدلي غمونه به په همدغو سترګو کې وي، د ټولو غمونو او بدمرغیو هنداره به همدغه اننګي وي.

خو د هغې یوې نرۍ موسکا به دې دا ټول خیالونه او تصورات خام وخیږول.

هاشم هم له هغو کسانو څخه و چې ددې د څیرې دا خوا یې نه لیدله یوازې یې د هغې خندا او د سترګو ښکلا لیدله.

یاسمین د ښاري کورنۍ څخه وه، پلار یې له پخوانه د کابل په ښار کې اوسیده، د ملي بس په تصدی کې ډریورو. عظیم له خپلې کورنۍ سره چې له یوې میرمنې دوو زامنو او یوې لور څخه جوړه شوې وه، د اسمایي غره په ډډه کې په یوه کرایي کورکې اوسیده.

تنخوایې بده نه وه، کولای یې شول چې ددوی ورځنۍ اړتیاوې پوره کړي، خو عظیم یوه میاشت هم پوره تر کوره پورې نه رارسوله، هغه به زیات وخت له خپلو انډیوالانو سره چې زیاتره یې ډریوران اوکلینران ول تیراوو، خپلې دندې ته هم چندان پابندنه و، زیاتره وخت به له خپلو انډیوالانو سره په میلو او ساعت تیریو بوخت و، ګټل شوی پیسې به یې په همدغو بانډارونو او له کابل څخه دباندې په چکرونو لګولې، همدا وجه وه، چې عظیم د غره په یوه ختین واړه کورکې چې دوه کوټې یې لرلې او کرایه یې تر نورو ارزانه وه د خپل عمر زیاته برخه تیره کړې وه.

د یاسمین مور به په کور کې جاکټونه اوبدل، خیاطي یې کوله او د کور زیات خرځ به همدې برابراوو.

خود یاسمین بدمرغۍ هغه وخت پیل شوه، چې پلار یې بل واده وکړ، واده چیرې و، بس یو ماښام عظیم له یوې بلې ښځې سره کورته راغې.

د یاسمین مور ته یې وویل چې وروسته له دې ته ددغې مزدوره یې او دا ستا باداره ده، هرڅه چې دی ویل منې به یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی د کورنۍ تریخ ژوند د نوې میرمنې په راتلو سره لاپسې تریخ شو.

هره ورځ به یې په کور کې نوې غم جوړ و، ورځ به د دواړو ښځو په جګړه تیره شوه. ماښام به چې عظیم کور ته راغی بې له دې چې ګرم او ناګرم معلوم کړي، د خپلې پخوانۍ میرمنې په وهلو به یې پیل وکړ. عظیم نه یوازې خپله پخوانۍ میرمن بده ایسوله بلکې خپلې لور او دوو زامنو ته یې هم د اولاد په سترګه نه کتل.

خپله یوازینۍ لور یاسمین یې چې لا دښوونځی په څلورم ټولګي کې وه خپل یوه ملګري غلام رسول ډریور ته په نام کړه، ځینو به ویل چې عظیم خپله لور په قمار کې بایللې ده.

د یاسمین له کوژدې دوه اونۍ وروسته عظیم مزارشریف ته ولاړ، دا د هغه وروستې سفر و چې بیا را ونه ګرځیده او تر ننه یې پته نشته، نوې میرمن یې یوه اونۍ وروسته د خپل پلار کور ته ولاړه، د عظیم له ورکیدو دوه میاشتې وروسته د یاسمین کورنۍ بې له دې چې څوك پرې خبر شي له پخواني کور څخه راکډه شول.

د داسې بیړنۍ کډې کولو یو علت یې هم غلام رسول ډریور و، چې هره ورځ به راته او بې له دې چې د عظیم راتلو ته صبر وکړي د واده غوښتنه یې کوله.

د یاسمین مور که هرڅومره ورته وویل چې لور یې وړه ده د واده نه ده خو غلام رسول نه منله، په هغه ورځ یې ورته وویل: که د جمعې تر ورځې پورې زما واده تیار نه شي، نو زه مې خپله ښځه په زور کور ته بیایم.

ځکه خو د یاسمین مور بیړه وکړه، پرته له دې چې په لاهورۍ دروازه کې د خپل تره زوی کره احوال ورکړي راغلل، امام الدین ورسره مرسته وکړه په کور کې یې یوه کوټه ورکړه مشر زوی یې په چنداول کې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستري سره شاګرد کړ. کشر زوی آصف او یاسمین یې بیرته په نږدې ښوونځیو کې شامل کړل.

وروسته وروسته لطیف د یوبل سره په شریکه په چند اول کې د موټرو د ترمیمولو ورکشاپ جوړ کړ.

خو د آصف په درسونو کې چندان خونده نه وه. بس یوازې به کامیابیده.

مور به یې ویل کاشکی د آصف په ځای مې یاسمین زوی وای یاسمین به په خپل ټولګي کې اول نمره اودویم نمره وه

د نوي دولت پرله پسې فرمانونو د دوی د ژوند په سمون چندان اغیزه نه لرله، یوازې اووم نمبر فرمان ته دوی خوشحاله و. ځکه چې له هغه وروسته یې بیا غلام رسول ونه لید.

آصف په سازمان کې شامل شو. هلته یې هم چندان پرمختګ ونه کړ. څه وخت وروسته له سازمان څخه هم وه ایستل شو. که څه هم له دولسم څخه فارغ شوی و خو کار یې نه و پیدا کړی. یوځل د اوبو او برښنا په وزارت کې ماموریت ورته پیدا شو په دوهمه میاشت یې نیمروز ته تبدیل کړ نیمروز ته نه ولاړ بیرته بیکاره شو

زیات وخت به یې د کوڅې له هلکانو سره په سینماګانو او پارکونو کې تیراوو. ورو ورو په چرسو روږدی شو ورځ به یې ټوله په تیمورشاهي پارك کې تیروله. له کوره هم خوابدی و. د کور ټول لګښت د لطیف په اوږو بارو. آصف به چې هر کار ته ملا وتړله هغه کار به سرته نه رسیده. نور یې له ژونده زړه تورشوی و.

خود د ژمي په یوه سړه ورځ د هغه د بخت دروازه هم پرانیستل شوه.

د ژمي دغه ورځ که ټول وطن ته د بدمرغۍ ورځ وه او خنګه یې چې د نورو آرام ژوند په دوزخ بدل کړ د آصف سرګردانه ژوند یې هم بدل کړ.

د ښارپه واټونو کې بهرنیان ګرځیدل. په هغه یخنۍ کې چې نورو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانونه په څادرونو کې پوښلي ول. روسان به د ښار په واټونو کې په دوبنیو دریشیو کې ګرځیدل.

دوی خلکوته بد بد کتل او خلکو دوی ته. چې چا به ځیرځیر ورته وکتل. نو د کلاشینکوف میل به یې د هغوی په خوا ونیو خلك د هغوی په خبرو نه پوهیدل. یوازې یوه کلیمه به یې ترې اوریدله «دشمن، دشمن، دشمن».

د دښمنیو په دغه یخ کنګل کې د آصف د بدمرغیو کنګلونه ویلې شول. ده هم ترښې څنګل سپینه پټه وتړله. او له نورو سره یوځای د پښتونستان واټ د سرك په غاړه ودریده او په لاره ځینې تیریدونکی لارویان به یې تلاشي کول. نه خو ده ورسره ولاړ کسان پیژندل او نه هم نورو دی پیژانده. یو تن چې ترڅنګل یې پټه تړلې وه او بې قنداغه روسی‌ي کلاشینکوف یې په غاړه کې اچولی و ده ته رانږدې شو.

ـ ملګریه ته وسله نه لرې؟

آصف نه پوهیده څه ورته ووایي بې له دې چې خبره وسنجوي وویل:

ـ وسله هو وسله یو کلاشینکوف مې درلود بل ملګري ته مې ورکړ.

ـ چې داسې ده نو رادیو ته ولاړ شه له ملګری اتش کفه څخه کلاشینکوف ترلاسه کړه.

د رادیو تلویزیون په انګړ کې نور هم راټول شوي ول

داسې معلومیده لکه چې د اختر له لمانځه وروسته خلك یو بل ته اختر مبارکي وایي. یوبل یې په غیږو کې نیول. آصف نه پوهیده چاته ورغاړه وزي. هك پك ولاړ و. د نورو له خبرو پوه شو چې راغلي کسان یا زندانیان ول. یا د حکومت له ویرې پټ ول

ده هم خپل نوم د زندانیانو په لست کې ولیکه یو روسي نوی کلاشینکوف یې واخیست او د شیرعلی خان واټ د امنیت مسؤولیت ورته وسپارل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آصف څو ورځې وروسته په همدې سیمه کې د امنیت د رئیس په توګه وګومارل شو. خپله خور یاسمین یې هم د سابقه لرونکو مخفي ګوندي غړو په لست کې ونیوله، خو مشر ورور مستري لطیف یې دغه باد راوړي ګوندي غړیتوب ونه مانه. چې بیا وروسته د کب د دریمې نیټې د روسانو په ضد پاڅون کې ووژل شو.

یاسمین د زده کړو لپاره تاشکند ته واستول شوه د تاشکند په هوایي ډګر کې له یو بل افغان ځوان خلیل سره مخامخ شوه.

په لومړۍ لیدنه کې یې یو پربل زړونه بایلودل. د هوایي ډګر په کانتین کې یې چای وڅښه په لږ وخت کې دومره سره نږدې شول. چې یو له بله جلا کیدلو ورته د مرګ معنی لرله.

خو چاره نه وه یاسمین باید په تاشکند کې د شپږو میاشتو لپاره پاتې شوی وای او خلیل د یوکال لپاره په کیف کې د فوځي زده کړو لپاره استول شوی و.

خلیل په مسکو کې د خپل یو دوست پته او د تیلفون نمبر ورکړل چې بیا وروسته یې له هماغې لارې د یوبل بل پتې پیدا کړې او بیا د دواړو لویه بوختیا یوبل ته د لیکونو او عکسونو استول و. یاسمین له زده کړو وروسته کابل ته راغله او د خلیل د راتلو شیبې یې شمارلې.

په دې نورې شپږ میاشتې شپږ کلونه شول.

یاسمین یوازې د کابل هوایي ډګر ته ،د خلیل هرکلي ته ورغله.

خلیل نور خپلوان نه لرل چې هرکلي ته یې ورشي.

داسې څرګندیده چې خلیل له شوروي څخه خپل ټول کور راوړی وي ډول ډول الماریګ د خوب تخت کوچونه چاینکې او فرشونه د خلیل د کور سامان و. چې د یاسمین په مرسته یې په زړو مکرویانو کې پخپل کور کې ځای پرځای کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیل په مرکزي قول اردو کې له یوې میاشتې کار وروسته رخصتي واخیستله او له یاسمین سره یې چې اوس د ښځو د سازمان رئیسه وه واده وکړ.

ددوی دواړو د نیکمرغي او خوشحالي شپې ورځې رارسیدلې وې، دومره سره ګران ول، چې د ورځې رسمي وخت به یې هم یو له بله لرې نه شوای تیرولای.

د ورځې په اوږدو کې یود بل دفترونو ته هم ورتلل او هڅه به یې کوله چې وختی کورته راشي.

خو لکه څنګه چې یې پیژندګلوي او واده زرشوی وه هماغسې ژر سره جلا شول. څلور میاشتې وروسته خلیل خوست ته واستول شو او شل ورځې وروسته یې د مرګ خبر راورسیده.

د خلیل مرګ د یاسمین زړه مات کړ، د زړه له کوره یې د ځواني ولولو کډه وکړه.

نور خپلې دندې ته نه ولاړه، او د ناروغۍ په بستر پریوتله. جنرال آصف واده کړی و، او خپله مور یې له کوره شړلې وه. مور یې له خپلې یوازینۍ لور یاسمین سره اوسیدله. د لور له زیږیدو وروسته یاسمین دولتي دندې ته ستنه شوه او د پوهنې په وزارت کې وټاکل شوه.

ظاهرًا داسې څرګندیده چې یاسمین خپل پخوانی د خوښۍ ژوند بیا پیل کړ دي. ښکلې جامې به یې اغوستې او سینګار خو یې نورو نجونو او میرمنو ته د الهام منبع وه.

خوپه زړه کې یې د خلیل مینه ساتلې وه، د هغه په شوروي کې اخیستل شوي عکس یې د هغې د نورو مینانو د پرله پسې غوښتنو سره سره د میز له سره راکوز نه کړ او د نارینه ساعت به یې چې د خلیل د لاس نښه وه تل په لاس و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوه ویشتم څپرکی

د جمعې په ورځ د بلاك مخې ته لاره سرو او سپينو ډاټسنو بنده کړې وه. د ډاټسنو په باډیو کې ګیډۍ ګیډۍ د اوږې د سر راکټونه ولاړ ول.

څو کسه ټوپکوال چې پلنګي دریشي یې اغوستې وې د موټرونو شاوخوا ګرځيدل. د بلاك مخې ته ماشومانو د نور کله په څير لوبې نه کولې. د موټرونو په راتلو سره څوك خپلو کورونو ته ولاړل او نورو هم د بازار لاره ونیوله. د بلاك په برنډو کې هم څوك نه تر سترګو کیدل. خلکو د تلاشي له ویرې پخپلو کورونو کې موجود کتابونه او نور سندونه د باندې غورځولي ول. او ځینو خو لا د خپلو ماشومانو او میرمنو په مرسته د بلاك تکاوي کې ځای پرځای کړي ول.

د بلاك خواته تیریدونکو کسانو به د موټرو په لیدو بلې خواته لاره چپه کړه. یوله بله یې د وسله والو کسانو په اړه پوښتنې کولې. خو هیچا سم ځواب نه درلود

وروسته ځرګنده شوه چې راغلي ټوپکوال د شکور میلمانه دي. شکور له برنډې څخه پخپل زوی چې له ټوپکوالو سره یې خبرې کولې غږ کړ:

ـ اباسینه میلمانه راوله. تاسې په موټرو پام کوئ چې څوك ورنږدې نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شکور د خیرې په خیر داخل دده کوټه هم بدله شوې وه. کوچونه او میزونه بلې کوټې ته وړل شوي ول. او په کوټه کې سرې توشکې چې سپین کرښې کرښې پوښونه پرې غوړېدلي ول، هوارې وې. د تلویزیون په الماري هم سپینه پرده غوړېدلې وه. دقیبلې خواته په دور یو جای نماز چې د مکې معظمې انځو پرې کښل شوی و راځړېدلی و. د الماری پر سر پخوانی عکسونه لرې کړای شوي ول. او پرځای یې په دیواله یو لوی تصویر راځړېدلی و. په تصویر کې یوه میرمن په رحیل کې د پرانستي قرآن کریم په قرأت بوخته وه. بل څنګ ته یې سپین ږیری سړی په یوه دلدل آس چې وزرونه یې پرانستي ول. سپور و په سر یې لیکلي و. «یاغوث الاعظم دستګیر مدد».

ورسره د شکور خیره هم بدله وه. د ق هاشم سره دلومړۍ لیدنې په خیریې پکول په سر و خو داسې معلومیدل چې له هماغې ورځې راهیسې یې بیا ږیره نه وه خریلی. تورې او سپینې ږیرې یې خیره هم بدله کړې وه. داسې چې ډیرو دوستانو یې په لومړي نظر نه پیژاند ویلای شو چې ږیره یې نیمه توره او نیمه سپینه وه

په پکتیا کې د تور او سپین ګوند په باب یو روایت داهم راغلی دی. وایي چې د پکتیا خلکو د استقلال په جګړو کې انګریزان ډیر وارخطا کړي ول. نو ددوی په منځ کې د نفاق اچولو لپاره انګریزانو د سیمې خلکو ته کیشکره ښکاره کړه او ورته یې وویل چې که هرڅوك هوښیار او پوه و. نو وبه وایي چې په دې مرغه کې تورې ښکې زیاتې دي که سپینې؟

ځینو وویل تور رنګ پکې زیات دی. خو نورو بیا وویل چې نه د کیشکرې په ښکو کې سپین رنګ زیات دی.

وایي چې له هغه وروسته د کیشکرې د تور رنګ پلویان تور ګوندیان شول او دا نور یې سپین ګوندیان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شکور د ړیرې په باره کې هم د میلمستون په کونج کې د ناستو میلمنو پټه مشاجره روانه وه.

یو ټوپکوال چې ټوپک یې تر کین ترکینې زنګون لاندې ایښی و. دا بل ته وریه غوږ شو:

ـ شکور له ږیرې سره ډیر ښه ښکاریږي.

هغه ورته وویل:

ـ تور خر نه سپینیږي.

شکور چې له هاشم سره په خبرو بوخت و. ددوی خبرو ته یې پام شو. ورته یې وکتل.

سموت چې د ناستوکسانو خبرې یې اوریدلې وې شکورته وویل:

ـ والله دا ږیره خو ډیره ښه درسره ښکاري خو مطلب یو تاوان دې پکې کړی دی.

یوبل ټوپکوال له کونج نه راغږ کړ:

ـ څه تاوان یې کړی دی؟

سموت په معنی لرونکې لهجه وویل:

ـ مطلب دده اصلي خیره یې ښودلې ده.

د شکور رنګ ژیړ شو په وارخطایي یې پوښتنه وکړه:

ـ څه څه ځنګه اصلي خیره؟

سموت موسك شو ویې ویل:

ـ تراوسه ځوان مالومیدې مطلب پوه شوې که پوه نه شوې اوس مالومه سوه چې سپین ږیری یې.

د ځنګ سرې ته یې مخ وروا ړاوو:

ـ که ځنګه او دولا داسې نه ده.

ـ نه نه اوس یې هم په ږیره کې تور وینښتان زیات دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سموت يوځل بيا شکورته ځيرشو ويې ويل:

ـ نه نه سپين ږيرى شوى دى مطلب سپين ويښتان زيات دي.

يو بل د عبدالله خبره تائيد کړه:

ـ يه يه نام دخداى ځوان دى ټول ويښتان يې توردي.

يوبل ددروازې له خوا غږ کړ:

ـ شرط تړې؟

ـ نه سپين زيات دي.

ـ تور زيات دي.

ـ يه يه ...

خو ددوى دا مشاجره د چلمچې او بدنۍ شرنګا وشکوله لوى سور رنګى دسترخوان هوار شو. ډول ډول خواړه پې کيښودل شول. چې زياتره يې ميلمنو نه پيژندل نه پوهيدل چې اول په کومو خوړو پيل وکړي. يو بل ته يې کتل. شکور لاپه دهليز کې و او د ميوو لوښي يې راوړل، ميلمنو په لويولويو ګردو مجمو کې د وريجو په خوړلو پيل وکړ. خو عبدالشکور ورسره مرسته وکړه په کوچنيو لوښو کې يې وريجې وويشلې او د هريوه مخ ته يې کيښودې.

☆ ☆ ☆

لکه چې دمخه ټاکل شوې وې د ډوډۍ له خوړلو وروسته ټول پاڅيدل.

شکور او قوماندان هاشم په يوه موټرکې کيناستل. موټر د قرغې د بند په لوري حرکت وکړ خو د قوماندان نور ملګري په نورو دوو موټرونو کې ولاړل او له دوى سره يې ملګرتيا ونه کړه.

د ماسپښين لمونځ يې د لارې په يوه جومات کې اداء کړ دوى د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قرغې د بند سیل په موټرکې وکړ، موټر یې له نورو لرې د بند د اوبو ترڅنګ ودراوو، په موټر کې ورسره ملګري سپوږمۍ رستوران ته ولاړل او هاشم او شکور دواړه د موټر ترڅنګ په شنه چمن کې وګرځیدل.

لومړۍ يې رسمي او تشريفاتي خبرې کولې، زياتره خبرې يې د بند د ښکلا په شاوخوا راڅرخيدې، پخپلو خبرو کې يې د افغانستان د نورو ښکلو سيمو چې دوی د جګړې په وخت کې ليدلې وې يادونه هم وکړه.

هریوه خپلې خپلې خاطرې بیان کړې.

هاشم پخپله سیمه کې د هغو باغونو او منظره لرونکو کلیو یادونه هم وکړه، چې د شکور په امر بمباري شوې وې او اوس يې ښکلا بايللې ده، شکورهم بې ځوابه نه و، ده هم د هغو ځايونو نومونه واخيستل چې د هاشم په امر په راکټونو وران شوي و، ده په کابل کې د تيرې مياشتې جګړه ياده کړه چې د کابل د بابر بڼ پکې ويجاړ شو.

خو ددوی دواړو خبرو نه د ګيلو بڼه لرله او نه يې دا هڅه کوله چې يوبل ملامت کړي،بس هسې خبرې ترخبرو پورې يادې دي.

شکور په خندا ورته وويل:

ـ يره قوموندان صاحب په زړه کلا کې خو دې ډير خلك بلې دنيا ته ولېږل.

هاشم په موسکا وويل:

ـ ځې کوې دتاسې خو په ګټه وه.

ـ څنګه؟

هاشم په هماغه انداز وويل:

ـ د ماله هرې وژنې سره دتاسې د تبليغاتو د تبرخوکه تيريدله.

شکور د تائيد په علامه سر وښوراوو:

ـ هو والله دغسې خو ده، خو په شينکي کلي زه هم عميقًا متاثره شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هاشم څه ونه ویل ده پوښتنه وکړه:

ـ رښتیا هغه دې ولې ټول داسې په یوه ځای تر تیغ تیر کړل؟ هغه مسئله مانه تل مورد د سوال وه.

ـ ورك یې كه. هغو ډیر په غوصه کړم. په هغه وخت کې مې دا د مشرې ښځې کوچنې ورور ډیر راباندې ګران و هغه یې د ځمکې په کومه معامله کې په ټولو سره وهلی و. زه هم په هغه ورځ ډیر ستړی وم غوصه راغله ټول مې ووژل

هاشم دا خبرې په داسې انداز کې کولې لکه چې د خپل ژوند یوه په زړه پورې خاطره بیانوي.

شکور وخندل

ـ ژوندی خو دې یې. ښه سیاست خو دې وچلاوو. قاطعانه برخورد چې هرڅوك ولري په صورت قطع د تائید وړ وي.

ـ پوښتنې مه کوه. د تاهم د مړو حساب یوه خدای ته مالوم دی خو دا دعا کوه چې نامعلوم قبرونه رابرسیره نه شي.

شکور د بند د اوبو په منځ کې د موټر په ټیوپ یوه سپاره کس ته په ځیر ځیر وکتل. داسې یې ښودله چې د هاشم خبرې نه اوري.

خو هاشم پریښودونکی نه و:

ـ ولې داسې خپه شوې. دا خو مې د آئینې یو کونج درنه وښود. که تول مخ یکې ووینې څه به کوې.

شکور چې هماغسې اوبو ته کتل:

ـ دا زما او ستا جګړه نه وه. دواړه اقتصادي او اجتماعي فورماسیونونه یو دبل د نابودي په جهت کې فعال و. دا چې کوم یو د متلاشي کیدو جهت لري. راهبردونه یې معلوم نه دي.

هاشم څه ونه ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکور په نصیحت وویل:

ـ ورك یې کړه قوماندان صاحب آئینې مه را اخله، ښه به داوي چې آئینې په ګډه سره ماتې کړو.

قوماندان د روغې په علامه لاس ور اوږد کړ.

ـ واچوه، دا خبره مې د ې خوښه شوه آینې به داسې زرې زرې کوو، چې هیڅوك ځان پکې ونه ګوري.

شکور وویل:

ـ پدې جهت کې موږ باید یو کامل تفاهم ته ورسیږو.

دواړو لاسونه سره ورکړل. شکور په خندا وویل:

ـ د پوښتنې سړی دې خدای په دې ملك کې نه پیدا کوي جواب مواب له کومه شي، د ډیرو حقوق تلف شوي دي.

هاشم په ټوکه وویل:

ـ رښتیا په ملتینګو کې دې سخت تبلغات راپسې کول چې هاشم مزدور دی، هاشم غوبه دی.... خپلو رهبرانو ته مو پام نه و، چې د بل په ټوك رالوی شوي ول.

دواړو وخندل، هاشم پسې زیاته کړه:

ـ مزدور مو سپکاوو بیامو د کارګر او مزدور نارې هم وهلې بلا خلك وئ.

شکور په خندا وویل:

ـ هغه لکه ستاسې نارې د نورو لپاره وې نه د ځان لپاره. اوس به د آئینو غم کوو چې کومه روغه پاتې نه شي.

دواړه په خندا موټر ته وختل شاوخوا ناست خلك ددوی د موټر په وړوکې پټ شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اته ویشتم څپرکی

د رئیس پرمیز پراته لست کې د یاسمین نوم هم په پنځمه ګڼه کې لیکل شوی و. هاشم یوځل بیا لست ترنظر تیرکړ، د میز له قلمداني څخه یې یو قلم راواخیست ځینې نومونه یې پرې نشاني کړل.
لست یې په شنه کاغذي دوسیه کې ځای په ځای کړ او د میز په خانه کې یې ترنورو دوسیو لاندې کیښود، د میز پر سر زنګ باندې یې ګوته ټینګه کړه یو سپین ږیری سړی چې د رئیس د دفترپیاده و، رانن‌وت او د امر په انتظار د دروازې خواته ودریده.
رئیس تر میز لاندې د باطلو کاغذونو په ټوکرۍ کې لاړې تو کړې، مخکینۍ دوسیه یې بیا راواخیسته په لست یې سترګې وغړولې. نښه شیبه یې د نومونو په لوستلو تیره کړه سر یې راپورته کړ سپین ږیري ته یې وویل:
دادحقه د اجرائې ماموره یاسمین راوغواړه.
رئیس په خوله کې ژبه تاوراتاو کړه، د کاغذونو ټوکرۍ یې را پورته کړ، څوځله یې لاړې پکې تو کړې، له ځایه راولاړشو، خپل پلنګي جمپر یې د دفتر په کونج کې په ولاړ کوټ بند راوځړاوو.
بیرته په خپل ځای کیناست د میز پر سر پرتو کاغذونو په لوستلو بوخت شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددروازې په خلاصیدو سره یې د تیلفون غوږی راواخیست او یوه نمره یې دایله کړه:

دوه ځله یې بلې بلې وویل خو له هغې خوا چا ځواب ورنه کړ بیا یې نمره دایل کړه، بلې بلې.

په غوسه یې د تیلفون غوږی په تیلفون وویشت.

دادحق ته یې چې په دروازه کې د یاسمین شاته غلې ولاړو په قهر وویل:

- دا تیلفون بیا څه بلا وهلی؟

دادحق په عاجزۍ وویل:

- والله که خبر یم صیب.

- راشه وې گوره والله که خبر یم، اوله دې سره یې یاسمین ته د کیناستو اشاره وکړه.

دادحق تیلفون د میز بل سرته کش کړ، پوه شو چې د تیلفون مزی غلاشوی دی رئیس ته یې مخ را واړاو:

- رئیس صیب د تیلفون لین نشته.

- څنگه نشته څه شو؟

- والله که خبر یم، د شپې دلته ستاسې کسان پیره کوي.

- هوم نوته وایې چې هغو به وړی وي؟

- زه به یې پوښتنه وکم، د مدیرصاحب علی خان تیلفون هم ورك دې.

رئیس نور د هغه خبرو ته غوږ ونه نیو یاسمین ته یې مخ راواړاوو:

- ښه د تا نوم یاسمین ده؟

- هو یاسمین.

- ښه ښه ډیرښایسته نوم دی.

یاسمین څه ونه ویل، ځان یې د چوکۍ د څنگ په راوتلی اسفنج

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوخت کړ. رئیس پورته ورته وکتل، د میز پر سر کاغذونه یې سره واړول راواړول.

ـ ښه ښه، نور؟

رئیس نه پوهیده څه ووایي، که وار له واره د لستونو خبره رایاده کړي ترې خپه به شي، ښه یې وبلله چې د لست خبره د فشار د وروستۍ وسیلې په توګه له ځانه سره پټه وساتي.

پوښتنه یې وکړه.

ـ څنګه له کاره دې راضي یې؟

یاسمین لنډ ځواب ورکړ.

ـ هو.

رئیس د خبرو په حال کې قلم هم په کاغذ خوځاوو، داسې معلومیده لکه چې دا خبرې لیکي، خو هغه هسې کرښې ورښې کرښې په سپین کاغذ ایستلې. د یاسمین لنډو ځوابونو په تنګ کړی و ناسنجول شوي یې وویل.

ـ زه حیران یم چې ستا غوندې ښکلې نجلۍ څنګه دلته کارکاوو.

ـ څه ووایم. نصیب قسمت دی. څوک دلته، څوک هلته.

د یاسمین خبرې نرمې وې خو څیره یې جدي وه د خبرو په وخت کې یې رئیس ته سم نه کتل. کله به یې ځمکې او کله هم له مخامخ کړکۍ نه دباندې کتل.

خو رئیس دواړه سترګې په دې کې خښې کړې وې، د هغې هر حرکت یې څاره. لکه یو مستنطق چې د تورن په ځوابونو کې د ریښتیا درواغ معلوموي.

له یاسمین څخه دده دا حرکتونه پټ نه ول. هغې هم دده د هر حرکت په مقابل کې په بې اعتنایي سره غبرګون ښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئیس ښکته پورته ورته وکتل. له ځایه راولاړشو، د کړکۍ خواته ولاړ، بیرته راوګرځید لکه چې لومړی ځل یې د یاسمین سپینې غاړې ته پام شوی وي د خپل میز په سر له کاغذداني څخه یې یو کاغذ راواخیست خو سترګې یې د یاسمین په غاړه کې خښې کړې وې. قوماندان هاشم تر اوسه د کومې پردې ښځې غاړه داسې نه وه لیدلې. په دفتر کې یوې بلې خواته ته راته، چې د یاسمین مخې ته را ورسیده داخل یې یوه سترګه چنه کړه، داسې یې په څنګ ورته وکتل لکه تږی چرګ چې په صراحی کې اوبه ګوري.

د یاسمین په غاړه کې له سرو زرو جوړې شوې نقشې د هغې د دواړو تیونو بیخونه پټ کړي ول. د افغانستان له نقشې څخه جوړ شوی د سرو زرو امیل به د یاسمین له نرمو حرکتونو سره یوې بلې خواته ولاړ. خو دهاشم د سترګو یو لوی خندو.

هاشم بیا د کړکۍ خواته ولاړ له کړکۍ نه یې د باندې وکتل ویې ویل

ـ که ته له ما سره په یوه لاره ولاړه شې. په سرو زرو کې به دې پټه کړم.

یاسمین په بیړه ځواب ورکړ:

ـ که په ډبرو کې ګلان راټوکیدای شي نو دوه لارې هم یوکیدای شي.

ددې د خبرو په وخت کې هاشم دباندې کتل او د خبرو په وخت کې یې د هغې شرمناکې اوپه عین حال کې قهرجنې څیرې ته پام نه و. ښایي له همدې امله یې د خبرو په معنی نه وي پوهیدلی. بیرته د خپلې چوکۍ خواته راغی. خپل څادر یې چې له څوکۍ څخه راځړیدلی و، بیرته سره ټول کړ او په هماغه چوکۍ کیناست د خپلو خبرو په ادامه یې وویل

ـ له ما سره هرڅه شته. مال. پیسې او هرڅه چې وغواړې. زه چې له کومه ځایه تیریږم ځمکه خپل تنفس بندوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسمین نور څه ونه ویل، د کوچ نه د راوتلی اسفنج وړې وړې ټوټې یې په ګوتو کې سرویلې، لکه چې دا هم هغه څمکه وي چې د قوماندان په تیریدو سره خپل تنفس بندوي، چوپ وه هیڅ یې ونه ویل.

پړونې یې په سرسم کړ او د ولاړیدو تابیا یې ونیوله، خو د رئیس پرله پسې خبرو چې د خان او خپلو شتو په ستاینه څرخیدلې، د وتلو مجال نه ورکاوو.

کله چې د هغه خبرې خلاصې شوې ویې ویل:

ـ په دفتر کې کارونه زیات دي، اجازه ده چې ولاړه شم.

اوله دې سره له ځایه راولاړه شوه.

هاشم د هغې له غوصه ناکې څیرې پوه شو چې خبرو یې وربانده‌ې چندان اغیزه نه ده کړې خپل وروستی ګوزار یې را ړومبې کړ ویې ویل:

ـ یه، ته مه ځه، دلته ماته یو لست راغلی دی.

ـ د څه شي لیست؟

هاشم لست ورته وښود ویې ویل:

ـ دا دهغو کسانو لست دی چې کمونستان ول، او یا روس ته تللي ول.

چې وي لیدل د یاسمین په څیره کې بدلون راغی پسې زیاته یې کړه:

ـ او ستا نوم په دواړو لستو کې شته، اوس ته ووایه، زه څه وکړم؟

یاسمین ځای په ځای ولاړه وه. لکه چې ددې وروستي ګوزار ددفاع وس یې نه درلود، ورو یې وویل:

ـ یوه چاره یې وکه.

ـ دانوڅه چاره لري، اوس کار ترکار تیر دی، لستونه نیول شوي دي، دا کسان باید له وظیفو ګوښه او بندیان شي.

د یاسمین په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې، مخ یې بلې خواته

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړاوو چې رئیس یې ونه ویني، د چای خوړلو د میز پر سر په پرته ورځپاڼه ورټیټه شوه، هسې یې مخې ته ونیوله. بیرته یې پخپل ځای کېښوده. رئیس ته یې وویل:

- رئیس صاب ټول کارونه له مجبوریته کېږي.

هاشم وخندل.

- روس ته تګ هم له مجبوریته کېږي؟

- څه ووایم، خیردی، ته یې یوه چاره وکه

رئیس یوه شو چې وروستی ګوزار یې پخپله بشکلا مغروره یاسمین د غرور له نیلي راکوزه کړه.

- چاره خو یې ډیره سخته ده، خو وبه ګورو چې څه کېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ویشتم څپرکی

سهار د هاشم ملګرو دهغه په دفترکې تود مجلس جوړ کړی و.
هاشم لادفتر ته نه و راغلی. سموت ویل چې هغه د سهار له لمانځه وروسته ترلسو بجوپورې بیا ویده کیږي او شکر خوب کوي.
څوشپې کیدې چې قوماندان هاشم له دوی څخه خپل د اوسیدو ځای بیل کړی و، اوس ددوی لیدنه یواځې په همدې دفتر کې کیدله.
ښایي همدا علت به و. چې انډیوالان یې په ده بدګمانه شوي ول.
پخوابه دوی د ورځې په یو موټر کې ګرځیدل. خو اوس هغه ته تنظیم بل موټر ورکړی و. او دوی ته پخوانی موټر پاتې و، د مرکزي کمیټې په ودانۍ کې ددوی د ګډې خونې له دروازې څخه هغه لوحه چې پرې لیکلي و. «د قوماندان محمد هاشم د انډیوالانو اطاق» هم ایسته شوې وه.
قوماندان هاشم اوس په وزیر اکبرخان مینه کې په یوه کور کې اوسیده. ویل کیدل چې کورته یې وخت ناوخته ناپیژندل شوي کسان او آن ښځې هم راځي. ددوی د نن ورځې د مجلس موضوع هم همدا وه.
سیدامین چې د کړکۍ خواته په کوچ کې په یوه ډډه پروت و. راجګ شو پښې یې پڅ بلو څپلیو برسیره چې د کوچ خواته یې اینښې وې کیښودې ویې ویل.
یره زه چې ورته ګورم هاشم ډیر بدل شوی دی چې دا ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان مومین په تائید وویل:

ـ د هاشم اخیره خاتمه د بدو شوه.

یو بل وویل:

ـ چوکۍ سړی خبرا بوي

سموت چې له بوټونو سره په کوچ کې اوږد غځیدلی و او خپل پکول یې په لاس کې ګډاوو راپورته شو وې ویل:

ـ مطلب دا ټول دې ښځو له کار ویوست.

خان مومین وویل:

ـ ته وا دا به د ښځو تاثیر وي؟

ـ هو نو، نه یې وینې، چې مطلب ښوی ښوی ورسره کیږي پوه شوې که پوه نشوې. زیرې ته دې پام نه ده. مطلب بس مازې یوه چاړه پاتې ده چې پې را تیره یې کړي.

درمحمد وویل:

ـ دا ټول دغې یوکچنۍ له لارې ویوست.

سموت وویل:

ـ ورك یې که مطلب ټولې دغسې دي. رحمان بابا څه ښه فرمایلي دي چې «لانت کې په زنان که مور وي د سلطان» او بیا یې په شد او مد د سلطان محمود غزنوي د مور کیسه داسې تیره کړه لکه چې دده مخ ته پرون تیره شوې وي.

چې دده خبرې خلاصې شوې، اکبر وویل:

ـ که زما منئ زه خو وایم چې سار ایې محکمه به جوړه کړو.

ـ څنګه محکمه دا تیرې محکمې دې لکه چې بس نه شوې؟

اکبر وویل:

ـ یه یه هغه خو د نارینه وو وې. اوس به د ښځو لپاره وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څنګه؟

ـ بس لکه د رؤف غوندې چې چیرې مو لوڅ مخې ښځه لیدله مخ ته به یې تیزاب شیندو. یا به یې ځای په ځای وژنو.

انور تائید کړه:

ـ والله که دې بده خبره کړې وي اول به دا یاسمین ده که څه بلا ده، دا وژنو.

خو سموت د نصحیت په ډول وویل:

ـ خبره زموږ په سرې کې ده پوه شوې که پوه نشوې دا باید لارې ته راولو. مطلب دده پرتوګ له شکور سره بدل شوی دی. څه چې هغه کول اوس یې دی کوي.

ـ نو ته څه وایې چې څه وکړو؟

ـ زه وایم چې مطلب له ده سره به خبرې وکړو پوه شوې که پوه نشوې ورته به ووایو چې اول دا یاسمین له ځانه لرې کړي.

اکبر وویل:

ـ نا اوس په هغه ډیره ګرانه ده. ځان به ورك کړي هغه نه ورکوي.

سموت په غوصه وویل:

ـ چې راسي زه دا ټول ل ل ل....

دروازه خلاصه شوه. قوماندان محمد هاشم له خپلو بریګاډانو سره په دفتر راننوت.

سموت خپله خبره واړوله.

ـ هو والله زما هم ډیر بد ایسي.

هاشم چې په خپل ځای کیناست دا نورو ته یې مخ راواړاوو:

ـ بیا مو په چا کې میده کړې ده؟

له سموت نه لاره ورکه وه نه پوهیده څه ووایي ځان یې تیر کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هسې یوه خبره وه ورك یې کړه.

- څوك مو میدان ته راچولی و، زه خوبه مو نه یادولم.

- یه یه تا به ولې یادوو، دا شکور ملحد مو سره یاداوو.

- ولې هغه څه کړي دي؟

سید امین په تمسخر وویل:

- هغه هیڅ هم نه دي کړي، نه یې څوك وژلي دي نه یې په کلیو بمباري کړي دي نه یې چاته....

هاشم یې خبره پریکړه.

- پریږده دا خوښې خبرې.

سموت هم جرأت پیدا کړ ویې ویل:

- مطلب ټول اندیوالان وایي چې تاسې که څوك وژلای اول مو باید دا سرکوزی خوندي کړی وای مطلب تاسې نور غریبان ووژل دی مو ملګری شو.

هاشم په نصیحت وویل:

- ګوره سموت ګله ته خو شکر هوښیار سړی یې، هغه لاس چې نشي پریکولې ښکل یې کړه.

له ځایه راجګ شو په قدم وهلو یې پیل وکړ پسې زیاته یې کړه:

- په دې خبرو سر مه خوږوئ.

که پدې خبرو پسې ګرځیدئ ږیرې به مو ژر سپینې شي.

یاسمین چې دفترته راننوتله لکه چې انتظار یې نه درلود چې له هاشم سره دې دومره کسان ناست وي وارخطا شوه. بیرته شاته وګرځیده په داسې حال کې چې په یولاس یې دروازه ټړله په ټکنې غږ یې وویل:

- سلام

خو چا یې د سلام ځواب ونه وایه. ناستو کسانو یوبل ته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم خان د میز په سر په کاغذونو بوخت کړ یاسمین یوې بلې خواته وکتل. د رئیس د میز په لوري روانه شوه ويې ویل:

ـ رئیس صاحب زه مو پکاروم؟

اوس نو وار د هاشم و چې وارخطا شي.

ـ ته ته هو رښتیا خطونه هغه مکتوبونه هغه به ....

یاسمین ورسره مرسته وکړه:

ـ هغه پروني مکتوبونه دې لاسلیك کړل؟

ـ هو هو ماهم هغه مکتوبونه یادول. داسې ده چې هغه والله که پوهیږم چې هغه څنګه وو، وروسته، لږ وروسته راشه

ناستوکسانو د سترګو له کنجو یاسمین ته کتل.

اکبر د خان مومین لاس چې د کوچ په څنګلي یې دده خواته ایښی و وسکونډ ورو يې وویل:

ـ دکافر لور اور لګوي.

خان مومین ترڅنګ ورته وکتل خو اکبر یاسمیني ته کتل ده ته یې ورپام هم نه و.

یاسمین ددروازې په خوا روانه شوه. له هاشم. پرته ټولې سترګې پسې وې.

د یاسمین له وتلو وروسته دوی هم یویو پاڅیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیرشم څپرکی

یاسمین په ځان کې یو پټ احساس لیده، چې په مقابل کې یې مقاومت ورته ناشونی ښکاریده. له څه وخته راهیسې یې هم په چلند او هم په څیره کې بدلون راغلی و، دواړه لاسونه یې د سرو زرو له بنګړو ډک ول، غاړه یې هم د افغانستان د نقشې پرځای په نسبتًا غټه اسم الله او نري امیل ښکلې کړې وه. اوس یې د پخوا په څیر ټوکې نه کولې که به چا د مینې کومه خبره یاده کړه دې به ژر خبره واړوله.

اوس یې په دفترکې د خپلو خورلڼو د ټوکو په ځواب کې دا نه ویل چې دا او هاشم د یوه لوی سیند دوه غاړې دي چې هیڅکله به سره نږدې نشي.

دا په خپلو هغو خبرو پښیمانه وه چې خپلو همکارانو ته یې ویلي و چې دا له هغو ښځو څخه نه ده چې له هر څیرن سره په خلاصه ټنډه او موسکا خبرې وکړي.

دا په هغو نومونو هم پښیمانه وه چې په لومړیو ورځو کې یې په هاشم ایښي ول.

له هغې ورځې چې ددوی په اداره کې د نارینه وو او ښځو دفترونه سره بیل شوي ول. او نورې ښځې ددې او هاشم. له پټو اړیکو څخه خبرې شوې وې. ټولو میرمنو به دا ځوروله ځینو به پرزې پرې ویلې چا به ټوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې کولې او ځینو خوآن خبرې هم نه ورسره کولې. دا هم د نورو میرمنو له دې ډول چلند څخه په تنګ شوې وه خو چاره نه وه. ځکه د ادارې د میرمنو لپاره همدا یوه لویه کوټه چې پخوا د محاسبې مدیریت و، په نظر کې نیول شوې وه.

رئیس هاشم ورسره وعده کړې وه دې او ددې څو نورو خاصو ملګرو ته به ځانګړې دفتر ورکوي، خو تر اوسه یې لا دوی ته دفتر نه و پیدا کړی. یوځل یې په څلورم منزل کې د بل ریاست یو دفتر ددوی لپاره خلاص کړ. هلته راکټ ولګیده او د دفتر یو دیوال یو مخ له منځه ولاړ.

نن هم چې دا د هاشم له دفتره راغله، نورې همکارانې پرې ورټولې شوې. دپخوا په شان ټوکې او مسخرې وې دیبا د چای پیاله د یاسمین مخې ته کېښوده په معنا داره غږ یې وپوښتل

ـ ښځګه یاسمین د سیند اوبه خو به نه وي وچې شوې؟

یاسمین لکه چې ددې په کنایه پوه شوی نه وي وویل

ـ ولې څه؟

ـ هسې ما ویل وچکالي ده. چې د سیند دواړه غاړې سره یو شوي نه وي

ټولو وخندل. یاسمین ځان نه بایلود ویې ویل

ـ څه ګډې وډې سره وایې؟

ـ چې اوبه نه وي نو سیند وچیږي او دواړه غاړې یې سره نږدې کیږي

دا نورو ته یې مخ وروا ړاو

ـ که ښځګه همدا سې نه ده؟

ټولو وخندل

ـ حتمًا. حتمًا. ښځګه به نه سره نږدې کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خندا آواز لوړ شو.

شکیبا ظاهراً خبره واړوله:

ـ یاسمین دا اسم الله دې په څو واخیستله، ډېره ښکلې ده.

یاسمین ترولیـ شوه:

ـ دا هو دا ډېره ښایسته ده.

شګوفې په خندا وویل

ـ څه یې پوښتې، څه دې خو نده اخیستې؟

نیلا په مسخرو وویل

ـ رښتیا وایې. دا خواره څه پې خبره ده. دا شنه غمې یې په یاري ګټلي دینه.

ټولو وخندل. د یاسمین د مخ سرخي زیاته شوې وه ټولو خندل. نږدې خاصو ملګرو یې هم له هغو سره خندل.

یاسمین په غوسه شوه:

ـ تاسې ښځې خو کـه هرڅومره تعلیم هم وکړئ بیـاهم حسـادت نـه پریږدئ.

مرضیې ورغبرګه کړه

ـ نو ته څوك یې. ته لکه چې ښځه نه یې؟

ـ یم خو ستاسې غوندې نه.

له دې سره یې خپل کوچنې بکس غاړې ته واچاوو. را ولاړه شوه

ـ چیرې ځې؟

ـ خپه نه شې. مور خو هسې ټوکې کولې

یاسمین په دروازه کې وویل

ـ شفاخانې ته ځم بیرته ژر راځم

یوولسو بجو ته لا پنځه ویشت دقیقې پاتې وې. یاسمین په ښار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوکه سوکه روانه وه، څو دکانونو ته ودریده خوځه شی یې وانه خیستل، لس کمې یوولس بجې وې چې د فروشګاه مخې ته ورسیده، د کبابي مخې ته د قوماندان هاشم لنډکروزر ولاړ و په لیدو یې خوشحاله شوه مخامخ موټر ته ورغله. خو د موټر دروازې ترلې وې ښېښې یې تورې وې دننه هم څوك نه ښکې معلومیدل نیت یې وکړ چې د وعدې په ځای کې ودریږي خو په دې وخت کې هاشم چې لویه پلاستیکي کڅوړه یې په لاس کې وه راغی د یاسمین په لیدو په بریتونو کې موسکی شو. دروازه یې خلاصه کړه:

- راځه ژر خیره.

موټر د وزیر اکبرخان مینې په لوري په بیړه حرکت وکړ. هاشم موټر دګاراج په ځای په انګړکې ودراوو.

شاوخوایې وکتل یاسمین ته یې وویل:

- راځه د پاچاهي ځایووینه.

دواړه په دویم پوړ کې د خوب کوټې ته ولاړل په څو شیبو کې د میز پر سر درې ډوله کباب، میوې او بوتلونه کینبودل شول. کوټه ګډه وډه وه. د دروازې خواته چلمچي له اوبو ډکه ایښې وه، او په سر یې د منهو پوستکي پراته ول. د خوب د تخت روجایي هم ټوله شوې وه، د تخت سرته له میزنه سګرټ داني رالویدلې وه او د سګرټو ایرې په غالۍ تویې شوې وې، د پخوانۍ دیوالي بخارۍ دروازه خلاصه پاتې وه، او د ممپلیو او بادامو پوټکي پکې پراته ول.

هاشم ژر ژر په کوټه کې اضافي شیان ټول کړل. یاسمین د تخت خواته په یوه چوکۍ غلې ناسته وه، له ده سره یې په کار کې مرسته نه کوله، ښایي په دفتر کې د خورلنهو له خبرو ځوریدلې وه.

د هاشم ټوکو یې هم په شونډو موسکا را نه وستله خو دا خواشیني

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې د ډوډۍ په مینځ کې ورو ورو ورکه شوه او س یې نو خوله له خندا نه سره ورتله. دواړو خندل په کوټه کې ګرمي زیاته شوه. د خپل کمیس دوه تنۍ یې خلاصې کړې. هاشم پردې واچولې خو دوه کړکۍ یې خلاصې پرېښودلې.

☆ ☆ ☆

د ماښام تیاره خوره وه چې هاشم رڼا ولګوله. یاسمین ټینګار کاوو.
چې کور ته یې ورسوي. خو هاشم ټکنی و. له حالاتو پوره خبر نه و، له غرمې راهیسې یې له خپلو وسله والو کسانو او پوستو سره مخابروي اړیکې پرې کړې وې.
خپل نږدې وسله وال یې هم چې دده د ساتنې ترڅنګ به یې له حالاتو هم خبراوو رخصت کړي ول.
یاسمین ته یې وویل چې شپه تېره کړي. خو هغې تلوار درلود او د پاتې کیدو نه وه دا لومړی ځل و. چې هاشم په هغې په غوسه شو
ـ رښتیا چې تاسې ناقص العقل یاست. دا وخت دتلو نه دی
ـ نه نه زه ځم. ټوله ورځ درسره وم
ـ هسې نه چې په کومه بلا مې واړوې
چاره نه وه یاسمین یې د شا په سیټ کې کینوله او په مړو ځراغونو یې د زړو مکرویانو په لوري حرکت وکړ
د عامې روغتیا په څلور لارې کې دوه تنه وسله وال د سرك په منځ ولاړ ول. او دواړو موټر ته مخامخ ټوپك نیولی و. هاشم موټر ودراوو. دروازه یې خلاصه کړه
ـ څه خبره ده، چې د سرك په منځ کې ولاړ یاست؟
ـ راکوزشه. ته څوك یې. چې داسې بړ بړ غرېږې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاشم پوه شو. چې څلور لارې بل ګروپ نیولې ده.
څنګ ته یې په تیاره کې لاس وتپاوو. تفنګچه یې په لاس ورنغله.
وسله وال تر مټ ونیو. لاندې یې راګوزار کړ
ـ راښکته د خان زو. زه درته وایم راښکته ته لا کلانکاري کوې.
وسله وال د شا دروازه خلاصه کړه یاسمین غلې ناسته وه.
وسله وال یې مخې ته لاسي څراغ ونیو:
ـ هوم راکوزه شه.
یاسمین ځان سره ټول کړ. د موټر په سیټ پورې یې ځان ونښلاوو.
وسله وال په غوصه وویل:
ـ راکوزه شه ځان مه راباندې...
بیایې وپوښتل:
ـ داسړی دې څه کیږي؟
ـ دا مې خاوند دی؟
ـ افرین.
اوله دې سره یې د یاسمین لاس ونیو د ځان په خوا یې راکش کړه.
بل وسله وال ته یې مخ ورواړاو.
ـ ضیا دا زما کوټې ته بوزه
ـ نه نه زه خپل میړه ته ورځم.
وسله وال په بې اعتنایي سره وویل
ـ خیر دې نن شپه دې میړه بدل کړه
وسله والو یو په یوه خوا اوبله په بله خوا بوتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودیرشم خپرکی

ملوك ترپخوا غلی و. په ښار کې د هرنوي خبر په اوریدو به یې یوازې سر وښوراوو وبه یې ویل

ـ خدای دې د نیکو هدایت ورته وکړي.

دی پخپلو پخوانیو خبرو پښیمانه معلوسیده

داڅو ورځې چې جګړې نه وې نو ملوك او کلاخان به دواړه په بایسکلونو سهار له ښاره وتل او له چهار آسیاب او دوغ آباد څخه به یې اوړه او غوړي راوړل.

دا یوه اوونۍ د اوړو او غوړو راوړل ددوی ورځنۍ دنده ګرځیدلې وه.

په څوتیرو ورځوکې دوی د خپلو کورنیو اړتیاوې پوره کړې وې او د جګړو له ویرې یې ترخپلې اړتیا زیات اوړه ذخیره کړي ول. کلاخان هم له جګړو دمخه خپله کورنۍ کابل ته را لیږدولې وه خو په لومړیو جګړو کې یې کشر ورور ګلاخان ورك شو

خو نن هریوه پنځه پنځه منه اوړه او یو یو پیپ غوړي دخپلو بایسکلو په کنجوغو تړلي ول

د کلاخان بایسکل پنچر و. ځکه دواړه پلي له بایسکلونو سره روان ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه پیسې چې ورپاتې وې د لارې پاټکونو ترې وړې وې. له کلاخان څخه وروستی زرګون هم چې د بایسکل د پنچرۍ د نیولو لپاره یې د کمیس د څنګ په جیب کې خوندي کړی و. په سرک ولاړیو وسله وال اخیستی و. اوس نو له هغو پوستو او پاټکونو راتیرشوی ول. چې د خوراکي موادو او تیلو له راوړونکو څخه د باج اخیستلو لپاره ګام په ګام جوړشوي ول.

دوی هغودوو وسله والو چې د سرک په منځ په چوکیو ناست ول ودرول. یوتن چې ژاولې یې ژولې او په خوله کې به هر وار رااړولو به یې ټک ترې ویوست ددوی مخې ته راغی:

- دا قاچاق چیرې وړئ؟

- قاچاق نه دی اوره اوغوړي دي خپلوکورونوته یې وړو.

وسله وال هغه بل ته مخ وروااړاوو په خندایې وویل:

- زلګی وینې یې؟

زړګي چې خوله یې د جوارو له پولیو ډکه وه په ډکه خوله وویل:

- ته یې قاچاق ماچاق څه کوې خپل حق ترې واخله پریږده چې خپله لار وهي.

هغه بیرته دوی ته مخ وروااړاوو.

- واموورېدل؟ پیسې راوباسئ.

ملوك وویل:

- پیسې خوهغو نورو لیوانو یوورې. والله که ټنګه هم را پاتې وي.

خو وسله وال پرینبودونکی نه و. له ډیرکش وګیر وروسته یې دواړه تلاشي کړل چې ویې لیدل پیسې نه لري. خپل ملګري ته یې مخ واړاوو.

- دا خو یو هم پیسې نه لري.

د کلاشینکوف میل یې ددوی په خوا ونیو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ځنګه اول کوم يو وولم؟

دواړه ژېړ زبېښلي ولاړ ول، هيڅ يې هم نه ويل.

زرګی چې اوس د پوستې ترمخ د يوه لوی عکس لاندې ولاړ و، پرې غږ وکړ:

ـ مه يې وژنه، بيا به دا مرزګې له دې ځايه ځوك وړي، له بويه به يې ليوني شو.

ـ دغسې خو يې نه پرېږدم.

زرګی ورته وويل:

ـ نو څه ترې غواړې، پيسې نه لري نور خو په دې کندهوالو کې نه بايسکل په کار راځي نه اوره.

ټوپکوال ملوك په ټټ کې په قنداغ وواهه ويې ويل:

ـ تاخو والله که همداسې پرېږدم، ډېر هوکي مالومېږې. څه چې بيا په دې لار رانشې.

دواړه په بيړه روان شول، ترځنګ به يې کله کله شاته وکتل چې لږ لرې شول ملوك وويل:

ـ عجب خلك دي، انسان داسې ورته ښکارېږي لکه توبه نعوذبالله دوی چې پيدا کړی وي.

کلاخان په خندا ورته وويل:

ـ ياره کاشکې ټول مجاهدين ستا په شان وای.

ـ خدای دې خوار نکړه، ټول اصيل مجاهدين زما په شان څه چې تر ما ډېر ښه دي.

ـ که خپه کېږې نه دا خو درسره نه منم، عجيبه داده چې ته ځنګه پکې وې.

ملوك وخندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته يې چې نه منې مه يې منه. خودا ټولې دنيا منلې ده چې مجاهدينو دا وطن له لوی ښامار څخه خلاص کړ.

ـ دادې منم خو زه چې اوس دغوته ګورم، په نوم يې شرمېږم. وګوره څه يې ونه کړل، غلا، چور، ظلم، تيری، داټول مو وليدل.

ـ ليونيه داهسې د مجاهدينو په نامه تجارت کوي، د مجاهد بلا پرې وګرځه. مجاهدين هغه ول، چې له روسانو سره وجنګيدل. شهيدان شول، څوك چې ژوندي پاتې سول ټوپك يې ايسته وغورځاوو د وطن د آبادي لپاره يې متې راونغاړلې او په...

کلاخان په يوه رنګ دوکان ځړيدلي عکس ته اشاره وکړه.

ـ او دا؟

ـ دا هم د وطن دښمنان دي هم د مجاهد، مجاهد د چا ميرمن په زور نه بيايي، مجاهد په چا ظلم نه کوي.

ـ خودوی وايي چې روسان موږ وايستل. وطن موږ آزاد کړ.

ملوك په غوصه وويل:

ـ ددوی خولې څوك تړلای شي. د کوم رهبر زوی، ورور، خوريې، اوښی، د ترور زوی، د ماما زوی، د کاکا زوی او نورخپلوان جنګ ته تللي دي؟ دوی خود نورو غريبو په وينو تجارت کاوو. د نورو په وينو يې بنګلې جوړې کړې. د خوارانو په وينو يې ډالر پيدا کړل.

کلاخان په بې اعتنايي وويل:

ـ اوس خودا دی دوی پاچاهي کوي. وايي چې د توري په زور مو ګټلې ده.

ـ دا د خپل ورور په وينو رنګ توره به که خدای کول ډيره ژر ماته شي د ناروا ځراغ تر ګهيځه نه لګيږي.

کلاخان په خندا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په تاسې هم د مومین خان د ښامار کیسه شوې ده.

ـ هو خو هغه چا چې ښامار وژلی په کلي کې ناست دي. موزیان د ښامار تسمې په لاسو کې ګرځوي او چوکۍ پرې رانیسي.

چې کلاخان څه ونه ویل، ملوك په خندا ورته وویل:

ـ دتا دې پوښتنې ماته د هغې ښکلې ډاکترې خبرې را یادې کړې.

ـ دکومې ډاکترې؟

ـ په پاکستان کې چې زه په هسپتال کې بستري وم یوه ډیره میربانه او ښکلې ډاکتره وه، د ما یې ډیر خدمت وکړ. داسې ښه نوم یې و، ژولیا، یوه ورځ مې ورته وویل: ارمان چې مسلمانه وای او له خدای منکره نه وای، دې وویل: چې زه په خدای ایمان لرم.

ما ویل عجیب ـ دې له واره وویل عجیبه دا نه ده، عجیبه داده چې موږ انسانانو ته چې خدای عقل راکړی ولې یوله بله کرکه لرو او یو دبل وینې تویوو.

کلاخان وویل:

ـ دا دې ترڅه وویل:

ـ دا مې ستا ترخبرې پورې وویل، عجیبه داده چې زه ولې مجاهد وم، عجیبه داده چې د تا غوندې نیك خلك ولې له موږ سره جنګیدل.

کلاخان سوړ اسویلی له خولې وایست.

ـ هې هې موږ هم دغسې دروا خله لکه تاسې. زموږ ځوانان هم د نورو د هوسونو قربانې شول.

زموږ ځوانان نیك او پاك خلك ول، او په صداقت سره د وطن لپاره جنګیدل، خو خبرنه ول، چې څوك به یې د کعبې په ځای ترکستان ته بیایي.

ـ عجیب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ عجیبه دانه ده، عجیبه داده چې اوس هم ځینې د رهبرانو تر شا ترلې سترګې روان دي، رهبران او غټان هرځای رهبران دي که دلته دي که هلته، پخپله مخکې خي او قافله کندې ته ورخطا کوي لکه چې وینې یې.

یو شعر مې را په یاد شو:

خـرخـوي یـې رهـبـران پـه سـودا ګـرو
خدای دې مل شي د وطن او د ملګرو
نه پوهیږې چې په کوم پلو دې بیایي
چې روان یـې پـه ګـډا او پـه سندرو

دوی په همدې خبرو کې ول، چې لـه هرې خوا د درندو وسلو ډزې پیل شوې تا به ویل چې د ټولې نړۍ وسلو کابل په نشانه کړی دی، پرلـه پسې ډزې کیدې دا معلومه نه وه، چې چا پـه چا یرغل کړی دی او ځوك ځوك ولې، درندو وسلو یو ډاروونکی غرهار جوړ کړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه دیرشم څپرکی

د وتلو لاره نه وه، څوک چې پوهيدل له لومړنيو جګړو وروسته يې ځانونه وايستل.

ډيرو خو ايله سرونه وايستل او نور ټول شته يې په ځای پريښودل.

شمروزه په ملوك په غوسه وه، ده د ګُذرد وكيل خبره نه وه منلې چې ورته ويلي يې و:

ـ دا خلك زه پيژنم، په دې اور بند يې مه غوليږه دا هر يو بل جنګ ته ځان جوړوي.

شمروزې په هغه ورځ د خپل ورور ملوك خبره هم اوريدلې وه، چې د وكيل په ځواب كې يې ويلي و:

ـ دا دتاسې خبرې دي، كه خدای كول وروسته له دې به ټك هم وانه وري. هرڅه چې و، تير شول.

خو دده خبره داځل هم دروغ ختلې وه.

جګړه پيل شوې وه، دا وار د هغو تنظيمونو ترمنځ جګړه وه چې په تيرو جګړو كې سره ملګري ول.

په تيره جګړه كې دښمنو ډلو اوس يو بل ته لاس وركړی و او د خپلو پخوانيو اندېوالانو په ضديې سنګرونه نيولي ول.

ملوك او هيواد د كوچنۍ تكاوي پخوانۍ دروازه بنده كړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دربچــې پــرځای یې چې د دهلیز دروازې تـه نږدې وه کـوچنۍ دروازه جوړه کړه.

دوی ټول اته کسه ول، په کـوچنۍ تکاوي کې نه یـوازې کیناسـتلای شوای بلکې د شپې یې خوب هم پکې کولای شوای.

خو پرون سهار وختي چې جګړه لږ ارامه وه د کلاخان کورنۍ هم ددوی کـور تـه ځانونـه راورسـول. کلاخـان وویـل: اولادونـو یـې تیـرې لـس دولس ورځې په راڼه میدان تیرې کړې، خو د خدای فضل و، چې راکټ یـې په کور نه و لګیدلی. پرون شپه د بیم ١٣ یـوې ضربې د ددوی کـور هم بې برخې نه و، پرې اینبی ګولۍ د دوی پـه سـالون لګیدلې وه. خـو هغـه ګړۍ دوی ټول د سیوري پـه خونـه کې ناست ول. یـوازې د کلاخـان لاس لږ ټپي شوی و، هغه هم خښته پرې ورلویدلې وه.

ددوی په راتګ ټول خوشحاله ول. خو تکاوي یې په دوی تنګه کړه، وروسته له هغه به ملوك، هیواد او کلاخان په پخلنځي کې چې د سیوري خواته جوړه شوې وه او د توغندي له مخې چپه وه کیناستل.

ښـځې او ماشـومان پـه تکـاوي (زیرزمینـی) کـې اوسـیدل پخلـی هـم نارینـه وو کـاوو. ښـځو خـو دا څـو ورځـې لمـر پـه سـترګونه و لیـدلی خـو ماشومان به ددوی له منتونو سره سره کله کله راووتـل. پـه انګړکې بـه یـې لوبې شروع کړې خو هیواد به په زور بیرته تکاوي ته ښکته کړل.

ددوی لیدنه به یوازې د ډوډۍ وروړلو په وخت کې کیدله. کلاخان بـه چې ډوډۍ وروړه نو دوی ته به یې ډاډ ورکاوو

- انشاء الله جنګ دریږي ملګري ملتونه اوربند اعلانوي.

د ګل مرجان کوچني زوي (بهیر) پوښتنه وکړه:

- کاکا ملګري ملتونه ډیر زوره ور دي؟

- هو بچو. که وغواړي جنګ په یوه ورځ کې دروي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د هغو زور په دغو رسیږي؟

ـ هو.

د بهیر پوښتنې نه تمامیدې:

ـ ملګري ملتونه څوکسه دي؟

ـ هغه کسان نه دي د دنیا له هیوادو جوړ یو سازمان دی.

بهیر په ناباورۍ وویل:

ـ بو، نو دیوه زور په اوو تنظیمو رسیږي؟

کلاخان به همداسې ووت، بهیر به نوروته په نا هیلي وویل:

ـ بیا به هم مکتب ته ولاړ شو؟

ملګري ملتونه د کلاخان او ملوك لپاره پیغور ګرځیدلي ول. چې کله به تکاوي ته ورغلل ښځو او ماشومانو به بیا پوښتنې پیل کړې:

ـ دا دتاسې ملګرو ملتو خو هیڅ ونه کړل.

کله کله به دباندې ورپسې راووتل وبه یې پوښتل:

ـ دا ملګري ملتونه پسې څه شول؟

اوس بـه نـو ښـځو هـم د رهبرانـو ترځنـګ ملګـرو ملتونـو تـه ښـیرې کولې:

ـ خدای دې دا ملګري ملتونـه ځوانیمرګ کړي، دوی هم څه نه ورتـه وايي، دا څه حال دی؟

خـو د ماشـومانو او ښـځو ښیرې او سوې نارې بـه د ډزو پـه آواز کـې ورکې شوې.

هغـه ورځ جګـړه ترپخوا سـخته شوې وه، بـس لکـه سـخته زلزلـه چـې وي، غرهار و، دانه معلومیده چې ګولۍ له کومې خوا ویشتل کیږي.

لـه دوړو او لـوګیو معلومیـدل چې شاوخوا توغندي لګیـږي، هسـې د تـالندې پـه ځیرغـرهـار و، چـې دا سړي نـه شـوای تشـخیص کـولای چـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کومې خوا راغې. د توغندي يوه ګولۍ د کور په ديواله ولګيده، شاوخوا تورو لوګيو ونيوله. چې دوړې کيناستلې ملوك او هيواد راووتل ئومړی څه يې چې وليدل تلوسه وه چې د تڼاوي په دروازه کې په وينو کې پرته وه.

ملوك د واره په غېږ کې را واخيستله.

ـ خورې، خورې!

د توغندي بله ګولۍ د انګړ په منځ کې ولګيدله، هيواد له تلوسې سره يوځای ځان تکاوي ته واچاوو مخ او جامې يې په وينو سرې وې.

شمروزې د سر وېښتان شکول، ښځو او ماشومانو ژړل.

تلوسه بې روحه د هيواد په غېږ کې پرته وه.

کلاخان د تلوسې پښه او نس په ټيکري وتړل، خو وينې لا روانې وې.

هيواد هماغسې تلوسه ښکلوله.

کلاخان يې ترپښه بله څيره هم وروتړله په ټنډه يې لاس کيښود دا نورو ته يې مخ وروااړاوو:

ـ ساه پکې چليږي، که خدای کول جوړيږي.

شمروزې تلوسه په غېږ کې واخيسته.

تلوسې سترګې پرانيستلې:

ـ لا لا!

ټول خوشحاله شول، ژړا ودريده.

هيواد په غېږ کې واخيستله تلوسې سترګې پټې کړې، ملوك يې په خوله کې اوبه ورڅڅولې، تلوسې بيا سترګې پرانيستلې هيواد ته يې وکتل:

ـ لالا بيا نه نه دردر درځمه ، ما ما مه مه وهه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا نه درځمه . ب .. ب ... بیا . ب ب نه ..

هیواد په ډك ستوني وویل:

- خوره کې چې پورته راشې ظالمان دې داسې په راکټ وولي

او له دې سره په ژړا شو . په تکاوي کې د ناستوکسانو د ژړا آواز هم ورسره لوړ شو.

اوس نو ملوك او کلاخان هم خپلو سترګو ته د سمالونه نیولي ول.

لکه چې ټول پوه شوي وي چې د تلوسې وروستۍ سلګۍ دي

تکاوي چیغو او ژړاوو په سر واخیسته.

ټول د تلوسې د بې ساه جسد په شاوخوا راټول ول

مړی یې په ټیکري کې ونغښت.

په هغه شپه هیچا ډوډۍ ونه خوړله، ماشومان هم لا وختي ویده شول، اوس نو د الوتکو او توپونو له غرهار سره ټول عادي شوي ول.

دوه شپې همداسې تیرې شوې ددریمې شپې په سپیده چاود یې د انګړ په کونج کې ځمکه وخرله او مړی یې خاورو ته وسپاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې دیرشم څپرکی

ویل کېدل چې جنګي ډلې له کابل څخه د بهرنیانو د وتلو لپاره په یوه ورځ اوربند سره سلا شوې دي، دا ورځ د کابل په خلکو د اختر ورځ وه.

د ښار په سرکونو په کډو بار کراچۍ روانې وې، له کابله په وتلو لارو کې په کډو بار موټرونه کتار ول، تا به ویل چې ټول ښار کډه بارکړې ده، لارې هم له ښځو او ماشومانو ډکې وې، ټول ښار په منډه و. د ټوپکوالو موټرونه هم په کالیو بار ول، معلومه نه وه، چې له کومه راځي او چیرې ځي، د ښار په واټونو کې ولاړ وسله وال کسان هم بې برخې نه ول، دوی به چې په کډوکې کوم شې خوښ و، د بیل او د پیرودلو د سندونو د نه درلودلو په بهانه به یې له موټر او یا کراچۍ نه راکوز کړل، ځکه خو په هره پوسته کې ډول ډول یخچالونه، تلویزیونونه، رادیوکستونه او الماری لیدل کیدلې، چې له خلکو څخه ضبط شوي ول.

په خوشحال مینه کې هم څوك نه و پاتې لا په سپیدو کډې بار شوې وې. ملوك او کلاخان هم دوه کراچۍ کرایه کړې.

خپل ضروري کالي یې پکې بارکړل، ښه شیبه په حویلۍ کې د تلوسې قبر ته ودریدل، کلاخان له دروازې څخه ځوځله راغږ کړ:

ـ ژر راځئ ژر راځئ په دې خلکو باور مه کوئ، هسې نه چې بیا سره ښکر په ښکر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ملوك او نور ټول د انګړ په کونج کې د خاورو د کوچنۍ غونډۍ شاو خوا چوپ ولاړ ول، لکه چې زړه یې نه و ماشومه تلوسه یوازې پرېښې وه، د ورمې په مخ اوښکې روانې وې خو د ژړا غږ یې نه اورېدل کېده، شمروزه د قبر ترڅنګ ناسته وه، بس هسې یې قبر ته کتل، لکه چې اوښکې یې وچې شوې وي یا نه غواړي خپله ماشومه لور پخپل زړه کې د خواشني له هغه ستر توفان نه خبره کړي، چې ددې د زړه ستنې یې له بېخه ایستلې وې، کلاخان هم لکه چې پخپله مخکینۍ خبره پښېمانه وي، د دروازې خواته غلی ودرېده.

د کور مخې ته دواړه کراچۍ بار ولاړې وې.

سپین ږیري جوالي چې دا حالت ولید، انګړ ته راننووت د ملوك ترڅنګ ودرېده له یوه اسویلي وروسته یې وویل:

ـ تاسې له دنیا نه ناخبره یاست، ته یو وار ووزه وګوره چې په ښار کې څه حال دی، بسته بسته کورنۍ تباه شوې تاسې لا شکر نه کوئ.

سپین ږیري هیواد ته مخ وروا ړاو پسې زیاته یې کړه:

ـ دا پرون پرون، یوه نفر زما کراچۍ کرایه کړه مور یې رنځوره وه چې په کراچۍ کې یې امن ځای ته ورسوي، خو ترمو ږ دمخه راکټ کورته وروروسیده، ټوله کورنۍ تباه شوه، نور د ورلو لپاره څه نه و پاتې.

سپین ږیري پرله پسې خبرې کولې:

ـ په اور بند مه غلطیږئ، اوربند خو انسانان کوي، هسې نه چې اوس یې بیا شروع کړي او خدای مه کړه ټول دلته تباه شو.

د سپین ږیري نصیحت په دوی اغېزه وکړه، یو یو د دروازې په لوري روان شول، له حرکت سره سم د دوی ژړا هم پیل شوه، تر خیرخانې پورې یې ژړل.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سید الناصري د لیسې ټول ټولګی په مهاجرو ډك ول.

د جدي د میاشتې وروستۍ شپې ورځې وې، ژمی و، خو واوره نه وه، لکه چې د سربو باران په واوره زورور شوی وي، واوره ونه اوریده هغه ورځ هم لمرینه وه، لمر و، خو لمر داسې معلومیده لکه ترسهاره بل شوی څراغ چې تیل یې په خلاصیدو وي نه یې تودوخه لرله، نه هم رڼایي، بس د کفن په شان سپینه رڼا وه.

په هر ټولګي کې پنځو پنځو او په ځینوکې شپږو او وو کورنیو اړولي ول، دوی د ښوونځي په دهلیز کې یوه کونج ته پرده جوړه کړه او د پردې شاته دواړو کورنیو خپل راوړل شوي کالي هوار کړل.

په لږ وخت کې د ښوونځي دهلیز هم ډك شو او نور دباندې په انګړ کې پاتې شول.

یو غمجن د بل غمجن په لیدو خوشحاله کیږي، دلته داسې خلك سره را غونډ شوي ول، چې له هریو به دې پوښتنه کوله، غم لړلې خبرې به دې اوریدې.

- دوه زامن مې ورك دي.
- ورور مې شهید شو.
- په کور مې راکټ ولګید بس زه او دا یوه لور مې ژوندي پاتې شوو.
- خاوند مې د جنګ په اوله ورځ له کوره وتلی بیانه دی راغلی.
- لور مې ورکه ده.

همدا یوه ورځ وه چې باید ټول ضروري کارونه پکې شوي وای، ملوك او هیواد د کور د پاتې کالیو د راوړلو لپاره بیا خوشحال مینې ته روان شول، ملوك په ټولو منلې وه، چې امن سمیې ته د کور د لیږدولو په سبا به د خمارې د لیدو لپاره کلي ته ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له باغ بالا تير شول.

د اسمايي او دارالامان غرونو يو په بل د توپونو ډزې کولې خو دا ډزې داسې نه وې لکه چې جګړه وي، خلکو هسې ساعت تيری باله، اخير ټوپکوال چې دا دوه مياشتې يې له ماشې ګوته هم نه وه ايسته کړی، نن له سهاره تر لوړمازديګره ارام ناست وای؟

ښاريان پوهيدل چې په جنګي ډلو به نن بې جګړې ورځ ښومره سخته تيره شوی وي، نو يونيم ډز ښاريانو د جنګي ډلو طبعي حق باله.

خو د دوو غرونو دا جګړه ايزه لوبه سوکه سوکه په لويه جګړه بدله شوه، له غرونو لاندې پوستو او پاټکونو هم ډزې پيل کړې، موټرونه، زرهپوشونه او ټانکونه سرکونو ته راووتل او په رانه ميدان بيا جګړه پيل شوه.

ملوك او هيواد هم په لومړي سرکې خال خال ډزې ټوکې بللې.

ـ ډزونه اوس ددوی عادت ګرځيدلي دي، هسې ډزونه کوي.

له بلې خوا يې لا نيمايي شيان په کورکې پاتې ول.

ملوك زړه نازړه و، خو هيواد نه غوښتل چې تش لاس بيرته راوګرځي، په تيره چې د مور دا خبره به ورياده شوه چې د راتګ په وخت کې يې په ژړا کې ورته ويلي و:

ـ زويه له هغې خوا د خوږې د قبر خاوره (خورده) هم درسره راوړه که مې لږ زړه تر صبر شو.

اوس نو د تلوسې له قبره د خاورې راوړل د هيواد فرض ګرځيدلي ول، چې هرومرو يې بايد راوړی وای.

خوشحال مينه د جګړې ډګر ګرځيدلی وه، خوشحال مينې، پولي تخنيك او انترکانتيننتل هوټل ويشتل، پولي تخنيك او غره هم خوشحال مينه تر اورلاندې نيولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولي تخنیك خواته د سرك له سره ټانكونو هم خوشحال مینه په نښه كړې وه.

له هرې خوا سرې مرمۍ باديدلې، د پولي تخنیك په دروازه كې ولاړ د ټانك دهشكې د سیلو خواته په سرك تیریدونكي كسان چې یوې بلې خواته یې منډې وهلې په نښه كړ.

ملوك او هیواد لیدل چې په یوه شیبه كې ټول په ځمكه ولویدل، دوی هم د یوه دیوال شاته ودریدل، یو سړی چې ماشوم یې په غیږ كې و، د سرك له منځه راولاړ شو او د دیوال په لوري یې منډه واخیسته خو دهشكې د وړاندې تګ مجال ورنكړ ضربه ګولۍ یې مخې او شاته ولګیدې، سړی په ځمكه پریووت.

هیواد چیغه كړه:

ـ اخ ولګیده.

خو ژر معلومه شوه چې ژوندی دی ځكه چې كله دهشكې دده شاته كورونه په نښه كړل، ده سر راپورته كړ، اوس نو دوی ته نږدې ول، خو دوی نشوای كولای ورسره مرسته وكړي.

ـ دې خوا راشه، په یوه منډه ځان را رسولای شې.

خو د مرمیو په باران كې ددوی دا چیغې نه اوریدل كیدې، سړي شاوخوا وځارله، ماشوم یې په غیږ كې سم كړ، ددوی په لوري یې منډه راواخیسته، لا څو ګامه نه وو تللی چې ماشوم ترې ولویده، ددهشكې د مرمیو ضربې یې یومټ وړی و، ورسره سم له ټانګ نه هم لمبې پورته شوې معلومه نه شوه چې له كومې خوا ولګیده.

ترخنګ ولاړ زرهپوش هم شاته وتښتیده.

ماشوم په خاپوړو ځان ورساوو.

مرمۍ هماغسې باديدلې هیواد ددوی په خوا ورمنډه كړه، ماشوم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار په سینه سر ایښی و، او په چیغو چیغو یې ژړل، هیواد سړي ته ونه کتل په بیړه یې ماشوم راواخیست، دیواله ته لا نه و را رسیدلی چې په ډزو او لوګیو کې پټ شو، چې لږ رڼا شوه، هیواد او ماشوم دواړه د سرك ترخنګ په ویاله کې پراته ول.

ملوك لاس ورکړ، خو هیواد نشوای کولای په پښو و دریږي د توغندي پارچو یې دواړه پښې ټپي کړې وې.

ملوك لومړی ماشوم د دیواله خواته ورساوو، بیا یې هیواد په شا کړ او د دیوال ترخنګ یې کیناوو، د ماشوم یو لاس نه و.

ملوك لومړی خپل ځنګل چې وینې ترې بهیدې پخپل دسمال وتاړه بیا یې د هیواد او ماشوم د ټپونو په تړلو پیل وکړ.

جګړه په مخ روانه وه، ددوی سیمه یوې بلې ډلې ونیوله د جګړې لومړی کرښه لا دمخه ماته شوې وه.

یو فوځي موټر په بیړه ددوی خواته را روان و، د موټر مخې ته په شنه رخت لیکل شوي و «فتح الفتوح مبارك باد» چې دوی ته را ورسید، دوه کسه ترې راکوز شول، ملوك یې مخې ته ورمنډه کړه:

ـ دا زخمیان مړه کیږي، د خدای لپاره دا شفاخانې ته ورسوئ.

وسله وال چې پلنګي دریشي یې اغوستې وه، اوږدو ځنو یې نیمایي مخ پوښلی و، ښکته پورته ورته وکتل دا بل ته یې مخ ورواړاوو:

ـ پخپله دی دی.

دواړو سره وخندل، ملوك ددوی په خبرو پوه نه شو.

ځنور ځوان مخابره چالان کړه:

ـ الو الو خراسان درفش، خراسان، درفش اطمینان.

د مخابرې له بغس سره یوځای غږ پورته شو:

ـ الو الو الو خون ـ خراسان، اورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ درفش چیرته دی؟

له هغې خوا ځواب ورکړل شو:

ـ درفش د دښمن اسیردی وایه، څه وای یې خراسان!

ـ الو الو مرکزته ووایه ۱۳ کسه اسیران نه نه ۱۴ کسه اسیران مو دادی درولیږل اطمینان!

له دې سره یې د ملوك لاسونه شاته وتړل، لوځ موټر ته یې په ټیله ټیله پورته کړ، دواړه ټپیان یې یوبل موټر ته چې نوی را ورسیده واچول د موټر مخه په سرك پرتو مړو بنده کړې وه، له موټر څخه درې کسه کوز شول، دوه مړي یې چې د سرك په منځ پراته ول، د سرك غاړې ته کش کړل، یوبل چې ښایې ځان یې په مړینې اچولی و، سر راجګ کړ، وسله والو چې ولید ټپي دی، دوهم موټرته یې واچاوو.

نور مړي یې چې د سرك یوې بلې غاړې ته پراته ول، هماغسې پرېښودل ښایې ویل به یې چې مړی دې خپل غم پخپله وخوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورديرشم څپرکی

دا يو عجيب ځای و، زندان نه و، خو کوټې يې داسې جوړې شوې وې لکه چې ديوې نړيوالې جګړې د اسيرانو لپاره زندان جوړ شوی وي، هيڅوا دا فکر نه شوای کولای چې په کابل کې دې د پلچرخي او دهمزنګ نه پرته داسې بل زندان هم وي. نږدې په ټولو کوټوکې د خښتو پرځای ډبرې کارشوې وې، کوټې د سرتيرو د کاغوشونو په څير لويې لويې وې، دسړې له قد نه لوړې کوچنۍ کوچنۍ کړکۍ پکې پرې شوې وې، چې کلکې فلزي پنجرې نوې پکې لګيدلې وې.

د انګړ ديوالونه هم په ډبرو جوړ شوي ول، ويل کيدل چې ددې ځای واکمن نور واړه زندانونه هم لري، خودا زندان د هغو ښځو او نارينه و زندان دی چې په جزاوو محکوم شوي وي. دمخه به دلته يوازې هغه زندانيان راوستل کيدل چې د جزا د تطبيق وړ به و، او زياتره جزاګانې به د واکمن په مخ کې همدلته تطبيق کيدلې. خو په وروستيو جګړو کې دغه نظم ګډ وډ شوی و، اوس نو دلته هر ډول زندانيان راوستل شوي ول، ټول سره ګډ شوي ول. يوازې د ښځو او نارينه وو کوټې بيلې وې. ملوک يې هم په ترلو سترګو دلته راوستی و، د سيلو خواته يې چې دده سترګې پرې ترلې وې بيايې نه وې خلاصې کړې، دی نه پوهيده چې چيرې دی.

شپه يې د نورو زندانيانو په شان په ويښه تيره کړې وه، بيګا شپه تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو شپو ارامه وه، پرله پسې جګړې نه وې یوازې الوتکو کله کله بمباري کوله او د شپې په پیل کې هم د غره هاخوا د خوشحالي هوایي ډزې وشوې نور داسې جګړه نه وه، چې د نورو شپو په څیر دې یې خلک خوب ته نه وای پرې ایښي، خو ددوی د بې خوبي سبب د زندان په دې لویه کوټه کې د ځای نشتوالی و، چې د پښې غځولو ځای پکې نه و. که به څوك ویده هم شو بېرته به ژر راویښ شو.

دا یوازینی ځای و، چې خلك یې د جګړې په بندیدو خواشیني ول.

یوتن چې سپینه جالۍ لرونکې خولۍ یې په سر وه په خواشینۍ سره وویل:

- زو مړ کې چې دا بیا څه بلا ووهل. دا جنګ یې ولې ودراوو؟

- زه هم همدې ته چورت وړی یم چې دا ولې جګړه نه کوي.

د کوټې په کونج کې یو بل سپین ږیري چې دوی ورته ډاکټرصاحب وایه ددوی دډاډ لپاره وویل:

- چرت مه پې خرابوئ، ددې خلکو بې له جنګه ګوزاره نه کیږي، ځانونه به بل جنګ ته تیاروي.

یوه بل یې خبره تائید کړه:

- ډاکټرصاحب ښه وایي اوس به ووینئ چې بیا اورونه بل کړي.

د څنګ سړي ته یې مخ ورواړاوو:

- دغه سې نه ده حاجی صاحب؟

- زه وایم چې دې ملګرو ملتونو کوم اوربند موربند نه وي اعلان کړی.

ډاکټر په بې اعتنایي سره وویل:

- هی هی سر دې سوی بوی یې نه دې درغلی. د ملګرو ملتو کیسه مفته ده. دا په ملګروملتو څه پوهیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك چې تراوسه يې حيران حيران د يوه بل خولې ته کتل په خبرو کې ځان ورګډ کړ:

ـ چې جنگ نښته شکر وباسئ. تاسې ولې پې خپه یاست؟ دا خو ښه ..

يوه بل يې خبره پريکړه:

ـ ځوانه ته له دنيا ناخبره يې.

ملوك په غوسه شو له دنيا تاسې ناخبره یاست. چې په تياره کوټه کې پراته یاست. ټول کابل په اور کې سوځي. ټول خلك تباه شول. څوك د ساه ایستلو توان نه لري.

سترګې يې له اوښکو را ډکې شوې:

ـ خدايزده چې د ما د خور به اوس څه حال وي. مشر زوی يې وويشتل شو. خدای خبر اوس به مړ وي که ژوندی. دوی په مکتب کې پراته دي.

يوبل بندي وويل

ـ زموږ د هريوه ډك ډك کورونه پاتې دي. د چا په کور راکټ لگيدلی و. دچا نيمايي کورنۍ له منځه تللې د چا ټوله . او ډير خو هيڅ ترې خبر نه دي

د ځنگ سړي ته يې مخ ورواړاوو:

ـ که ځنگه انجنيرصاحب همداسې نه ده؟

انجنير وويل

ـ موږ له خپلو کورونو او اولادونو لاسونه مينځلي دي. په دې جنگو کې والله که يو هم روغ پاتې وي. د ځان غم نيولي يو د ځان؟

ملوك ورته وويل:

ـ نوتردې به نور څه دربانديې راځي. بنديان یاست. يونفر به راشي ټول به په گولۍ وولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوبل چې د نورو په خلاف به یې د هرې خبرې سره خندل د ملوك په اوږه لاس کیښود:

ـ وروره اوس داسې وخت راغلی که کومه ګولۍ راشي له تا چپه شي ستا په ورور ولګیږي داسې فکر وکړه چې په دیواله ولګیده.

له دې سره یې په لوړ آواز وخندل.

انجنیر ملوك ته را نږدې شو ورته ویې ویل:

ـ تا وویل چې په ګولۍ به مو وولي. موږ وایو کاشکې دومره څوك پیدا شي چې موږ وولي. که موږ څوك په ګولۍ وولي جنت به وګټي.

ملوك وویل:

ـ نو څه به وکړي؟

لومړنی کس وویل:

ـ زه چې درته وایم ته نا خبره یې نه یې منې. دلته چې جنګ نه وي هغه څه به ووینې چې نه دې لیدلي نه اوریدلي دي.

یوبل وویل:

ـ د جنګ ګټه داده چې یو خو دا سړي خواره پکې اخته وي موږ ته یې را پام نه وي. بل خدای مهربانه دی ګونډې یا کوم بم او راکټ په موږ ولګیږي یا دا ځای بل ګروپ ونیسي.

ډاکټر وویل:

ـ او زموږ د کورنیو دې خدای مل شي. یابه له دې اوره وتلي وي یا به په دې اورکې سوځیدلي وي.

ډاکټر یو سپین ږیري ته ګوته ونیوله ویې ویل:

ـ ددغه حاجي صاحب ټوله دارایي ولاړه. زامنو یې څه چې لرل په ده پسې یې ولګولي. اوس فرید دیوانه ترې پنځه زره لکه غوښتې خو دده د زامنو پته ونه لګیده. دی یې اوس د مړو د نښا په لست کې نیولی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د مړي نخا څه شی وي؟

ـ پخپله به يې ووينې، زه يې نه شم بيانولای ـ وربه شي خبر به شې.

ډاکټر له ځايه راولاړشو، د دربچو په لوري ولاړ ملوك ته يې مخ راواړاوو.

ـ راځه چې ددوی د دنيا يوه ځنډه درته وښايم.

دواړه د ګوتو په سرونو په کړکيو کې ودريدل. ډاکټر په خبرو راغی:

ـ دغه د حويلۍ په منځ کې د قير په څير سوځيدلي ربړونه وينې، دلته يې د موټر د ټايرونو په منځ کې يو سړی ودراوو. اور يې ورواچاوو.

ملوك يو ازې سر ښوراوو.

ـ هغه بوجۍ چې د هغې کوټې په لارګۍ کې ولاړه ده. له تيو ډکه ده.

ـ توبه مې دي وي خدايه په دې څه کوي؟

ـ نه پوهيږم خلك وايي چې ددې ځای واکمن له تيو سره هم مينه لري هم يو ډول عقده، بس د اسيرو ښځو تيونه پرېکوي. نور نه پوهيږم چې څه پې کوي.

يو بل بندي چې د کړکۍ بيخ ته ناست و وويل:

ـ موږ پخپله وليدلې چې له ښځو يې تيونه غوڅ کړل او بيا يې مړې کړې

په ملوك لړزه ګډه وه. لاسونه او پښې يې رپيدلې.

ډاکټر بيا وويل:

ـ که ژوندی وې د هغو لرګيو په احاطه کې به د مړي نخا پخپله ووينې. ورك يې که خدای دې نه راوينې.

ډاکټر په بل لاس د کړکۍ پنجره ونيوله پسې زياته يې کړه

ـ په هغه مخامخ ديوال يې پرون يو نفر راځړولی و. په سر او لاسونو يې ميخونه ووهل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك پوښتنه وكړه:

ـ هغه په كونج كې دا توره خونه د څه شي ده؟

ـ هو هغه كومه جهنمي زير زميني ده، څوك چې په دغه توره دروازه ننوتي. بيا نه دي راوتلي، وايي چې بله دروازه يې د هغه وړاندې غره په بيخ كې راوتلې ده. خلك وايي چې هلته وينې ډنډ پكې ولاړې دي.

ملوك ځاى په ځاى كيناست خپل سر يې په لاسونو كې ونيو.

هغه ورځ په ارامه تيره شوه. جبهه يې جگړه نه وه، يوازې له لرې لرې د درندو وسلو ډزې اوريدل كيدې. په زندان كې هم چوپتيا خوره وه يوازې غرمه مهال څوكسه اسيران راوستل شول او مخامخ يې زير زميني ته كوزكړل، ورپسې يې هم د ښځو له كوټو څخه څو ميرمنې له زندان څخه وايستلې.

مازديگر ناوخته يې د يوې بلې كوټې زندانيان هم ددوى كوټې ته راوستل، ويل كيدل چې ۳۵ ښځې يې نوې راوستې دي او په نورو كوټو كې نه ځايېږي ځكه يې د هغې بلې كوټې زندانيان دغې كوټې ته راوستل.

ملوك په لومړي نظر د اسيرانو په ډله كې قوماندان هاشم وپيژاند.

د روغبړ په وخت كې ملوك له غوصې مخ بلې خواته واړاوو.

هاشم پرې شكمن شو. چې پخپل ځاى كيناست ملوك يې وپيژاند.

ـ داته يې؟

ـ خداى چې څوك نه وي وژلې. بې وسه بندگان يې نشي وژلاى.

هاشم په غوصه وويل

ـ دتا لكه د پشي اووه ساوې دي. شپږ دې ختلې دي. اوومه دې دې ځاى ته پاتې ده.

نورو بنديانو چې تراوسه يې په حيرانۍ سره ددوى خبرو ته غوږ نيولې و. هاشم د كوټې يوه سر او ملوك بل سر ته بوتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تګ کې ملوك په لوړ آواز وويل:

ـ خدای دې ماوتا دواړه له دې ځایه ژوندي وباسي. بيابه سره ګورو.

هاشم له غوصې وخندل:

ـ وه وه مچ به څه وکړي. پياله به دې درمرداره کړي. ته څه وايې؟

بيايې لږ په لوړ غږ پسې زياته کړه:

ـ زه به وزم. خو دتا به دا ځای وي.

نورو بنديانو په دواړو منت وکړ:

ـ وشرمیږئ د مرګ په وخت کې هم کينې له زړونو نه باسئ.

په کوټه کې نیمايي بنديان د يوه او نور دبل شاوخوا را ټول شول. او ددوی دواړو خبرې يې واوريدلې.

☆ ☆ ☆

ملوك نه پوهيده داځای چې سهار يې ترلې سترګې راوستی و، کوم ځای دی. خو کله يې چې د ډاکټر سترګې خلاصې کړې. له ماتې کړکۍ يې د باندې وکتل چيغه يې کړه:

ـ اوه دا خو زموږ مکتب دی.

بيايې دا نورو ته خپلې تيرې خاطرې يو په بل پسې وويلې. خو چايې خبرو ته غوږ نه و نيولی. ډاکټر د کړکۍ خوا ته ودريده.

ـ دولس کاله مې دلته درس ويلی دی. لکه خپل کور داسې مې دی. وی، دا خو ټول سوځيدلی دی.

ډاکټر داسې خبرې کولې لکه چې دلته پخپله د سيل لپاره راغلی وي. خو وسله وال نورو خبرو ته پرې نښود. په وليو کې يې د کلاشينکوف په قنداغ ووهه ويې ويل:

ـ چوپ شه. با د پلار کوردې دی. اوس به تاهم يوځای ورسره وسوځوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکټر او څو نورو لاسونه يې شاته وتړل بل ټوپکوال ته يې وويل:

ـ دوى سره کانتينر ته بوځه.

ملوك چې لا لاسونه يې نه و ورتړلي. د دروازې خواته ولاړ و له ټوپکوال څخه اوبه وغوښتې. ټوپکوال په تمسخر وخندل:

ـ تلوار مه کوه، اوس ټولو ته اوبه ورکوم.

ملوك په زاريو وويل:

ـ ډير تږى يم. آن د شپې لاتندې اخيستى وم.

ټوپکوال وويل:

ـ وارخطا کيږه مه. داسې اوبه به درکړم چې ټول عمر دې نه وي څښلې.

بل ټوپکوال ته يې مخ واړاوو وې خندل:

ـ اوبه لرې؟

ـ هو لرم يې. خو ګيلاس نشته.

ټوپکوال د دروازې مخې ته په کونج کې د اوسپنو کباړ ته اشاره وکړه وې ويل:

ـ دلته به کوم ډولی څه شى وي. څه په طلايي ګيلاس کې خو به اوبه نه ورکوى. بل ټوپکوال د اوسپنو له انبار څخه اوسپنيز قوطى راواخيست. دديوال شاته ولاړ. څو شيبې وروسته يې د اوبو قوطى د ملوك مخ ته ونيو:

ـ ها واخله. اوبه تازه نه دي. نورو ته يې راسًا له نل څخه ورکوو.

ټوپکوال مخصوصه خندا وکړه.

ملوك يوځل ټوپك وال او بيا قوطي ته وکتل. چې خولې ته يې نږدې کړ. زړه يې راهسك شو. قوطي يې بيرته ټوپکوال ته ونيو. ټوپکوال په غوصه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه لکه چې ستا مزدوريم، اوس به يې حتماً ځنبې.
دا نورو ته يې سترګه ووهله پسې زياته يې کړه:
ـ دا خو څه خوشې اوبه نه دي.
او په ملوك يې كلاشينكوف پورته كړ. ملوك سترګې پټې كړې، د ژيړو اوبو قوطی يې خولې ته يوړ په شونډو يې بدې ولګيدې . يو غړپ يې وكړ، خو ترستوني يې تير نه كړ. ټوپكوال وغوريده.
ـ وڅښه د سپي زو.
ملوك مخکنی غړپ هم توکړ، ژړغونې يې وويل.
ـ دا اوبه نه دي، دا خو م م ميت....
ټوپكوال د نوروخبرو مجال ورنه كړ. قوطی يې ترې واخيست بل ته يې وركړ. ملوك يې په پوزه په سوك وواهه له پوزې يې وينو داره وكړه. ټوپكوال په خيټه كې په لغته وواهه. كلاشنكوف يې پرې پورته كړ خو ويې نه واهه. بيرته يې له ځايه را ولاړكړ. قوطی يې ورته ونيو په بل لاس يې د ملوك د سر ويښتان ټينګ ونيول. قوطي يې په خوله كې ورتش كړ. ملوك ځای په ځای كيناست له خولې يې ژيړې اوبه رواني وې.
دوو ټوپكوالو د پاتې كسانو لاسونه هم وتړل. دباندې په لوی ميدان كې چې يو وخت كې د ښوونځي سپورتي ميدان و. ډير كسان راغونډ شوي ول. د ميدان په منځ كې يو جسد چې سريې نه و. پروت وو. د ملوك ترخنګ سپين ږيري سړي مړي ته ګوته ونيوله.
ـ د مړي نخايي دا وي.
د ميدان په بر سر كې يو له ونې ټيټ. چاغ سړي چې څوكړه ږيره يې ګرګوتي شوې وه ولاړو. همده خلكو ته جزاګانې ټاكلې. ډاكټر او لس دوولس كسان يې د كانتينر په لوري بوتلل. تر كانتينر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې لا دمخه د تیلو سر خلاصي بیلرونه ایښودل شوي ول. په دوی پسې یې دکانتینر دروازه وتړله اوترې لاندې یې اور بل کړ. له لرې د ډزو آواز راته. ښایي له دې خاطره دوی هم زندانیانو ته په جزا ورکولو کې بیړه کوله. زندانیان یې په څو ډلو وویشل. ښځو ژړل. خو نور غلي ولاړ ول.

یوه ډله یې چې ټول په یوه پړي تړل شوي ول، له ښوونځي دباندې بوتلل د قوماندان په اشاره په میدان کې د مړي تنه له هغه ځایه یووړل شوه. په ځای یې یو په عمر پوخ سړی چې ږیره یې نوې رسیدلې وه. او ټوپکوال په ملنډو ډګروال صاحب باله او یوه ځوانه میرمن راوستل شول. مخامخ یې دوه چاغ کسان چړې په لاس ولاړول. هلته په بل کونج کې څو ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك حيران و . اول كوم يو ورسوي. ورسره ميرمني پټ پټ ژړل. په مخ يې اوښكو لارې جوړې كړې وې نور يې د تللوسيك نه درلود . د باغ وحش (ژړبن) له ديوال سره تسيا وسيا كيناسته.

ملوك ورسره بل ملګري ته وكتل. دهغه ټپي لاس تړلی و . خو وينې ترې روانې وې. د ملا د ټپونو وينه يې وچه شوې وه. كميس يې له زخمونو سره سريښ شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهمزنګ د غرمې په جګړه کې بلې ډلې نیولی و ، همدغې ډلې په هغه ښوونځي هم یرغل کړی و ، هلته ګډوډې جوړه شوه، د زندان مسؤولینو د زندانیانو د یوځای وژلو امر ورکړی و ، له هرې خوا ډزې وې. ملوك او څلورو نورو کسانو د شیرشاه مینې د ورانو کورونو له لارې ځانونه تردې ځایه را رسولي ول.

دوه کسان چې یو یې په پښه زخمي و ، همدلته ترې جلاشول او د چهلستون په لور ولاړل.

دلته په سرك موټر نه معلومیدل. یوځل یو ډاټسن موټر راغی په بیړه تیرشو . دوی بیا روان شول، ښځه ګوډه ګوډه تله. په پښویې وینې راماتې وې. ملوك خپل رومال ورکړ، چې زخم پرې وتړي، خو میرمنې وویل چې زخمي نه ده، درې واړه په مټ کې یو دبل په مرسته تر ارتل پله ورسیدل. د صکوکو د مطبعې د دیوال څنګ ته کیناستل. دیوال په مرمیو لګیدلی و ، میرمن په شنه رنګ لیکلی شعار په زحمت ولوست «ای خواهر! به تو از فاطمه این ګونه خطاب است اولین زینت زن حفظ حجاب است.»

میرمنې پړونې په ځان سم کړ د کمیس خیرې شوې برخې یې پټې کړې. پایڅې یې نورې هم ښکته کش کړې، خو وینې یې پټې نه کړای شوې.

اوس نو ملوك هم نشوای تللای. پنځه شپې یې خوب نه و کړې په لاره یې څوځایه زیړې اوبه قی کړې. له سهاره لا بې حاله و ، خو تراوسه یې د ځان د خلاصون لپاره ځان کلك کړی و.

الوتکو د تلویزیون په غره بمونه واچول. ورسره په ښارکې له هرې خوا ډزې شروع شوې. دوی په یوه رنګه کوټه ننوتل. ښه څنډ له دیوالو سره کیناستل د الوتکو غرهار او د توپونو ډزو غوږونه کڼول. میرمنې ژړل او په زګیروي کې یې خپله لور چې په زړو مکرویانو کې په کورکې ترې پاتې وه یادوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك زلمی وپوښت د هغه له خبرو پوه شو چې د طب پوهنځي محصل و. کور يې په خواجه بغرا کې و. او د پوهنځي له درس وروسته يې په سره مینه کې په یوه درملتون کې کارکاوو.

ځوان داهم ویل چې پلار يې په جنګ کې ورك شوی او د کور مشري ده ته ورله غاړې ده.

ملوك پرله پسې پوښتنې کولې

- پلار دې په کوم جنګ کې ورك شو؟

- نه پوهیږم د پکتیا خواته ځوك وایې کتهواز ځوك وایې زرمت که څه نوم لري چې ولاړ بیایې مړی ژوندی موږ ونه لید

ملوك په خواشینی وویل

- اوف. څه کار يې کاو. څه نومیده؟

- پلار مې صاحب منصب و. بریالی نومیده

- بریالی؟

- هو ولې؟

ملوك په چرت کې شو. څه يې ونه ویل

اتل بیا وپوښت

- څنګه دې داسې پوښتنه وکړه. تاته يې څه پته شته؟

ملوك له ځایه را ولاړ شو. د دروازې خواته ولاړ. شاوخوا يې وڅارله په کوڅه کې هیڅوك نه تر سترګو کیدل. ډزې غلې شوې وې. له لرې د توپونو ډزې اوریدل کیدې. الوتکې نه وې. خو د غرو له سرونه د هوایي دفاع وسلو خال خال ډزې کولې

ملوك له دروازې را وګرځیده. د خبرې اړولو لپاره يې دا موقع ښه وګڼله وېې ویل

- جنګ نښته ځو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاسمین له ځایه را ولاړه شوه، خو اتل پرېښودونکی نه و. تقریبًا په زاریو یې وویل:

- تا ته حتمًا زما د پلار مړی او ژوندی معلوم دی، ولې نه راته وایې؟

د ملوك مخې ته ودریده پسې زیاته یې کړه:

- هډو نه مې خبر دي، چې ژوندی نه دی خو تراوسه مې والله که یا خیرات پسې کړی وي یا سقات.

ملوك ورو وویل:

- راځه چې ځو اوس د ما او د تا مړی او ژوندی هم نه دي معلوم.

- نا، ما چې د پلار نوم واخیست، ته داسې بل رقم شوې.

یاسمین د باندې وتلې وه، ملوك هم پسې ووت. په دروازه کې یې یوازې دومره وویل:

- راځه ما ته نه دی معلوم، بریالی زما یو بل خپلوان و ما ویل هغه یادوي.

دوی بیا د یوه دیوال ترڅنګ غلي غلي روان شول. له یوې کوڅې په کډه بار موټر راووت، دوی د سرك په منځ ورته ودریدل. موټر خیرخانې ته کډه رسوله. ملوك او بل سړی په ده افغانانو کې ترې کوز شول. د کور په خاوند او موټر یې ومنله چې یاسمین مکرویانو ته ورسوي.

ملوك او زخمي اتل ساه په ساه جمهوریت روغتون ته ورسیدل د روغتون د کړکیو ښیښې ماتې وې، یوه نیمه کړکۍ په پلاستیك پوښل شوې وه، شاوخوا هیڅوك نه ول. خو په روغتون کې څو کسه ډاکټران ول. زخمیان په خونو او دهلیزونو کې پراته ول. زخمیان ډیر ول. ملوك او اتل په دهلیز کې کیناستل. ملوك په زور د ډاکټرانو کوټې ته ننوت.

ډاکټر ملوك ته وویل:

- ته باید علی آباد ته تللی وای. ستا تکلیف عقلي او عصبي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملوك په لوړ آواز وویل.

ـ عقل په تاسې کې نشته، مسلماني په تاسې کې نشته. سړی مري تاسې خاندئ.

ډاکتر څه ونه ویل داتل د زخمونو په مینځلو بوخت شو.

ملوك خان او ډاکټرانو ته کنځاوې کولې، ډاکټر سر وښوراوو. دا بل ډاکټر ته یې وویل:

ـ تکلیف یې زیات دی.

ملوك هماغسې له ځانه سره غړومبیده د دهلیزپه کونج کې په اوږده چوکۍ کیناست. کنځاوې یې د زخمیانو په زګیروي کې ورکې شوې.

د ناروغانو له منځه پرې غږ وشو:

ـ ماما

ملوك په هغه لوري وکتل د زخمیانو په منځ کې یې هیواد وپیژاند.

ـ اوه خدایه هیواد یې.

په هیواد ورټیټ شو څو وار یې په مخ ښکُل کړ.

ـ شکر چې ته ژوندی یې

دهیواد له سترګو اوښکې رواني وې، په ژړا کې یې وویل:

ـ کاشکې ژوندی نه وای.

ـ ولې ولې؟

هیواد څه ونه ویل. اوښکې یې نه تم کیدې.

د ملوك پام شو چې دنګ او ښکلی هیواد تر توري فوځي کمپلې لاندې څومره لنډ ښکاري. کمپله یې ترې ایسته کړه. د هیواد دواړه پښې نه وې. نور ځان یې په پلستر پوښل شوی و. د هیواد د نا اُمیدي د ژړا آواز لوړ شو. ملوك پته خوله ورته ولاړ و. هیواد اوښکې تویولې. ملوك بې حرکته ولاړ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ څپرکی

تیر منی د لاندو په وخت کې د کابل په لاره کلي ته ولاړم.

زما د لارې ملګري اجمل ډېره هیله لرله چې کابل یو ځل ووینې ځکه خو د کابل په لاره راغلو. ما د کابل جګړې څه لیدلې وې او د نورو مې یې کیسې اوریدلې وې. نه مې غوښتل چې کابل ووینم. خو اجمل رند و. ویل به یې: «څو چې خپل د مینې کور. کابل ونه وینمه زړه مې قرار نه کوي.»

ده په کابل کې ژوند کړی و. هلته یې زده کړې کړې وې او په کابل کې یې مینه کړې وه.

کله یې له کابله زړه صبریده. بس زه یې هم ورسره راروان کړم. په ټوله لاره یې د کابل خورې او ترخې کیسې نه تمامیدې.

په کابل کې له پخوانو انډیوالانو او خپلوانو څخه ځوك نه و پاتې که پاتې ول. موږ ته یې پتې نه وې معلومې.

په پښتونستان هوټل کې مو یوه کوټه ونیوله.

زما کمزوري زړه د ویجاړ کابل د لیدلو توان نه درلود. ځکه خو مې د کابل په ښارکې له اجمل سره ملګرتیا ونه کړه.

اجمل ماز دیګر ستړی ستومانه کوټې ته راغی. له سرو او پکې لویدلو سترګو یې پوه شوم چې څه پرې تیرشوي دي.

سهار یې چې د میوند واټ ویجاړې ماڼۍ لیدلې وې. هماغلته یې ضُعف کړی و. چا له کوم درملتون څخه درمل ورته راوړي ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغه ځایه په شیرشاه مینه کې د خپلې مینې کور ته تللی و پاتې ورځ یې د هغې د وران کور د خاورو په کوټ په ژړا تیره کړې وه.

ما ورته وویل

ـ ځنګه انشاء الله اوس خو به دې زړه صبرشوی وي. زیاتي خو به کلي ته ځو؟

ده له اسویلي سره راته وویل:

ـ زړه خو مې دی. چې دا اوس حرکت وکړو. خو ....

ما ورته وویل

ـ خودې هم راته ووایه.

ـ له تا یوه هیله لرم. ته به یې را سره منې.

ـ مهرباني ووایه.

ده په زاریو وویل:

ـ بس چې سبا شیرشاه مینې ته راسره ولاړشې. زما د لیلما کور ووینې.

ـ هلته به څه وکړو. تاخو نن ولید لا زړه دې صبر نه دی. ماخو دا حالت لیده ځکه نه درسره ګرځیدم.

ـ را سره لاړ شه که دې را سره زړل نه. زما د هلیو هدیره خو به ووینې. زه به یې هم وروستی سلام وکړم.

سبا سهار وختي شیرشاه مینې ته ولاړو.

د اجمل اوښکې نه تم کیدې. د خاورو په ډیري ناست و. اوښکې یې تویولې.

ما نه شوای کولای تسلي ورکړم. له خپلو اوښکو سره مې پرې ښود.

زه د خاورو له ډیري راکوز شوم. د یوې وچې ویالې په غاړه کیناستم.

اجمل په ژړا ژړا کې له خاورو خپل جیبونه ډکول. خو اته یې ورغلم همدا سې پته خوله مې ترلاس ونیو. او راروان مې کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سلګو سلګو کې یې راته وویل:

یارغم به په تنها صورت زغممه دا بې درد عالم به نه راخبرومه

په غوصې سره یې پسې زیاته کړه:

ـ ته ملامت نه یې، تا مینه نه ده کړې.

دده آواز پسې لوړیده، ښه و. چې هلته څوك نه و، که نه حتمًا به یې فکر کړی و، چې زموږ دواړو جنګ دی.

ماښه نه ویل، پام مې شو چې له پوزې یې وینې روانې دي، خپل دسمال مې ورکړ، چې پوزې ته یې ونیسي. چې وینه یې بنده شي.

خوده بیرته دسمال راکړ:

ـ پریږده چې وینې ولاړې شي.

زما ټینګار دده انکار. نه یې غوښتل چې له پوزې څخه راروانې وینې یې ودریږي.

په جدیت یې راته وویل:

ـ کوښښ مه کوه، چې وینه مې ودریږي. دا هغه وینې دي، چې ماته مې خپله مینه او زما بې وفایي رایادوي، همدغو وینو ماته د مینې لار راښودلې وه.

ترلاس یې ونیوم، د خاورې دډیرې ترڅنګ یې کینولم.

په ټیټ آواز یې وویل:

ـ په هغه ورځ مې هم همداسې یو له یوه له پوزې وینو داره وکړه.

په هغه بله کوڅه کې زما د خور کور و. هلته ورتلم دلته چې را ورسیدم له پوزې مې وینې جارې شوې. ښایې دا ځای به و. چې زه او ته ناست یو، دلته یوه د اوبو بمبه وه. راغلم په بمبه مې مخ ومینځه، خو وینې د اوس په څیر نه دریدې.

اجمل پرله پسې خبرې کولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کور نه و، یوه ښکلې ماڼۍ وه، په ونوکې پټه وه، دلته شاوخوا په ګلونو پوښل شوې وه، دا بمبه یې د همدې ګلونو د اوبولو لپاره ایښې وه، په هغه ورځ مې ګلان پخپلو وینو اوبه کړل، بس څنګه د بمبې له څنګه کیناستم، همدلته مې لیلما هم ولیدله، له وینو سره مې زړه هم دلته پریښود، زه د خورکورته ولاړم، خو زړه مې را سره نه و، له هماغې ورځې زموږ د مینې خوږې شیبې پیل شوې.

دسمال مې ورکړ چې پوزې ته یې ونیسي، داخل یې ومنله.

زما سترګو ته ځیر شو:

ـ تا مینه کړې ده؟

لیونیه انسان بې مینې ژوند کولای شي؟

ـ هو، هو، ما داسې انسانان ډیرلیدلي دي.

د خاورو ډیري ته یې ګوته ونیوله:

ـ دا یې یوه نمونه ده، نه پوهیږم که انسان ورته ووایم، ګناهګار به شم خو همداسې زما او ستا په خیر بنیادمان و، زما خوږ کابل او زما مینه یې داسې په وینو او خاورو ولړله.

په سترګو کې یې اوښکې ډنډ شوې، ژر ژر یې پاکې کړې، پسې زیاته یې کړه:

ـ په دې کوڅه کې یې پوسته جوړه کړې وه، زه راغلم لیلما مې ولیدله چې راووتم دوه کسه وسله وال مې مخې ته شنه شول.

راته ویې ویل: که بیا مو دلته ولیدې خون به دې پخپله غاړه وي.

زه تش لاس وم، دوی دواړو ټوپک درلودل، د هغو زخمونو نښې مې لا تراوسه په وجود کې پاتې دي.

شفاخانې خو نه وې، چې پکې بسترشوی وای، په کابل یې اور بل کړی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپ شو. لکه څه چې ورپه زړه کوي. خپله ټنډه يې ټينګه په ګوتو کې ونيوله، نورې خبرې يې په ډك ستوني وکړې:

ـ زه زه بې خدای پاماني ولاړم، هغه مې ونه ليدله. زه ګناهګار يم. بې خدای پاماني ولاړم، بې خدای پاماني

له لړزيدلو لاسونو يې له جيب نه بټوه راوايستله په بټوه کې عکس يې زما مخې ته ونيو:

ـ له دغې پرښتې بې خدای پاماني تللی وم

ددې لپاره چې رانه خپه نشي عکس مې ترې واخيست.

دده ترڅنګ له ونې لوړه نجلۍ چې په تورو غټو سترګو يې پيکی را پروت و. ولاړه وه.

لکه چې پرې ويريږي ژر يې زما له لاسه واخيست، داسې ورته ځير شو لکه چې لومړی ځل يېويني.

بيا يې په لړزيدلي آواز وويل:

ـ له هغې ورځې راهيسې همدا عکس دی چې د زړه په سر مې ساتلی دی، يوه شيبه مې هم له زړه نه دی لرې کړی.

لکه څه يې چې په ياد شوي وي، عکس يې بيا زما مخ ته ونيو ويې ويل:

ـ يو وار خو يې نږدې په دې عکس وژلی وم.

ما د پوښتنې په علامه ورته وکتل. ده وويل:

ـ په هغه ورځ هم په لاره کې سخته تلاشي وه. زما له جيب نه يې دا عکس وکيښ، چې ورته ويې کتل. په غوصه يې پوښتنه وکړه:

ـ دا عکس دچا دی؟

نږدې مې ورته ويلي و. دا زما مينه ده. نه پوهيږم ولې مې ترخولې وو تل دامې خورده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټوپکوال سترګې رډې رډې را وختلې ویې ویل:

ـ د سړي خور داسې وي؟

لیلما ته د خور په ویلو مې د ګناه احساس ونه کړ. هغه زما مینه وه. زما معشوقه بلل کیده. اوس مې د ټوپکوال له ډاره خور نه وه ورته ویلې. بس همداسې مې په خوله راغلل.

ما له هغې سره داسې مینه لرله چې تراوسه مې نه ورته معشوقه ویلې وه نه مې هم خور. بس تردې نومونو یوه لوړه مینه یوه پاکه او مقدسه مینه. چې نوم اوس هم نه ورته لرم. خپله پخوانۍ خبره یې بیا تکرار کړه:

ـ تا مینه کړې ده؟

ـ هو. زما په زړه هم د مینې تندر لویدلی دی. بشکلا زما زړه هم لړزولی دی. خو ستا په څیر یې د کور په خاورو اوښکې نه تویوم. ماهم دلته مینه کړې ده. خو په هغه خوا هم ورتاو نه شوم.

ـ عجیبه ده دا نو بیا مینه نه ده.

ـ که ته یې مینه بولې که نه. خو ماهم له یوچا سره مینه لرله. زما مینه هم د جګړو بلا وخوړه. اوس مې پښې دا توان نه لري چې هغې کوڅې ته ورشم. نه پوهیږم د هرچا احساس بیل وي. زه له همدې امله نه غواړم هغه وخت. هغه جګړې او هغه ترخې شیبې رایادې کړم. ځکه خو مې ته وینې چې د کابل په ورانیو پټې سترګې تیریږم.

ورته ومې خندل ترلاس مې ونیو:

ـ راځه راځه زموږ په مینو خاورې اوښتې دي. په یادولو یې د زړه زخمونه لاژوریږي.

له ځانه سره یې څه وویل: د خاورو ډیرې ته یې وروستۍ دعا وکړه. او له ما سره را روان شو.

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کليو کې خلکو بیا ژوند له سره پیل کړی و . له پاکستانه یوه نیمه کډه راغلې وه، د لاندو شپې ورځې وې. زه او اجمل به نن دلته سبا هلته میلمانه وو.

زه دلته هم د جګړې په ورانیو پټې سترګې تیریدم.

په میلمستیاووکې، دجګړو، کامیابیو، ناکامیو او اتلولیو کیسې په لومړیو ورځو کې زیاتې کیدلې، خو وروسته خلك زما په طبعه پوه شول چې دغه کیسې مې نه خوښیږي. نو د جګړې په باره کې خبرې به یې ژر بس کړې.

زموږ د ځواني شپې ورځې خو نه شوای راګرځیدای، خو ما هسې ځان داسې ښوده چې بس هغه وخت دی هغه کلی دی هغه مینه ناك خلك دي، او هغه خوښۍ دي.

هغه د چا خبره ځان مو په زوره خوشاله ښوده.

خود ژوند له واقعیتونو سړی نه شي تښتیدلای. دهغه لیوني لیدلو بیا ترخو وختونو ته ورستون کړم.

☆ ☆ ☆

په بازارکې ماشومانو پسې اخیستی و . ماشومانو په ډبرو ویشت چې د بازار یوې څنډې ته له ماشومانو لرې ولاړ. راناري یې کړې.

بیا نه درځمه. بیا نه درځمه.

موږ د هوټل په برنډه کې چای سوراوو . اجمل په ماشومانو منت وکړ

څو شیبې وروسته لیونی بیا دې خوا راغی. سندره یې زمزمه کوله

سپینې خیمې پـه پـاکـسـتـان ولاړې دینه

بیا نه درځمه وه ړنګ شي کابله بیا نه درځمه

بیا نه درځمه. هوبیانه درځمه. څه لیونی خونه یم چې درشم بیا نه درځمه. کابله بیا نه درځمه. خمارې بیا نه درځمه. بیا نه درځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونی د هوټل مخې ته راغی، د هوټل دریم پوړ ته یې په ځیرځیر وکتل له اسویلي سره یې وویل:

ـ ښوك به د کابل ورانې کوڅې له یاده وباسي.

مور ته یې مخ راواړاوو:

ـ داسې ښوك به وي چې د کابل ورانې کوڅې له یاده وباسي که کوم لیونی وي له یاده به یې وباسي.

په هوټل کې ناستو هوښیارانو پرې وخندل.

لیونی هماغسې ګډ وو.

ـ کابل یې رنګ کړ، داسې یې رنګ کړ لکه د دښمن کور، ښه یې رنګ کړ، هی، هی، لمبې څه لمبې وې، کابل یې وران کړ هغه یې مړه کړه.

سپینې خیمې په پاکستان ولاړې دینه

بیا نه درځمه وه رنګ شې کابله بیا نه درځمه

بیانه درځمه، درته مې وویل چې نه درځمه.

له خندا شین شو:

ـ کنډوالو ته ښوك ورځي؟ هه هه هه څه لیونی خو نه یم، کابل یې وران کړ. زما کابل یې په لږ وخت کې داسې وران کړ، لکه چې بیخي نه و.

آواز یې لوړ کړ:

ـ کابل چا وران، چا وران کړ؟ چا، چا؟ ولې، ولې؟ ګناه یې څه وه؟ هی، هی، ولې؟ ولې؟

په ژړا شو:

ـ کابل چا وران کړ؟ ولې؟ کابل ما وران کړ؟ تا وران کړ؟ نو چا وران کړ؟ بل ښوك نه دي راغلي یازه وم یا ته وې.

په ژړا کې یې وخندل:

ما او تا وران کړ، خو په ځان یې نه راوړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو چا نه پوري خندل، ټولو ځمکې ته کتل. کله کله به يې يو بل ته وکتل. لکه چې د کابل د ورانۍ مسؤولیت د هغه بل په غاړه ور اچوي.

د لیوني له خبرو زه هم نه شوای ټنبتیدلای.

هغو اولو خبرو يې راوينس کړی وم.

ـ داسې څوك به وي چې د کابل ورانې کوڅې له یاده وباسي؟

بیرته به يې ځواب ورکړ:

ـ که کوم لیونی وي له یاده به يې وباسي.

ځان ته مې پام شو آیا زه لیونی یم؟ زه د کابل په ورانو کوڅو پټې سترګې راتیرشوم، زه لیونی یم، حتمًا لیونی یم که لیونی نه یم. نو خوږ کابل مې ولې له یاده وتلی دی؟ خپله مینه مې ولې له یاده وتلې ده؟

لیونی هماغسې لګیا وو:

سپینې خمیې په پاکستان....

بیا نه درځمه، بیا نه درځمه

خپل غږ يې ښه پسې لوړ کړ:

ـ ای خلکو! زه ګناهګار یم، کابل ما وران کړ. دا نور خو يې نه مني، ما وران کړی، ما ښایسته کابل رنګ کړ، هغه هم ما مړه کړه، زه ګناهګار یم زه زه....

د پوښتنې څوك شته؟ راشئ ما ونیسئ، کومه محکمه شته؟

د هغه قاتل هم زه یم، د زوی پښې يې هم ما ماتې کړې. ما مې خور سرتوره کړه، د خور د سر ټیکری مې ایسته وغورځاوو . هه هه هه.

یو تن چې کلاشینکوف يې په زنګنونو ایښی و ، او له خپلو ملګرو سره يې هندوانه خوړله لیوني ته ورغږ کړ.

ـ ملوکه راشه هندوانه وخوره، زیاتې خودې ډیر لچکر(لکچر) ورکړ، راځه هندوانه وخوره ډېره خوږه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې واره مې له خولې ووتل:

ـ اوه دا هماغه ملوك نه دى؟

ليوني بدبد ورته وكتل:

ـ نه درځمه، نه درځمه، ته يې وخوره، چې نوى آباد شوى يې.

هغه وخندل:

ـ ولې نه راځې؟

ـ نه درځمه، كابل تا وران كړى دى، ما وليدې چې تا وران كړ.

تر هندوانې راچاپيرو نورو هم وخندل هغه، بيا ورته وويل:

ـ ليونيه، رښتيا چې ليونى يې.

ليوني په غوصه وويل.

ـ ولې خپه شوې زه خو څه دروا‌غ نه وايم.

ما ليدلي دي، د تا غوندې پكول يې په سر و، ټوپك هم ورسره و، كابل يې په راكټو وويشت، كټ مټ دغسې خلك و لكه دا ته.

سړى داخل په غوصه شو:

ـ څه له دې ځايه رنګ دې ورك كړه ليونيه.

ـ ځمه ځمه، زه ليونى يم، له تاسې هوښيارو سره زه هم نه كېنم خو ته يو وار حتمًا په آئينه كې وګوره.

ليونى روان شو خپله سندره يې بيا له سره را واخيستله:

سپينې خېمې په پاكستان ولاړې دينه

بيا نه درځمه وه ړنګ شې كابله بيا نه درځمه

اجمل مخ راواړاو:

ـ زو مړ كې عجيب ليونى و، دا يې څه ډول خبرې كولې، په ما خويې بيخي خولې راماتې كړې.

ما ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ لیونیان هم عجیبه دنیا لري، هغه څه به وايي چې موږ یې ټول ویل غواړو، خو نه یې وایو.

اجمل له اسویلي سره وویل:

ـ په حقیقت کې موږ ټول لیونیان یو.

ـ څنګه؟

ـ زه وایم که موږ عقل او احساس لرلای، اوس باید د غرو لیونیان شوي وای، زموږ لیونتوب په نه لیونتوب کې دی.

ما یې د سر په اشاره خبره تائید کړه.

خو یو بل سړی چې زموږ ترڅنګ ناست و. ما نه پیژانده او دا نورو ملك صاحب باله له ده سره موافق نه وو. شمیرلي یې وویل:

ـ نه. که ددې سړي په ځای هرڅوك وای. د غرو لیونی به و.

ما پوښتنه وکړه:

ـ ملك صاب دا هغه ملوك نه دی، چې کلي ته یې د مرګ آوازه راغلې وه؟

ـ هو. آوازه نه. چې فاتحه یې هم واخیستله او خیرات یې هم پسې وکه.

اجمل وویل:

ـ وايي چې قوماندان هاشم یې نجل ته سترګې پټې کړې وې هغه ویشتلی و. خو دی خدای ژوندی پاتې کړ.

ملك وویل:

ـ هو هو بالکل همداسې ده. بیا یې ډیر کوښښ وکړ چې ددغه غریب کوژدنه د ځان کړي. هغه خواره کۍ هم له ځیګرخونۍ مړه شوه. او ملوك یې له غمه لیونی شو.

د جګړې په دا دومره کیسو کې چې د کلي په میلمستیاوو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیتاوو کې به کیدې چا د ملوك د لیونتوب کیسه نه وه کړې او یا ما نه وه اوریدلې.

تیر وخونه مې د تنتو تصویرونو په څیر د سترګو په وړاندې تیروبیر کیدل. څه مې چې لیدلې یا اوریدلې ول، ځورولم یې.

په بازار کې د لیوني ملوك خبرو، هغه ټول درواغجن سکون او ارامي رانه اخیستې وه نور مې نو ځان نشوای غولولای.

ماخو نه غوښتل چې په اوسني وخت کې واوسم. کلي ته هم ددې لپاره راغلی وم، چې له جګړو دمخه په مینه ناك کلي کې څو شپې له خپل ذهن څخه د جګړو د کرکجنو شیبو ګرزونه او دورې وځنډم. د کابل له ورانیو هم په پټو سترګو راتیرشوی وم، په کلیو کې مې هم هغو کلاوو او باغونو ته چندان پام نه کاوو، چې ښکلا یې د جګړو بلا خوړلې وه. له هدیرو په څنګ تیریدم. ټولو مړو ته مې په اوله ورځ په جومات کې دعا کړې وه، بیا د فاتحې لپاره د چاکره نه وم تللی. نه مې غوښتل بیا یې ورپه یادکړم، ما هسې غوښتل ځان خوشحاله وساتم او د ټولې ماضي او آن حال د هیرولو ناکامه هڅه مې کوله.

اوس داسې وم، لکه چې له یوه اوږده خوبه راویښ شوی یم. ډیرې تیرې پیښې را ته خوب معلومیدې خوبونه او واقعیتونه مې نه شوای سره بیلولای، په دې دومره موده کې مې ډیرې داسې پیښې لیدلې یا اوریدلې وې، چې په خوب کې هم ممکنې نه وې، په ډیرو مې باور نه درلود، بس هسې خوبونه مې بلل چې رڼو او روانو اوبو ته مې ویلې او اوبو وړې و.

ملوك لیونی شو. خماره مړه شوه، قوماندان هاشم څه شو؟ سموت چیرې دی؟ د شکور به څه حال وي؟

لکه چې د هریوه عکس په دیوال مخامخ راته ځړیږي. ټول مې یودم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن ته راغلل. یاسمین به اوس چیرته وي؟ په دې دومره موده کې چا د ګل مرجان د اولادونو په باب یوه خبره هم نه وه کړې.

له هغه وخته چې له وطنه مې کډه بار کړې وه. له ځانه سره مې ویلې وچې نور به دا ترخې شیبې هیروم. په پاکستان کې مې هم په داسې ښار کې اړولې و، چې ډیر لږ د وطن له حاله خبریدم. دوستانو به زموږ ښار د چپ لاس جیب باله. چې د هیچا پرې لاره نه وه.

ځکه خو مې دا کیسه د وطن د نورو کیسو په څیر هیره کړې وه. خو اوس چې د ملوك خبرو له درانه خوبه راویښ کړی وم. داسې وم لکه چې ډیر ضروري کارونه رانه پاتې وي او خوب مې وخت ضایع کړی وي.

سبا سهار زه او درمحمد دواړه د سموت د کلا په لوري روان شوو. سموت اوس له نورو کلیو جلا د غونډۍ په سر کلا جوړه کړې وه. د کلا له برخنګ سره یې د منو او زردالو لوی باغ هم جوړکړی و. خو ونې یې لا په میوو نه وې راغلې.

د سموت د کلا خواته څوك نه ول. د کلا مخې ته لږ لرې یوه میرمن د غوشایو د ذخیرې ترخنګ په کار لګیا وه. له غوشایو څخه یې د مزرې ټوکرۍ ډکه کړه او د کلا د دروازې په خوا روانه شوه چې موږ یې ولیدو. له دیواله سره ودریده. مخ یې دیواله ته وګرځاوو.

درمحمد پوښتنه وکړه

ـ ورینداري عصمت الله په کور کې دی؟

په ماته ګوډه پښتو یې ځواب راکړ.

ـ هغه خو له میلمانه سره په باغ باندې تللې دی.

او له دې سره ددیوال ترخنګ د کلا د دروازې په لوري روانه شوه

درمحمد وویل.

ـ دا دسموت دویمه ښځه ده کابلۍ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماوويل.

- تعليم به يې هم کړی وي؟

- هو. په حکومت کې يې کار کاوو. دا ډيره لويه کمونيسته وه ډيره ښايسته وه قوماندان هاشم پې مين و. ياسمين نوميږي.

- او اوس خوارکۍ خوشايي ټولوي.

درمحمد وويل:

- يره ريښتيا موږ ګناه هغه بولو چې لاس مو نه پې رسيږي.

- څنګه؟

- سموت څو واره ددغې په سر له قوماندان هاشم سره جنګ وکړ. ورته ويل به يې چې له دغې کچنۍ لرې ګرځه. دا دې ګناه ته باسي. خو ده پخپله واده ورسره وکه. ده هغه

دده خبرې لا خلاصې نه وې، چې د باغ له دروازې څخه يوه ډله خلك راووتل. ما د هغوی په منځ کې سموت وپيژاند. دده څيره چندان بدله شوې نه وه. هماغه خوشحاله او خندانه څيره په خوله کې راپراته اوږده بريتونه چې څوارلس پنځلس کاله دمخه مې ليدلي و.

درمحمد ويل چې يوځل يې ږيره هم پرې ايښې وه، خوله نوی واده وروسته يې وخريله.

درمحمد زه ورو پيژندلم. سموت له نورو ميلمنو سره همدلته خدای پاماني وکړه او له موږ سره يوځای ميلمستون ته ولاړ. سموت ددغه داستان له وروستيو پيښو څخه خبر و. خو معلوميدل چې ډيرې خبرې موږ ته نه کوي. له خبرو يې دومره پوه شوم. چې قوماندان هاشم له زندانه وروسته بيرته له خپل تنظيم سره يوځای شوی و. آن تر وزارته هم رسيدلی و. بيا له نورو تنظيمونو سره له جګړې وروسته تښتيدلی و.

هلته د بم په چاودنه کې وژل شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالشکو په دې جګړو کې د هاشم سلاکار و. ټاکلې دنده او تنخوا یې نه لرله، خو هاشم یې ټول لګښتونه ورکول. ویل کیدل چې موټر هم هاشم ورته اخیستی و.

شکور د هاشم له وژل کیدو دمخه مسکو او وروسته هالینډ ته تللی و.

په هغو شپو ورځو کې زاړه مکرویان د جګړې لومړۍ کرښه وه. د دوو ډلو په جګړه کې د یاسمین یوازینۍ لورهم ورکه شوې وه. سموت په پوښتنه پوښتنه یاسمین چې د خپل ورور اصف په کور کې له نورو ګاونډیانو سره اوسیدله پیدا کړې وه. یاسمین د جنګي ډلو له زندان څخه له ملوك او اتل سره یوځای راوتلې وه

او اصف له خپلې کورنۍ سره تاجکستان ته تللی و.

ملوك چې په روغتون کې هیواد شل او شوټ ولید. له روغتونه وتلی و، څو شپې د غزني په ښار کې و. بیا چا خپلې سیمې ته راوستی و، له هغې ورځې لیونی شوی و. هیواد اوس په کابل کې د معلولینو او معیوبینو د اتحادیې رئیس دی. کلاخان په جګړو کې له کابله وتلی و. اوس د پاکستان په کراچۍ کې د قسطونو دکان لري. قوماندان غفار معین ټاکل شوی و. اوس په ولایت کې د امنیې قوماندان دی

☆ ☆ ☆

په څه خواریو او زاریو مو ملوك راضي کړ. چې کابل ته یې د علاج لپاره بوزو. ما او اجمل غوښتل چې علاج یې په پاکستان کې وکړو. خو ملوك مرګ ته حاضر و. خو هلته تګ ته نه.

ـ نه نه هلته نه ځم. هلته سپینې خیمې ولاړې دي بیابه مې خپل کابل د ړنګیدو ښیرې تر خولې وتلې وي. نو بیا به څه کړم؟ ها تاسې وواییی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ورپسې به يې دا سندره په لوړ آواز زمزمه کړه:

سپينې خيمې په پاکستان ولاړې دينه
بيا نه درځمه وه رنګ شي کابله بيا نه درځمه

کابل ته د تلو په لاره هم دا سندره د ملوك له شونډو لرې نه شوه، چې کله به يې له خندا او کله له ژړا سره ويله.

په کابل کې علی آباد روغتون هم ددې هيواد د نورو او سيدونکو غوندې له خپل اصلی ځايه بل ځای ته کډه بارکړې وه.

تر مانبامه مو ايله د روغتون نوی ځای پيدا کړ، ملوك مو همدلته بستري کړ.

په دې روغتون کې يې علاج ونه شو. بيا مو د بهرنيانو په کلينك کې بستري کړ. الماني ډاکټرانو وعده وکړه چې ملوك به د علاج لپاره المان ته ليږي، فورمې مو ډکې کړې، په څو ورځو کې مو المان ته د ملوك د استولو نور سندونه هم بشپړ کړل.

خو د ملوك حالت لا هماغسې و. يوازې يې په څيره کې څه بدلون راغلی و.

المان ته د ملوك د استولو نيټه د مارچ ۵ مه ټاکل شوې وه، زه هم څو ورځې کلي ته ولاړم.

چې بيرته راغلم ملوك هغه ملوك نه و. د کلينك په کوټه کې د کړکۍ ترڅنګ په چوکۍ ناست و، چې په ما يې سترګې ولګيدې مخې ته يې رامنډه کړه بنه شيبه يې په غيږ کې نيولی وم. خوله يې له خندا نه سره ورتله ويې ويل:

ـ ته چيرې وې خدای خوارکړې. پوهيږې چې زه خدای په تير اخير نيکمرغه کړم.

ـ څه خبره ده؟

PROPERTY OF ACKU 16126

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څه خبره ده، ته لا خبر نه یې، ژولیا مې ولیدله.

ـ ژولیا؟ ژولیا څوك ده؟

ـ ژولیا؟

په چرت کې شو. له لږ ځنډ وروسته یې وویل:

ـ ژولیا، ژولیا ده.

لکه چې د ریاضی له سختې پوښتنې سره مخامخ شوی وي. پخپل ذهن کې د پوښتنې په سم ځواب پسې ستړی و، بیا یې وویل:

ـ ژولیا، ژولیا، نه پوهیږم. ژولیا ښایي د خمارۍ روح وي. له بېګا راسې زه هم په دې فکر کوم چې ژولیا څوك ده؟ اوس له مور سره یوځای ځی.

په سبا ملوك د نورو ناروغانو په ډله کې چې مشره یې یوه نری جګه شین سترګې میرمن وه د علاج لپاره المان ته ولاړ.

((پای))

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم گل سحر د اروا ښاد محمد سليم زوی په ۱۳۴۳ کال د پکتيا ولايت د زرمت ولسوالي د اسلام خيلو په کلي کې دنيا ته سترګې غړولې دي. خپلې زده کړې يې د زرملې د باتور ښوونځي، د غزني په شيخ عطار ليسه او کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو په پوهنځي کې کړې دي.

په ۱۳۶۰ کال کې د پکتيکا د پوهنې په رياست کې وروسته په غزني او په ۱۳۶۸ کال کې د پوهنې وزارت د سواد مجلې مرستيال، د عرفان مجلې مرستيال او مسوول شو. په ۱۳۷۵ کال کې د کورنيو چارو وزارت ته تبديل شو.

په ۱۳۷۸ کال کې د بي بي سي راډيو په تعليمي خپرونو کې د ليکوال په توګه وګومارل شو.

په ۱۳۸۱ کال کې د آزادي راډيو د ژوند په شيبو کې د خپرونې مسوول او پروډيوسر وټاکل شو.

نوموړی د ۱۳۶۲ کال راهيسې شعر وايي او داستانونه ليکي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library